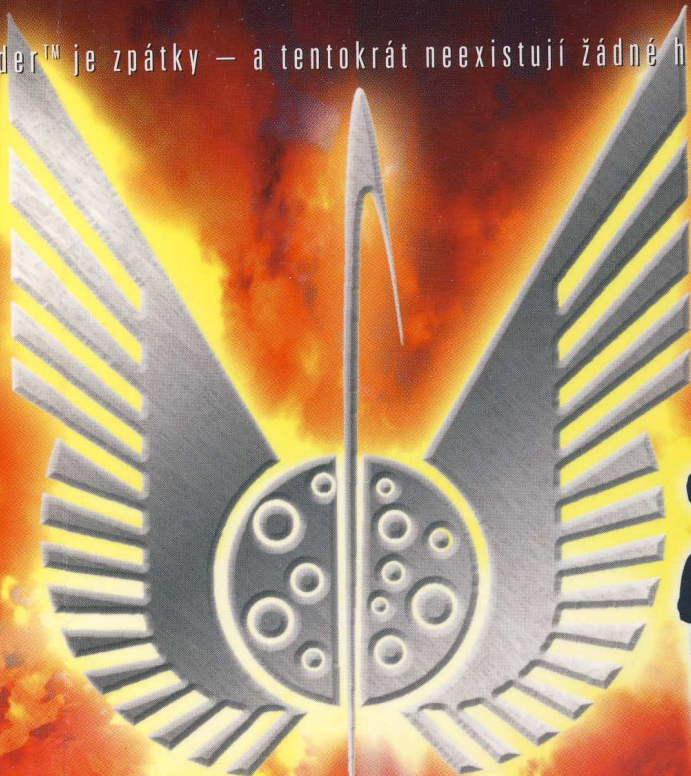

Alex Rider™ je zpátky — a tentokrát neexistují žádné hranice...

VEISMÍRNÁ ARCHA

ANTHONY HOROWITZ

ANTHONY HOROWITZ

Přeložila Eva Brožová

Vydalo nakladatelství BB/art s. r. o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2008
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2005 Anthony Horowitz
All rights reserved.

Z anglického originálu *Ark Angel*
(First published 2005 by Walker Books Ltd, London)
přeložila © 2008 Eva Brožová
Redakce textu: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky © 2008 Jan Matoška
Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-345-1

Pro A. C.

OBSAH

- 1 Síla 3
- 2 Chlapec v pokoji č. 9
- 3 Speciální léčba
- 4 Kaspar
- 5 Útěk před ohněm
- 6 Rekonvalescence
- 7 Hotel Waterfront
- 8 V přepychu
- 9 Závodní okruh
- 10 Nastavený čas
- 11 Modrá vražda
- 12 Doba platnosti
- 13 Největší zločinec na světě
- 14 Ostrov plamenňáků
- 15 V průšvihů
- 16 Tropická bouře
- 17 Terč útoku
- 18 Vítr a voda
- 19 Červené tlačítko
- 20 Vesmírná archa
- 21 Návrat na Zem

SÍLA 3

Bomba měla vybuchnout přesně v půl čtvrté.

Muž, který měl být zavražděn, kupodivu věděl o bombách a terorismu pravděpodobně víc než kdokoli jiný na světě. Dokonce na toto téma napsal několik knih. Jak si zajistit bezpečí: Padesát způsobů, jak se chránit doma a v zahraničí možná nebyl nejatraktivnější název příručky, ale jen ve Spojených státech se jí prodalo na dvacet tisíc výtisků a říkalo se, že jeden má na nočním stolku sám prezident. Ten muž se nepovažoval za potenciální terč útoku, přesto se vždycky choval opatrně. Jak často vtipkoval, kdyby vyletěl do vzduchu při přecházení ulice, nebylo by to dobré pro byznys.

Jmenoval se Max Webber. Byl malý a zavalitý, měl silné brýle a vlasy černé jako uhel, které si ve skutečnosti barvil. Tvrdil, že kdysi sloužil u SAS, což byla pravda. Nedodal však, že ho po jeho první akci propustili. Ve čtyřiceti si v Londýně otevřel výcvikové středisko a radil bohatým podnikatelům, jak si zajistit bezpečí. Stal se spisovatelem a novinářem a často se objevoval v televizních debatách o mezinárodní bezpečnosti.

A teď ho pozvali, aby vystoupil na čtvrté Konferenci o mezinárodní bezpečnosti, která se konala v Queen Elizabeth Hall na jižním břehu Temže v Londýně. Budova byla obklíčena policisty. Celé dopoledne nad ní létaly helikoptéry a v hale čekali policisté se psy, cvičenými na vyhledávání bomb. Do hlavního sálu byl zakázán vstup s kufříky, fotoaparáty a veškerými elektronickými přístroji, a než mohli delegáti vstoupit dovnitř, museli absolvovat důkladnou osobní prohlídku. Na konferenci přijelo více než osm set mužů a žen ze sedmnácti zemí světa. Byli mezi nimi diplomaté, podnikatelé, vysocí politici, novináři a členové nejrozumnějších ochrany. Všichni se museli cítit bezpečně.

Konference se účastnili i Alan Blunt a paní Jonesová. Jejich povinností jako šéfa a zástupkyně šéfa divize zvláštních operací MI-6 bylo sledovat nejnovější trendy v této oblasti, nicméně Blunt považoval celou záležitost za plýtvání časem. Konference o bezpečnosti se neustále konaly v každém významnějším městě, ale k

ničemu nevedly. Odborníci řečnili. Politici lhali. Tisk o tom všem informoval. A pak všichni odjeli domů a nic se nezměnilo. Alan Blunt se nudil. Vypadalo to, že spí.

Přesně ve čtvrt na tři přistoupil k mikrofonu Max Webber.

Měl na sobě drahý oblek s kravatou a mluvil pomalu, úsečně, autoritativním tónem. Položil si před sebe poznámky, ale díval se do nich jen příležitostně. Celou dobu upíral pohled na posluchače a mluvil přímo ke každému z nich. V kabině s proskleným průčelím, která měla výhled na pódium, tiše hovořilo do mikrofonů devět tlumočnicků, se zpožděním o pouhou jednu nebo dvě vteřiny. Tu a tam byli mezi posluchači vidět muži a ženy, kteří si jednou rukou přidržovali naslouchátko a soustředili se na tlumočenou přednášku.

Webber otočil list. „Často se mě ptají, jaká teroristická skupina je na světě nejnebezpečnější. Moje odpověď vás možná překvapí. Je to skupina, kterou asi neznáte, ale ujišťuji vás, že právě té byste se měli bát. Rád bych se jí teď krátce věnoval.“

Stiskl tlačítko na řečnickém pultíku a na obrovském plátně za jeho zády se objevil nápis:

SÍLA 3

Blunt v páté řadě otevřel oči a otočil se k paní Jonesové. Vypadal zmateně. Jeho podřízená krátce zavrtěla hlavou. Najednou byli oba ve střehu.

„Říkají si Síla 3,“ pokračoval Webber. „Název odkazuje na skutečnost, že Země je třetí nejbližší planetou od Slunce. Ti lidé se nepovažují za teroristy. Vystupují jako ekologové, kteří se snaží chránit Zemi před devastací. Stručně řečeno, protestují proti změně klimatu, kácení dešťných pralesů, používání atomové energie, genetickému inženýrství a expanzi nadnárodních společností. Tomu se přece nedá nic vytknout, pomyslíte si zřejmě. Mají stejný program jako hnutí Greenpeace. Rozdíl je v tom, že tihle lidé jsou fanatici. Zavraždí každého, kdo jim zkříží plány; zabíjeli už mnohokrát. Hovoří o úctě k planetě, ale nemají sebemenší úctu k lidskému životu.“

Webber opět stiskl tlačítko a na plátně se objevila fotografie. Když ji posluchači spatřili, v sále zašumělo. Nejdřív se domnívali, že se dívají na snímek zeměkoule. Pak si všimli, že zeměkoule spočívá na lidských ramenou. Nakonec jim došlo, že jde o člověka s dokonale kulatou, zcela oholenou hlavou – včetně obočí. A na kůži měl vytetovanou mapu světa. Levé oko mu překrývala Anglie s Francií, přes pravé se táhl Newfoundland a na jedné straně krku se nacházela Argentina. Sál zalapal po dechu odporem. Ten muž byl blázen.

„Tohle je vůdce Síly 3,“ vysvětlil Webber. „Jak tady vidíte, na planetě mu záleží natolik, že si ji nechal vytetovat na hlavu.“

Jmenuje se – nebo přesněji, používá jméno – Kaspar. Moc toho o něm nevíme. Domníváme se, že je to Francouz, ale netušíme, kde se narodil. Nevíme ani, kdy se nechal potetovat. Ale můžu vám říct, že Kaspar měl během posledních šesti měsíců plné ruce práce. Má na svědomí červnovou vraždu berlínské novinářky Marjorie Schultzové; provinila se tím, že ve svém článku kritizovala Sílu 3. Kaspar naplánoval únos a vraždu dvou členů Komise pro atomovou energii v Torontu. Stojí za pumovými výbuchy v šesti zemích světa, včetně Japonska a Nového Zélandu. Zničil továrnu na výrobu automobilů v Dakotě. A můžu vás ujistit, dámy a pánové, že ho jeho práce nesmírně baví. Kdykoli je to možné, Kaspar rád osobně stiskne tlačítko.

Podle mého názoru je v současnosti nejnebezpečnějším člověkem na světě – z prostého důvodu: věří, že všichni stojí na jeho straně. A svým způsobem má pravdu. V tomto sále sedí určitě mnoho lidí, kteří jsou přesvědčeni, že životní prostředí je třeba chránit. Potíž je v tom, že kdyby si Kaspar myslel, že to poslouží jeho cílům, všechny by vás zabil. Proto se na vás obracím s tímto varováním.

Najděte Kaspara. Najděte Sílu 3, dřív než napáchá ještě větší škody. Podle mě totiž představují den ode dne vážnější a nebezpečnější hrozbu.“

Webber se odmlčel a otočil další list poznámek. Když začal opět mluvit, změnil téma. O dvacet minut později, přesně ve tři hodiny, ukončil přednášku. Diváci ho ocenili zdvořilým potleskem.

Po přednášce se ve foyer podávala káva s občerstvením, ale Webber se nezdržel. Krátce si potřásl rukou s diplomatem, kterého znal, vyměnil si pár slov s několika novináři a odešel. Zamířil k východu pro diváky, ale vzápětí mu zastoupili cestu muž se ženou.

Šlo o zvláštní dvojici. Nemohl si je splést s manželi, přestože byli skoro stejně staří. Žena byla štíhlá a měla krátké černé vlasy. Muž byl menší a prošedivělý. Nebylo na nich nic zajímavého.

„Alan Blunt!“ Webber se usmál a pokýval hlavou. „Paní Jonesová!“

Tyhle dvě osoby by poznalo jen velice málo lidí na světě, ale Webber okamžitě věděl, o koho jde.

„Vaše přednáška se nám nesmírně líbila, pane Webbere,“ pronesl Blunt, přestože měl v hlase jen minimální nadšení.

„Děkuji.“

„Především nás zaujal váš komentář ohledně Síly 3.“

„Už jste o nich slyšeli, že?“

Ten dotaz mířil na Blunta, ale slova se ujala paní Jonesová. „Samozřejmě, že jsme o nich slyšeli,“ odpověděla. „Ale faktem je, že o nich máme velice málo informací. Pokud je nám známo, tak před půlrokem ještě neexistovali.“

„Máte pravdu. Vznikli teprve nedávno.“

„Zdá se, že o nich víte mnohem víc než my, pane Webbere. Moc by nás zajímalo, odkud ty informace máte.“

Webber se opět usmál. „Dobře víte, že své zdroje vám nemůžu prozradit, paní Jonesová,“ prohodil lehlým tónem. Vzápětí zvažněl. „Ale dělá mi velké starosti, že se naše britská bezpečnostní služba chová tak lhostejně. Myslel jsem si, že nás máte chránit.“

„Proto jsme za vámi přišli,“ opáčila paní Jonesová. „Pokud něco víte, měl byste nám říct –“

Webber ji přerušil. „Myslím, že jsem vám toho řekl už dost. Jestli chcete vědět víc, přijďte na mou další přednášku. Ode dneška za čtrnáct dní přednáším ve Stockholmu a je klidně možné, že budu mít o Síle 3 další informace. V tom případě se o ně s vámi rád podělím. A teď, pokud dovolíte, bych se rozloučil.“

Webber prošel mezi nimi a zamířil k šatně. Pobaveně se usmíval. Šlo to skvěle – a setkání s Alanem Bluntem a tou Jonesovou

byla nečekaná prémie. Zalovil v kapse, vytáhl z ní plastovou cedulku a podal ji šatnářce. Cestou do sálu jí musel odevzdat mobilní telefon: šlo o bezpečnostní opatření, které ve své knize sám doporučil. Teď mu ho šatnářka vrátila.

O devadesát vteřin později stál na širokém chodníku u řeky. Byl začátek října, ale stále panovalo teplé počasí a voda měla v odpoledním slunci temně modrou barvu. Venku bylo jen pár lidí – především dětí, které se projížděly na skateboardech –, ale Webber si je přesto důkladně prohlédl, aby se ujistil, že o něj nikdo z nich neprojevuje zájem. Rozhodl se, že půjde domů pěšky, místo aby použil městskou hromadnou dopravu nebo si zastavil taxík. Ve své knize napsal ještě něco: V každém významnějším městě vám vždy hrozí menší nebezpečí, když se pohybujete pod širým nebem a po svých.

Sotva ušel pár kroků, v kapse saka mu začal zvonit a vibrovat mobil. Vytáhl ho. Někde v koutku mozku mu blesklo, že telefon určitě vypnul, než ho odevzдал šatnářce. Ale byl tak spokojený sám se sebou, s tím, jak proběhla přednáška, že ten záchvív pochybnosti ignoroval.

Byly tři hodiny dvacet devět minut.

„Prosím?“

„Pan Webber? Rád bych vám blahopřál. Ta přednáška byla skvělá.“

Hlas byl tichý a jakoby umělý. Na druhém konci linky nebyl Angličan, ale někdo, kdo se angličtinu velice dobře naučil. Výslovnost měl příliš pečlivou, příliš precizní a mluvil bez jakýchkoli emocí.

„Vy jste ji slyšel?“ Max Webber pokračoval v cestě a současně hovořil do telefonu.

„Samozřejmě. Byl jsem v sále. Udělal jste mi obrovskou radost.“

„Věděl jste, že se přednášky účastnili lidé z MI-6?“

„Ne.“ ,

„Mluvil jsem s nimi ve foyer. To, co jsem řekl, je nesmírně zaujalo.“ Webber se tiše zasmál. „Možná bych měl zvednout cenu.“

„Myslím, že zůstaneme u naší původní dohody,“ opáčil hlas.

Max Webber pokrčil rameny. Dvě stě padesát tisíc liber byla pořád spousta peněz. Vzhledem k tomu, že mu je dotyčný složí na tajný bankovní účet, z nich nebude platit daně a nikdo se nebude na nic vyptávat. A přitom to bylo tak snadné. Čtvrt milionu liber za pouhých deset minut práce!

Muž na opačném konci linky znovu promluvil a náhle zněl jeho hlas smutně. „Jedna věc mi ale dělá starosti, pane Webbere...“

„Jaká?“ Webber něco zaslechl v pozadí. Nějaký tlumený zvuk. Přitiskl si přístroj pevněji k uchu.

„Ve vaší dnešní přednášce jste z členů Síly 3 udělal nepřátele. A jak jste sám zdůraznil, jsou nemilosrdní.“

„Myslím, že ani jeden z nás si nemusí dělat se Sílou 3 starosti.“ Webber se rozhlédl, aby se ujistil, že ho nikdo neposlouchá. „A navíc byste neměl zapomenout, že jsem sloužil u SAS. Víím, jak si zajistit bezpečí.“

„Opravdu?“

Neutahuje si z něho? Webber se z důvodů, kterým nerozuměl, začínal cítit nespokojen. A zvuk v telefonu sílil. Slyšel nějaké tikání.

„Já se Síly 3 nebojím,“ vyhrkl. „Nebojím se nikoho. Hlavně se postarejte, aby peníze dorazily na účet.“

„Na shledanou, pane Webbere,“ rozloučil se hlas.

V telefonu se ozvalo cvaknutí.

Vteřina ticha.

Potom mobil explodoval.

Max Webber si ho pevně tiskl k uchu. Pokud výbuch vůbec uslyšel, byl mrtvý dřív, než si ho všimlo okolí. Z opačného směru se blížila dvojice běžců a oba vykřikli, když se jim to, co bylo ještě před několika vteřinami člověkem, zřítilo do cesty.

Exploze byla překvapivě hlasitá. Slyšeli ji až v konferenčním centru, kde delegáti dosud pili kávu a vzájemně si blahopřáli ke svým vystoupením. Zaslechl také houkání sirén, jak na místo činu krátce po výbuchu dorazily záchranka a policejní vozy.

Později odpoledne zavolala Síla 3 do novin a přihlásila se k zodpovědnosti za vraždu. Max Webber jim vyhlásil válku, proto musel zemřít.

Během stejného telefonátu stroze oznámili varování.

Už si vybrali další cíl. A chystají něco, na co svět nikdy nezapomene.

CHLAPEC V POKOJI Č. 9

Triadvacetiletá zdravotní sestra byla plavovlasá a nervózní. V nemocnici sv. Dominika, jedné z nejluxusnějších soukromých nemocnic v Londýně, pracovala teprve druhý týden. Řekli jí, že se tu léčí rockové hvězdy a televizní celebrity. Také sem přijížděly významné osobnosti ze zahraničí. I slavní lidé někdy onemocní a ti, kteří se chtějí zotavovat v pětihvězdičkovém luxusu, si vyberou nemocnici sv. Dominika. Odborný tým tvořili špičkoví chirurgové a terapeuti. Nemocniční strava byla tak skvělá, že někteří pacienti předstírali, že se stále necítí dobře, aby si na ní mohli pochutnávat o pár dní déle.

Ten večer kráčela sestřička širokou, jasně osvětlenou chodbou a v ruce nesla podnos s léky. Na sobě měla čerstvě vypraný bílý stejnokroj. Na jmenovce připnuté na šatech stálo: D. MEACHEROVÁ. Několik mladých doktorů už uzavřelo sázky, který z nich ji jako první dostane na rande.

U otevřených dveří se zastavila. Pokoj č. 9.

„Ahoj,“ pozdravila. „Jsem Diana Meacherová.“

„Těší mě,“ odpověděl chlapec v pokoji č. 9.

Alex Rider seděl v posteli a studoval v učebnici lekci francouzštiny, kterou měl probírat ve škole. Pyžamo se mu u krku rozevíralo a sestra si všimla, že má ovázaný hrudník. Moc hezký kluk, pomyslela si. Měl blondáté vlasy a vážné hnědé oči, jejichž výraz naznačoval, že toho už hodně viděly. Bylo mu teprve čtrnáct, ale působil starším dojmem. Mohla za to bolest. Sestra Meacherová si přečetla jeho zdravotní záznamy a věděla, čím prošel.

Po pravdě řečeno, měl být mrtvý. Alexe Ridera zasáhla kulka vypálená z pušky ráže 0,22 ze vzdálenosti téměř sedmdesát pět metrů. Odstřelovač mířil na srdce – a kdyby se strefil, Alex by neměl šanci přežít. Ale nic není jisté – dokonce ani vražda. Život mu zachránil nepatrný pohyb. Když vyšel z ústředí MI-6 na Liverpool Street, levou nohou udělal krok z chodníku na ulici. Právě v ten okamžik ho zasáhla kulka, a místo aby skončila v srdci, zavrtala se mu do těla o půl centimetru výš, odrazila se od žebra a vodorovně vylétla pod levou paží ven.

Minula životně důležité části srdce, ale i tak ho vážně poranila, protože mu rozervala podklíčkovou tepnu, která vede krev přes horní část plíce do paže. Alex to ihned po zásahu ucítil. Jakmile z přerušené tepny vytryskla krev a zaplnila prostor mezi plící a hrudním košem, zjistil, že nemůže dýchat. Mohl snadno zemřít na poúrazový šok nebo velkou ztrátu krve. Kdyby byl dospělý, skoro určitě by k tomu došlo. Ale tělo dítěte je jiné než tělo dospělého. Tepna mladého člověka se po přerušení sama automaticky uzavře – lékaři nedokážou vysvětlit jak a proč –, a to sníží ztrátu krve. Když o čtyři minuty později dorazila do Liverpool Street první záchranka, Alex byl v bezvědomí, ale dosud žil.

Záchranáři toho moc udělat nemohli: infuze, kyslík a lehký tlakový obvaz kolem místa, kudy kulka vstoupila do těla. Ale stačilo to. Alexe odvezli do nemocnice sv. Dominika, kde mu chirurgové odstranili z těla úlomky kostí a na tepnu přiložili štěp. Operovali ho dvě a půl hodiny.

A teď vypadal, jako by se skoro nic nestalo. Když vešla sestra do pokoje, zavřel učebnici a opřel se o polštáře. Diana Meacherová věděla, že je to jeho poslední noc v nemocnici. Strávil tu deset dní a zítra půjde domů. Věděla také, že se ho nesmí na nic vyptávat. Měl to napsané tiskacím písmem v kartě:

PACIENT 9/75958 RIDER/ALEX: ZVLÁŠTNÍ STATUS (VŠZO).
ŽÁDNÉ NEOHLÁŠENÉ NÁVŠTĚVY. ŽÁDNÝ TISK. VEŠKERÉ
DOTAZY HLASTE MUDr. HAYWARDOVI.

To bylo velice zvláštní. Řekli jí, že se v nemocnici sv. Dominika setká s mnoha zajímavými lidmi, a než nastoupila do zaměstnání, musela podepsat klauzuli o mlčenlivosti. Ale něco takového nečekala. Zkratka VŠZO znamenala Vojenská špionáž: zvláštní operace. Ale co má tajná služba společného s pubertákem? Jak to, že Alexe někdo postřelil? A proč první čtyři dny seděli před jeho pokojem dva ozbrojení policisté? Zatímco se Diana snažila tyhle myšlenky zapudit, položila podnos na stolek. Možná měla zůstat ve státní nemocnici.

„Jak se cítíš?“ zeptala se.

„Bezva, díky.“

„Těšíš se domů?“

„Jo.“

Diana si uvědomila, že na Alexe zírá, a začala se věnovat lékům na podnose. „Máš bolesti?“ chtěla vědět. „Nepotřebuješ prášek na spaní?“

„Ne, jsem v pohodě.“ Alex zavrtěl hlavou a na okamžik se mu něco mihlo v očích. Bolest v hrudníku postupně zeslábla, ale věděl, že se jí nikdy úplně nezbaví. Cítil ji i teď, neurčitou a vzdálenou jako ošklivou vzpomínku.

„Chceš, abych se na tebe přišla ještě jednou podívat?“

„Ne, díky.“ Usmál se. „Nepotřebuju, aby mě někdo večer přikryl.“

Diana zrudla jako pivoňka. „Tak jsem to nemyslela,“ ohradila se. „Ale kdybys mě potřeboval, budu v sesterně. Můžeš mi kdykoli zavolat.“

„Možná to udělám.“

Sestra zvedla podnos a vyšla z pokoje. Ve vzduchu po ní zůstala vůně parfému – vřes a jarní květiny. Alex se nadechl. Připadalo mu, že od chvíle, kdy ho postřelili, má ostřejší smysly.

Natáhl se pro učebnici francouzštiny, ale pak si to rozmyslel. K čertu s tím, blesklo mu hlavou. Nepravidelná slovesa můžou počkat. Teď ho mnohem víc zajímá vlastní budoucnost.

Rozhlédl se po uklizeném, tlumeně osvětleném pokoji, který se usilovně snažil předstírat, že je součástí drahého hotelu, a ne nemocnice. Na stolku u okna stála televize na dálkové ovládání, které leželo vedle postele. Okno vedlo na širokou ulici v severním Londýně, lemovanou stromy. Alexův pokoj, jeden z asi dvanácti uspořádaných do kruhu kolem světlé, moderní sesterny, se nacházel v druhém poschodí. V prvních dnech po operaci byl plný květin, ale Alex požádal sestru, aby je odnesla. Připomínaly mu pohřební ústav a Alex se rozhodl, že raději zůstane naživu.

Ale blahopřání tu zůstala. Dostal jich přes dvacet a překvapilo ho, kolik lidí o jeho zranění ví – a kolik jich mu poslalo lístek s přáním, aby se co nejdříve uzdravil. Ze školy jich přišlo asi deset: jeden od ředitele, jeden od sekretářky školy, slečny Bedfordshirové,

a několik od kamarádů. Tom Harris mu poslal fotografie z výletu do Benátek a k tomu připsal:

Řekli nám, že máš zánět slepého střeva, ale vsadím se, že to není pravda. Stejně se brzo uzdrav.

Tom byl jediný člověk v Brooklandu, který znal o Alexovi pravdu.

I Sabina Pleasurová se nějak dozvěděla, že je v nemocnici, a poslala mu pohled ze San Franciska. Život ve Spojených státech se jí líbí, ale po Anglii se jí stýská, psala. Doufá, že na Vánoce přijede, Jack Starbrightová mu poslala největší přání v pokoji a každé dva dny za ním chodila s čokoládou, časopisy a energetickými nápoji. Obdržel dokonce i přání z kanceláře ministerského předsedy – i když ministerský předseda byl zřejmě příliš zaneprázdněný, aby je osobně podepsal.

A dostal také přání od MI-6. Jedno od paní Jonesové, další od Alana Blunta (natištěný text, pod nímž stálo jediné slovo napsané zeleným inkoustem – BLUNT –, jako by to bylo memorandum, a ne přání brzkého uzdravení). Alexe překvapilo a potěšilo, že mu přišla pohlednice od Vlka, vojáka, s nímž se seznámil během výcviku u SAS. Podle známky zjistil, že mu ji poslal z Bagdádu. Ale největší radost měl z přání od Smitherse. Na líci byl obrázek plyšového medvěda. Uvnitř nebyl žádný vzkaz, ale když Alex přání otevřel, medvěd zamrkal a začal mluvit.

„Alexi – je mi moc líto, že tě postřelili.“ Medvěd měl Smithersův hlas. „Doufám, že se brzy uzdravíš, starý brachu. Šetři se – určitě si odpočinek zasloužíš. Jo, mimochodem, tohle přání se během pěti vteřin samovolně zničí.“

A samozřejmě, ke zděšení sester, okamžitě shořelo.

Kromě přání za ním přicházely návštěvy. Jako první dorazila paní Jonesová.

Když se objevila, Alex se právě probíral po operaci. Připadalo mu, že zástupkyně šéfa zvláštních operací se ještě nikdy netvářila tak rozpačitě. Měla na sobě rozepnutý šedivý plášť, pod kterým jí vykukoval černý kostým. Vlasy měla vlhké a na ramenou se jí leskly dešťové kapky.

„Nevím, co ti mám říct, Alexi,“ začala. Nezeptala se ho, jak se cítí. Určitě to už věděla od lékařů. „To, co se ti přihodilo v Liverpool Street, bylo neodpuštělné selhání bezpečnostních opatření. Adresu našeho ústředí zná velké množství lidí. Přestaneme používat hlavní vchod. Je to příliš riskantní.“

Alex se v posteli stísněně zavrtěl, ale mlčel.

„Tvůj stav je stabilizovaný. Nedokážeš si představit, jak se mi ulevilo. Když jsem se dozvěděla, že tě postřelili, já...“ Odmlčela se. Podívala se na hadičky a dráty, které měl zavedené do paže, nosu, úst a žaludku. „Vím, že nemůžeš mluvit,“ pokračovala. „Takže budu stručná.“

Tady ti nic nehrozí. Nemocnici svatého Dominika jsme už několikrát použili a dodržujeme jistá pravidla. Před tvým pokojem stojí strážníci. Budou tam čtyřicet hodin denně, dokud to bude zapotřebí.

O té střelbě v Liverpool Street se psalo v novinách, ale tvoje jméno vynechali. Tvůj věk také. Odstřelovač, který na tebe vypálil, ležel na střeše protější budovy. Zatím vyšetřujeme, jak se mu tam podařilo dostat, aniž ho někdo spatřil – a obávám se, že se nám ho nepodaří najít. Ale právě teď nám nejvíc ze všeho záleží na tvé bezpečnosti. Můžeme si promluvit se Škorpionem. Jak víš, v minulosti jsme s nimi měli co do činění. Určitě je dokážu přesvědčit, aby tě nechali na pokoji. Překazil jsi jim operaci, Alexi, a oni tě potrestali. Ale čeho je moc, toho je příliš.“

Odmlčela se. V tlumeném světle tiše blikal Alexův monitor zachycující činnost srdce.

„Snaž se o nás, prosím, nesmýšlet příliš špatně,“ dodala. „Po tom všem, čím jsi prošel – Škorpion, tvůj otec... Nikdy si neodpustím, co se stalo. Někdy si říkám, že jsme tě do toho neměli nikdy zatáhnout. Ale o tom si můžeme promluvit jindy.“

Alex byl příliš zesláblý, aby zareagoval. Sledoval, jak paní Jonesová vstala a odešla, a usoudil, že se ho Škorpion zřejmě rozhodl nechat na pokoji, protože o několik dní později ozbrojené strážě před jeho pokojem tiše zmizely.

A teď, za pouhých dvanáct hodin, odsud odejde i on. Jack už plánovala budoucí týdně. Chtěla ho vzít na prázdniny na Floridu

nebo snad do Karibiku. Byl říjen a léto definitivně skončilo; ze stromů padalo listí a v noci foukal studený vítr. Jack chtěla, aby si Alex odpočinul a nabral síly na sluníčku – jenže on si tím tak jistý nebyl. Znovu zvedl učebnici. Nikdy si nemyslel, že něco takového řekne, ale po pravdě řečeno, rád by se vrátil zpátky do školy. Chtěl být zase normálním školákem. Škorpion mu poslal prostý, nezapomenutelný vzkaz. Jako špion může přijít o život. Nepravidelná slovesa jsou mnohem bezpečnější.

U dveří se něco pohnulo a do pokoje nahlédl chlapec.

„Ahoj, Alexi.“

Mluvil se zvláštním přízvukem – východoevropským, možná ruským. Bylo mu čtrnáct a měl krátké blondáté vlasy, světle modré oči, pohublý obličej a bledou pleť. V obrovském županu vypadal menší, než ve skutečnosti byl. Ležel v sousedním pokoji a skutečně mu léčili zánět slepého střeva, s komplikacemi. Jmenoval se Paul Drevin – jeho příjmení bylo Alexovi povědomé –, ale to bylo všechno, co o něm věděl. Několikrát se spolu bavili. Byli skoro stejně staří a jediní teenageři na patře.

Alex zvedl ruku na pozdrav. „Ahoj.“

„Prej tě zítra propustí,“ prohodil Paul.

„Jo. A co ty?“

„Až další den, smůla.“ Rozpačitě přešlapoval mezi dveřmi. Vypadalo to, že chce jít dovnitř, ale současně jako by mu v tom něco bránilo. „Už se nemůžu dočkat,“ přiznal se. „Šíleně se těším domů.“

„Kde je pro tebe *doma*?“ zeptal se Alex.

„Těžko říct.“ Paul se tvářil naprosto vážně. „Už dlouhou dobu žijeme v Londýně, jenže táta pořád cestuje. Moskva, New York, jižní Francie... Má tolik práce, že se tu ani nebyl na mě podívat. A máme tolik domů, že někdy nevím, v kterém z nich jsem doma.“

„Kam chodíš do školy?“ Alex se chytil zmínky o Moskvě a usoudil, že Paul je zřejmě Rus.

„Já do školy nechodím. Mám soukromý učitele.“ Paul pokrčil rameny. „Je to těžký. Mám trochu divnej život, kvůli tátovi. Kvůli všemu. Ale stejně ti závidím, že tě pustí dřív než mě. Zlom vaz!“

„Díky.“

Paul zaváhal, jako by chtěl ještě něco dodat, ale pak odešel. Alex se zamyšleně díval na prázdné zádveří. Jeho otec je zřejmě nějaký politik nebo bankéř. Při těch pár příležitostech, kdy spolu mluvili, získal dojem, že Paul nemá kamarády. Přemítal, kolik v téhle nemocnici leží dětí, jejichž otcové jsou ochotni utratit tisíce za to, aby se vyléčily, ale nemají čas je navštívit.

Bylo devět hodin. Alex projel televizní kanály, ale nikde nic nedávali. Zalitoval, že si od sestřičky nevzal prášek na spaní. Zapil by ho vodou a celou noc by nevěděl o světě. A další den by opustil nemocnici. Alex se na to nesmírně těšil. Chtěl zase začít normální život.

Půl hodiny sledoval komedii, která mu nepřipadala ani trochu zábavná. Potom televizi vypnul, zhasl a naposledy se zachumlal pod příkrývkou. Přál si, aby se na něj přišla podívat Diana Meacherová. Krátce si vybavil vůni jejího parfému. A pak usnul.

* * *

Ale ne na dlouho.

Když se opět probрал, bylo půl jedné v noci. Na nočním stolku stál budík, jehož číslice zářily ve tmě. Neochotně se probudil a marně se snažil znovu usnout. Po pravdě řečeno, bylo obtížné spát, když nedělal nic, co by ho unavilo. Celý den tu ležel a dýchal čisté, klimatizované ovzduší, které ve sv. Dominiku vydávali za vzduch.

Ležel v šeru a dumal, co podnikne. Potom vstal a natáhl si župan. To bylo na pobytu v nemocnici nejhorší. Nesměli jste ven, neměli jste kam jít. Alex si na to nemohl zvyknout. Celý týden se každou noc probudil přibližně ve stejnou dobu a nakonec se vždycky rozhodl, že poruší pravidla a z té sterilní krabice, ze svého pokoje, uteče. Chtěl odsud pryč. Potřeboval vůni Londýna, pouliční ruch, pocit, že je stále součástí skutečného světa.

Nazul si pantofle a vyšel z pokoje. Ztlumená světla na chodbě vrhala jen matný svit. Za pultem sesterny zářila obrazovka počítače, ale Diana Meacherová ani jiná sestra tu nebyly. Udělal krok dopředu. Existuje jen málo míst, kde v noci panuje větší ticho než v nemocnici, a Alex se skoro bál pohnout, jako by porušoval nějaký

nepsaný zákon mezi zdravými a nemocnými. Věděl ale, že kdyby zůstal v posteli, stejně by neusnul. Nemusí si dělat starosti. Paní Jonesová je přesvědčená, že od Škorpionu mu už nic nehrozí. Alex byl téměř v pokušení nemocnici opustit a chytit noční autobus domů.

To samozřejmě nepřipadalo v úvahu. Tak daleko zajít nemohl. Nicméně se rozhodl navštívit hlavní recepci s posuvnými skleněnými dveřmi – a skutečnou ulici s lidmi, auty, hlukem a prachem, která se nacházela hned za nimi. Ve dne tam zvedali telefony a odpovídali na dotazy tří recepční. Po osmé hodině sloužil na recepci pouze jeden. Alex se s ním už setkal – byl to bodrý Ir a jmenoval se Conor Hackett. Rychle se spolu spřátelili.

Conorovi bylo šedesát pět let a většinu života bydlel v Dublinu. Tuhle práci přijal proto, aby pomohl finančně podporovat svých devět vnoučat. Potom co si chvilku povídali, Alex Conora vždycky přemluvil, aby ho pustil ven, a strávil šťastných patnáct minut na chodníku před hlavním vchodem, kde sledoval projíždějící auta a dýchal svěží noční vzduch. Teď chtěl udělat totéž. Možná by to mohl protáhnout na půl hodiny. Conor bude protestovat; bude mu vyhrožovat, že zavolá sestru. Alex byl nicméně přesvědčený, že si prosadí svou.

Výtah nepoužil, protože se bál, že by ho prozradilo zacinkání, kterým ohlašoval svůj příjezd. Sešel po schodech do prvního poschodí a po chodbě zamířil k dalšímu schodišti. Pod sebou viděl naleštěnou podlahu recepce a skleněné vstupní dveře. Vzápětí spatřil Conora, který seděl za recepčním pultem a četl si časopis. Dokonce i tady byla světla ztlumená. Jako by chtěla nemocnice návštěvníkům připomenout, kde jsou, hned jak vstoupí dovnitř.

Conor otočil stránku. Alex se chystal seběhnout několik posledních schodů, když vtom se náhle otevřely vstupní dveře.

Alexe to vylekalo a současně trochu zaskočilo. Nechtěl, aby ho tu někdo přistihl v pyžamu a županu. Současně se podívil, kdo může jít na návštěvu do nemocnice v tuhle noční dobu. O krok couvl a schoval se do stínu. Teď mohl nenápadně pozorovat všechno, co se bude dít.

Do recepce vešli čtyři muži. Táhl jim na třicet a všichni vypadali zdravě. Velitel měl na sobě vojenskou bundu a triko s

obrázkem Che Guevary. Ostatní měli džíny, mikinu s kapucí a sportovní boty. Alex jim neviděl do obličeje, ale něco se mu na nich nezdálo. Pohybovali se moc rychle, moc energicky. Když lidé vstoupí do nemocnice, pohybují se váhavěji. Koneckonců, nikomu se tam přece nechce.

„Hej – zdravíčko,“ pozdravil muž ve vojenské bundě. Měl veselý, kultivovaný hlas.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se recepční. Byl stejně zmatený jako Alex.

„Chtěli bychom navštívit jednoho vašeho pacienta,“ vysvětlil muž. „Jen bych potřeboval vědět, kde ho najdeme.“

„Omlouvám se.“ Alex neviděl Conorovi do tváře, ale z hlasu poznal, že se usmívá. „Ted nikoho navštívit nemůžete. Je skoro jedna hodina! Budete muset přijít zítra.“

„Asi jste mi nerozuměl.“

Alex ucítil první záchvěv nervozity. Muži se v hlase ozval výhrušný tón. A na tom, jak se jeho kolegové rozestavili, bylo něco zlověstného. Stoupli si mezi recepčního a skleněné dveře. Jako by nechtěli, aby odešel. Nebo někdo jiný vstoupil.

„Chceme vidět Paula Drevina.“

Když Alex to jméno uslyšel, překvapeně sebou škubl. To je ten kluk, který má pokoj vedle něho! Proč ho ti muži chtějí navštívit tak pozdě v noci?

„V jakém leží pokoji?“ zeptal se muž ve vojenské bundě.

Conor zavrtěl hlavou. „To vám nemůžu sdělit,“ odpověděl. „Přijďte zítra a někdo vám jistě rád pomůže.“

„Chceme to vědět teď“ trval na svém muž. Sáhl do bundy, a když vytáhl pistoli, Alexovi se podlomila kolena. Měla tlumič. A mířila recepčnímu na hlavu.

„Co jste...?“ vyjekl Conor pronikavým hlasem a ztuhl. „Nemůžu vám to říct!“ vykřikl. „Co tady děláte? Co chcete?“

„Chceme vědět, na kterém pokoji leží Paul Drevin. Jestli mi to do tří vteřin neřeknete, zmáčknu spoušť a jediné oddělení nemocnice, které budete ještě potřebovat, bude márnice.“

„Počkejte!“

„Jedna...“

„Nevím, kde leží!“

„Dvě...“

Alexe zbolelo v hrudníku. Uvědomil si, že zatajil dech.

„Tak dobře! Dobře! Hned vám to najdu.“

Recepční začal chvatně ťukat na klávesnici schovanou pod deskou recepčního pultu. Alex slyšel cvakání kláves.

„Leží ve druhém poschodí! Pokoj číslo osm.“

„Díky,“ řekl muž a zastřelil ho.

Alex zaslechl vzteklé štěknutí kulky vyplivnuté z tlumiče, spatřil černou spršku na Conorově čele. Recepční krátce zvedl ruce a odletěl dozadu.

Nikdo se nepohnul.

„Pokoj číslo osm, druhé patro,“ opakoval jeden ze zabijáků.

„Říkal jsem vám, že je na osmičce,“ utrousil první muž.

„Proč ses teda ptal?“

„Jen jsem se chtěl ujistit.“

Jeden z mužů se ušklíbl.

„Tak jdeme na věc,“ prohlásil další.

Alex stál strnule na místě a cítil, jak mu v ráně prudce tepe. Jen se mu to zdá, nebo ne? Ale nezdálo se mu to. Viděl to na vlastní oči.

Když se dala čtveřice mužů do pohybu, Alex se otočil a rozběhl se.

SPECIÁLNÍ LÉČBA

Alex bral schody po dvou a hlavou mu vířily stovky různých myšlenek. Co je to za muže a proč sem přišli? Co Paulovi chtějí? Jméno Drevin mu bylo povědomé, ale teď neměl čas řešit, odkud je zná. Jak ty zabijáky zadrží?

Doběhl k požárnímu hlásiči v červené krabici na zdi a zastavil se. Několik drahocenných vteřin váhal s pěstí nad sklem, nicméně věděl, že spustit alarm ničemu neprospěje. V tuhle chvíli má na své straně pouze výhodu překvapení. Požární poplach mužům jen prozradí, že je někdo viděl, a pak si s prací pospíší a Paula zabijí nebo unesou dávno předtím, než dorazí policie či hasiči.

Alex se s nimi nechtěl utkat sám. Zoufale toužil přivolat pomoc. Jenže věděl, že by přišla pozdě.

Opět se rozběhl po schodech nahoru a dopředu ho poháněla jediná věc. Muži vypadali cílevědomě a nemilosrdně. Ale udělali už jednu chybu.

Když se dali do pohybu, zamířili k výtahu, a Alex věděl něco, co oni netušili. Výtahy ve sv. Dominikovi byly původní, staré skoro dvacet let. Sloužily k převozu pacientů z operačních sálů v prvním poschodí a musely zastavit bez nejmenšího otřesu. Proto jezdily příšerně pomalu. Alexovi potrvá cesta do druhého patra necelých dvacet vteřin; mužům skoro dvě minuty. Takže má minutu a čtyřicet vteřin na to, aby něco podnikl. Ale co?

Vřítil se dveřmi do sesterny před svým pokojem. Byla stále prázdná, což bylo zvláštní. Třeba muži noční sestru někam odlákali. To by dávalo smysl. Mohli se jí zbavit jediným telefonátem, a teď může být kdekoli v nemocnici. Alex namáhavě lapal po dechu a snažil se něco vymyslet. Představil si, jak výtah centimetr po centimetru stoupá nahoru. Zřetelně si uvědomoval nerovnost boje. Ti muži byli profesionálními zabijáky. Alex by to poznal, i kdyby neviděl vraždu nočního recepčního. Bylo to zřejmé z jejich pohybů, z toho, jak se usmívali, z rozhovoru, který vyslechl. Zabíjení bylo jejich druhou přirozeností. Alex se s nimi nemůže utkat. Je neozbrojený. A co hůř, má na sobě pyžamo a pantofle a hrudník mu

drží pohromadě stehy a obvazy. Ještě nikdy si nepřipadal takhle bezmocný. Jakmile ho uvidí, zavraždí ho. Nemá sebemenší naději.

A přesto musí něco udělat. Vzpomněl si na toho zvláštního, osamělého chlapce z vedlejšího pokoje. Paul Drevin nedávno oslavil čtrnácté narozeniny – byl o osm měsíců mladší než on. Ti muži šli za ním a Alex jim v tom musí zabránit.

Podíval se na otevřené dveře svého pokoje – pokoje č. 9. Nacházel se přímo proti výtahu a byla to první věc, kterou muži uvidí, až z něho vystoupí. Paul Drevin spal ve vedlejší místnosti. Dveře měl zavřené. V přítmí viděl jejich jména: ALEX RIDER a PAUL DREVIN. Byla napsaná na plastových cedulkách, zasunutých do drážky na dveřích. Pod nimi, také na cedulkách, stálo číslo pokoje.

Najednou, zničehonic, dostal nápad. Blesklo mu hlavou, jestli to stihne. Rozběhl se k sesterně a z šálku, který nechala sestra na stole, sebral čajovou lžičku. Rukojetí vypáčil cedulky se svým jménem a číslem pokoje z drážek a totéž udělal na vedlejších dveřích. Zasunout cedulky zpátky na místo mu zabralo několik dalších vteřin. Teď spal v pokoji č. 9 Alex Rider. Dveře pokoje č. 8 byly otevřené a Paul Drevin tam nebyl.

Alex vběhl do svého pokoje, otevřel skříň a vytáhl z ní košili a džíny. Věděl, že to, co provedl, nestačí. Jestli si muži prohlédnou dveře pozorněji, dojde jim, co se stalo, protože čísla po sobě následovala v nesprávném pořadí: šest, sedm, *devět*, *osm*, deset. Alex se musí postarat, aby neměli na důkladnější zkoumání čas.

Musí je přimět, aby ho pronásledovali.

Neodvážil se obléknout v blízkosti výtahu. Vyšel s věcmi ven a chvatně se vydal kolem sesterny pryč od obou pokojů. Dorazil k chodbě, která zahýbala do pravého úhlu. Pokračovala asi dvacet metrů k létacím dveřím a dalšímu schodišti. Na jedné straně chodby se nacházela otevřená skříň a vedle ní stál vozík s nějakým přístrojem: byl nízký a plochý a měl řadu tlačítek a úzký obdélníkový monitor, který vypadal jako zdeformovaný. Alex ten přístroj znal. Spatřil také dvě bomby s kyslíkem. Cítil, jak mu pod obvazy buší srdce. Nemocniční ticho ho znervózňovalo. Kolik času uplynulo od chvíle, kdy ti zabijáci zastřelili Conora?

Rychle si sundal pyžamo a oblékl si košili a džíny. Bylo fajn mít zase na sobě po dlouhých deseti dnech svoje šaty. Už nebyl pacientem. Vracel se ke svému původnímu životu.

Dveře výtahu se otevřely a tichem se rozlehlo kovové zařinčení. Alex viděl, jak z výtahu vystupují čtyři muži. Rychle si je prohlédl. Dva z nich byli černoši, dva běloši. Pohybovali se jako sehraná jednotka, jako by byli zvyklí pracovat společně. Alex je pojmenoval podle jejich vzhledu. Muž, který zastřelil Conora, byl očividně velitel. Měl zlomený nos, který rozděloval jeho tvář jako prasklina v zrcadle. Alex mu dal přezdívku Voják. Další muž byl hubený a měl propadlé tváře a brýle s oranžovými skly. Brejlovec. Třetí byl malý a svalnatý – očividně trávil spoustu času v posilovně. Na zápěstí se mu blýskaly masivní hodinky z matného kovu, a tak ho Alex pojmenoval Hodinář. Poslední z nich byl neoholený, s černými rozčuchanými vlasy a stříbrným zubem. Kdysi zřejmě navštívil špatného zubaře. Tomu bude říkat Tesák.

Všichni se rychle pohybovali, protože byli po dlouhé jízdě výtahem netrpěliví. Nastal okamžik pravdy.

Voják si všiml otevřených dveří pokoje a prázdné postele uvnitř. Přečetl si jméno na cedulce. V tu chvíli se objevil Alex a kráčel chodbou, jako by se právě vracel ze záchodu. Zastavil se a překvapeně se zajíkl. Muži se na něj podívali. A okamžitě dospěli k závěru, který Alex předpokládal. Přestože věděli, jak má jejich oběť vypadat, v přítomí mu neviděli do obličeje. Byl pro ně Paulem Drevinem. Kdo jiný by to mohl být?

„Paule?“ pronesl Voják.

Alex přikývl.

„Nechceme ti ublížit. Ale budeš muset jít s námi.“ Alex o krok couvl.

Voják vytáhl zbraň. Stejnou zbraň, kterou zastřelil nočního recepčního.

Alex se otočil a dal se na útěk.

Zatímco se bosý řítíl po nemocničním koberci, bál se, že to nestihne, že mezi lopatkami ucítí náraz kulky. Ale přímo před ním chodba zahýbala. S pocitem úlevy skočil za roh a zmizel jim z očí.

Čtveřice zabijáků zareagovala pomalu. Tohle nečekali. Paul Drevin měl tvrdě spát v posteli. Ale on je uviděl a utekl. Pohybovali se trochu neohrabaně – nechtěli dělat hluk –, přesto šli rychle. Dorazili k chodbě a spatřili před sebou létací dveře. Jedno křídlo se dosud houpalo. Chlapec tudy očividně proběhl před pár vteřinami. S Vojákem v čele pokračovali v cestě. Nikdo z nich si nevšiml skříně na levé straně.

Voják se protáhl dveřmi; Hodinář a Brejlovec ho následovali. Tesák zůstal vzadu – a v tu chvíli Alex vystartoval.

Předtím proběhl chodbou, strčil do dveří, pak se vrátil ke skříně a schoval se do ní. Teď potichoučku vyklouzl ven, takže stál Tesákovi za zády. V každé ruce něco držel, oválné disky, vypolstrované a propletené elektrickými dráty.

Přístroj, který spatřil na vozíku, byl defibrilátor Lifepak 300, standardní vybavení většiny britských nemocnic. Alex defibrilátory vídal v televizních seriálech natolik často, aby věděl, co umějí a jak fungují. Když se pacientovi zastaví srdce, doktor mu přitiskne disky na hrud' a elektrickým výbojem ho oživí. Alex zapnul defibrilátor těsně před příjezdem výtahu. Přístroj měl jednoduché ovládání a dal se okamžitě použít; baterie byly vždycky nabité. Alex zaťal zuby, přitiskl muži před sebou disky na šíji a stiskl tlačítka.

Když Tesákem projel elektrický proud, vyjekl a vyskočil vysoko do vzduchu. Ztratil vědomí, dřív než dopadl na podlahu.

Dveře se opět rozlétly: Brejlovec uslyšel výkřik. Přikrčený proběhl dveřmi a v ruce svíral nůž. Zlověstně se šklebil. Něco se zvrtilo. Ale proč? Jak to, že ten kluk nespál?

Nedostal se ani do poloviny chodby. Desetikilogramová kyslíková bomba ho praštila přímo mezi nohy. Zbrunátněl a nůž mu vypadl z ruky. Snažil se nadechnout, ale marně. S vytřeštěnýma očima se zhroutil na zem.

Alex pustil láhev z ruky. Musel vynaložit veškeré své síly, aby s ní máchl. Přejel si dlaní po hrudníku a blesko mu hlavou, jestli si neublížil. Ale zdálo se, že všechny stehy drží.

Nechal za zády dva muže v bezvědomí a rozběhl se kolem svého pokoje zpátky k hlavnímu schodišti. Slyšel, že létací dveře narazily do zdi, jak se zbylí dva zabijáci vydali za ním. V každém případě

snížil počet protivníků o polovinu, i když oded' bude všechno složitější. Zbývající dvojice mužů věděla, že je nebezpečný; už se nenechají překvapit. Alexe napadlo, že zmizí. V nemocnici existovala spousta míst, kam by se mohl schovat. Ale k čemu by to bylo? Přinutil se zpomalit. Musí je odvést od pokojů č. 8 a 9.

Spatřili ho. Slyšel, jak jeden z nich zaklel – zašeptal jediné nenávistné slovo. To je dobře. Čím budou naštvanější, tím víc chyb udělají. Alex doběhl ke schodišti. Točila se mu hlava a chvilku měl dojem, že omdlí. Potom co strávil tak dlouhou dobu v posteli, jeho tělo nebylo na takové vypětí připravené. Bolela ho i levá ruka.

Paže mu připomněla, kam půjde. V prvním patře se nacházelo fyzioterapeutické oddělení. Alex je mnohokrát navštívil; bylo nedílnou součástí jeho léčby.

Kulka, která mu prolétla tepnou, mu také vážně poranila pažní pleteň. Šlo o složitou síť páteřních nervů, které vedly do levé paže. Lékaři ho upozornili, že ho paže bude bolet; bude ztuhlá a bude ho brnět – možná celý život. Ale mládí stálo opět na jeho straně. Po několika dnech léčby bolest skoro zmizela. Absolvoval celou řadu terapií – statickou rezistenci, protahování, reflexní terapii a posilování. Do konce týdne znal Alex fyzioterapeutické oddělení lépe než všechna ostatní oddělení v nemocnici. Proto zamířil právě sem.

Vpadl do dveří a na chvilku se zastavil, aby popadl dech. Po levé ruce měl dvě kóje s postelemi, kde leží pacienti během terapie. Naproti visela na kovové konstrukci lidská kostra – velice realistická, ale ve skutečnosti umělohmotná. Chodba prudce zahýbala a pokračovala podél řady dveří a skříní k dalším létacím dveřím na konci. Alex přesně věděl, co ve skříních najde. Jedna z místností v chodbě sloužila jako tělocvična a byla plná rotopedů, činek, těžkých medicinbalů a šlapadel. Ve skříních se nacházely další pomůcky, například péra a ruličky gumy. Fyzioterapeut ustříhl každý den kus gumy a dal ji Alexovi, aby s ní prováděl jednoduché protahovací cviky. Zpočátku byly snadné, ale jak se uzdravoval, dostával stále pevnější gumu, takže cvičení bylo čím dál namáhavější.

Otevřel první skříň. Už vymyslel, co udělá. Napadla ho stejná otázka jako před chvílí: Stihne to?

O čtyřicet vteřin později se otevřely dveře a do oddělení vešel Voják. Namáhavě lapal po dechu. Byl velitelem téhle operace a ta se teď děsivě zkomplikovala. Dva jeho muži leželi o patro výš v bezvědomí – jeden z nich po zásahu elektrickým proudem. A co bylo ještě horší – co bylo neuvěřitelné –, oba zneškodnilo dítě! Tvrdili jim, že všechno proběhne hladce. Možná proto udělali tolik chyb. No, teď už si dá pozor.

Pomalů se plížil dopředu a v ruce svíral ohavnou zbraň se čtvercovou hlavní. Šlo o FP9, jednorannou pistoli maďarské výroby, jednu z desítek, které se do Británie dostaly ilegálně z východní Evropy. V téhle části nemocnice byla tma, jen okny sem dopadalo měsíční světlo. Voják se podíval na zed' a spatřil kostru, která se tam tyčila jako strašidlo z Domu hrůzy v levném zábavním parku. Prázdné oční jamky jako by na něj zíraly. Varují ho? Muž se znechuceně odvrátil. Přece se té směšné kostry nebude bát.

Nahlédl do obou kójí. Plenty byly roztažené a bylo zřejmé, že kóje jsou prázdné. Voják prošel kolem kostry a zahrnul za roh. Teď se ocitl v dlouhé chodbě. Kolem panovala tma, ale když se rozkoukal, rozeznal na opačném konci postavu. Usmál se. To je určitě ten kluk! Vypadalo to, že si něco tiskne k hrudi. Co to je? Nějaký míč. No, tentokrát udělal obrovskou chybu. Nedá mu příležitost, aby ho po něm hodil. Jestli se pohne, střelí ho do nohy a pak ho odvede do auta. „Odhoď to!“ houkl Voják. Alex Rider pustil míč na zem.

Byl to medicinbal z tělocvičny. Vážil pět kilogramů a Alex měl opět strach, že si potrhá stehy. Ale Voják neviděl gumu, kterou Alex vytáhl ze skříně. Uvázal ji ke klikám protilehlých dveří, pak ji napnul na konec chodby a vložil do ní medicinbal. Míč teď fungoval jako střela v obrovském praku, a když Alex gumu pustil, míč prolétl chodbou, jako by ho vypálil z kanónu.

Voják si matně uvědomil, že se na něj ze tmy něco řítí; pak ho medicinbal udeřil přímo do žaludku a podrazil mu nohy. Zbraň mu obloukem vyletěla z ruky a nemohl popadnout dech. Zřít se na záda a po pěti metrech jízdy po naleštěné podlaze narazil do zdi. Ještě si stačil pomyslet, že ten chlapec není Paul Drevin – že to není obyčejný čtrnáctiletý kluk –, a ztratil vědomí.

V tu chvíli vstoupil do řzytioterapeutického oddělení Hodinář. Uslyšel ránu a v bojovém postoji, s pistolí připravenou k výstřelu, se vynořil zpoza rohu. Nechápal, co se děje, ale věděl, že iniciativu převzal někdo jiný. To, co mělo být snadným únosem, se děsivě zvrthlo. Na podlaze před sebou spatřil postavu, která měla zkroucený krk a obličej bílý jako stěna. Nedaleko ní ležel obrovský medicinbal.

Hodinář nevěřicně zamrkal. Všiml si, že se jedny dveře na konci chodby zavřely. To mu stačilo. Vrazil k nim.

Alex, dvacet kroků před ním, opět utíkal dolů po schodech. Byla to jediná možná cesta. Po schodišti se dostal zpátky do přízemí, kde to všechno začalo. V recepci panovalo až na tiché hučení automatu na chlazené nápoje nepřirozené ticho. Na řady plechovek s Coca-Colou a Fantou dopadalo bílé světlo a vrhalo ostré stíny na podlahu. Uprostřed místnosti proti sobě stály tři prázdné recepční pulty. Alex věděl, že za jedním z nich leží mrtvý muž, ale nedokázal se tam podívat. Na opačné straně skleněných dveří viděl ulici. Nemá utéct? Dostat se ven a přivolat pomoc? Ale než si to rozmyslel, bylo pozdě. Uslyšel na schodech Hodináře a vrhl se za nejbližší pult.

V tu chvíli se vrátil Hodinář do recepcce. Když Alex vykoul zpoza pultu, viděl, že se mu na ruce blýskají hodinky. Byly to obrovské robustní cibule, jaké nosí potápěči. Muž měl neobvykle silné zápěstí. Jeho tělo bylo nepřirozeně mohutné a různé skupiny svalů do sebe při pohybu téměř narážely. Přestože zbyl z celé jednotky pouze on, nepanikařil. V ruce držel druhou pistolí FP9. Vypadalo to, že cítí Alexovu přítomnost.

„Neubližím ti!“ zavolal. Neznělo to přesvědčivě a muž to musel vědět, protože vzápětí dodal: „Vylez s rukama nahoře, nebo ti vpálím kulku do kolena.“

Alex si svůj pohyb přesně načasoval a jako blesk přeběhl hlavní recepci. Něco dvakrát štětklo a koberec pod jeho nohama se sám od sebe roztrhl. V tu chvíli pochopil, že se změnila pravidla. Hodinář se rozhodl dostat ho živého, nebo mrtvého. A vypadalo to, že dává přednost druhé variantě. Jenže to už byl Alex z dohledu. Objevil další chodbu s nápisem RADIOLOGIE – a přesně věděl, kam půjde. Na začátku svého pobytu v nemocnici oddělení dvakrát navštívil.

Dveře před ním byly zamčené – jenže Alex před několika dny viděl lékaře, jak zadává vstupní kód. Co nejrychleji stiskl čtyři čísla a snažil se neudělat chybu. Pak vzal za kouli a dveře se lehce otevřely. Tahle část nemocnice byla v noci opuštěná, ale Alex věděl, že zdejší přístroje nikdy nespí. Obsluha je nechávala v pohotovostním režimu pro případ, že by je někdo potřeboval. A Alex je teď potřeboval víc než kdokoli jiný.

Na chodbě slyšel blížícího se Hodináře, ale snažil se zachovat klid. Musí si poradit ještě s jedním zámekem – ten se odemykal pomocí spínače, který byl ukrytý pod stolem v sesterně. Alex v duchu blahořečil nemocničnímu zřízení, který o tom vtipkoval, když ho sem vezl. Přímo před ním se nacházely velké, masivní dveře. Pokrývaly je výstražné symboly a nad nimi stálo jediné slovo:

TOMOGRAF

Alex věděl, co ty symboly znamenají. Řekl mu to zřízenec. Otevřel dveře a vstoupil do místnosti.

Před sebou spatřil úzkou, polstrovanou lavici. Stála před obrovským přístrojem, který Alexovi připomínal sušičku na prádlo, kosmickou kabinu a obří koblihu v jednom. Uprostřed přístroje se nacházel otvor, jehož okraj se pomalu otáčel. Lavice se dala zvednout a pomalu zasunout do otvoru. Když Alexe přivezli do nemocnice sv. Dominika, položili ho na lavici a lékař mu podrobně vysvětlil, co se bude dít.

Ten přístroj se nazýval MAGNETICKÁ REZONANCE. Když lavice s Alexem zajela do otvoru, snímkovací zařízení pořídilo trojrozměrné snímky jeho těla a zjistilo, jak má poškozené svaly v hrudníku, paži i rameni. Přesně si pamatoval, co mu tehdy lékař říkal. Ted' se mu to hodilo.

U dveří se něco pohnulo. Hodinář vešel dovnitř.

„Nehýbej se,“ přikázal mu. V ruce svíral pistoli a tlumič mířil Alexovi na hlavu.

Alex svěsil ramena. „Vypadá to, že jsem v pasti,“ řekl.

„Přesně tak. A teď půjdeš se mnou, ty šmejde,“ vyštěkl muž a olízl si rty. „Mí kamarádi... oni ti možná ublížit nechtěli. Ale já to do tebe napálím, jestli se o něco pokusíš.“

„Nemůžu se hýbat.“

„Cože?“

„Jsem raněný...“

Hodinář si Alexe podezíravě prohlížel a snažil se zjistit, v čem je háček. Udělal krok dopředu – a vtom se to stalo. Zbraň mu vyletěla z ruky.

Byla pryč tak rychle, že nechápal, jak k tomu došlo. Jako by mu ji prostě vyrval pár neviditelných rukou. Zmizela ve tmě, nic víc než rozmazaná šmouha. Hodinář vykřikl bolestí. Zbraň mu zlomila dva prsty a málem mu je utrhla. Pak se ozvalo hlasité zařinčení, jak pistole narazila do přístroje a zůstala tam, jako by byla přilepená k povrchu.

Magnetická rezonance využívá ke snímání měkkých tkání neuvěřitelně silné magnetické pole. Tenhle přístroj měl pole o síle 1,5 Tesly a symboly na dveřích varovaly, aby si každý před vstupem do místnosti odložil všechny kovové předměty. Dokázal z kapsy vytáhnout svazek klíčů; uměl na vzdálenost dvacet kroků vymazat kreditní kartu. Hodinář cítil jeho obrovskou sílu, ale pořád ničemu nerozuměl. Brzy to měl pochopit.

Alex Rider zaujal karatistický postoj zvaný *zenkucu dači*; rozkročil nohy a zdvihl ruce. Každíčkým nervem se soustředil na muže před sebou. Dostat Alexe holýma rukama byla pro Hodináře výzva, které nedokázal odolat. Udělal krok vpřed. A vyjekl, protože se jeho masivní kovové hodinky ocitly v magnetickém poli. Alex s úžasem sledoval jev, který je známý jako raketový efekt. Muž se vznesl do vzduchu a přitahován hodinkami na zápěstí se řítit vpřed. Když narazil do přístroje, ozvala se příšerná rána. S paží omotanou kolem hlavy přistál na zařízení. Visel tam napůl vestoje, napůl vleže a nohy měl bezvládně rozhozené na podlaze.

Tím to skončilo. Do nemocnice přišli čtyři muži a teď se nacházeli buď v bezvědomí, nebo na tom byli ještě hůř. Alex byl pořád tak trochu přesvědčený, že se každou chvíli probudí ve své

posteli. Možná dostal příliš mnoho prášků proti bolesti. Celá ta věc je určitě jen nějaký ohavný sen vyvolaný medikamenty.

Ale nebyl to sen. Alex se vrátil do hlavní recepce a tam ležel za pultem Conor s kulkou v hlavě. Alex věděl, že musí zavolat na policii. Překvapilo ho, že za celou dobu nezahlédl ani jedinou sestru. Naklonil se přes pult a zvedl sluchátko. Na krku ucítil závan chladného nočního vzduchu.

To ho mělo varovat.

Do nemocnice přišli čtyři zabijáci, ale na práci jich bylo najatých pět. Byl tu ještě jeden muž: řidič. A kdyby se vstupní dveře neotevřely, do recepce by neproudil studený vzduch.

Příliš pozdě mu došlo, co to znamená. Co nejrychleji se napřímil, ale stejně to nestačilo. Nic nezaslechl. Dokonce ani necítil ránu do týla.

Zhroutil se na podlahu a zůstal nehybně ležet.

KASPAR

Všechno tě bolí. To je jediné, co si uvědomuješ. Tepe ti v hlavě, buší ti srdce a ty přemýšlíš, jestli ti někdo neuvázal na krku uzел.

Ten pocit Alex Rider moc dobře znal. Zneškodnil ho pan Grin v montážním závodu Stormbreaker, paní Stellenboschová v Akademii Point Blanc a Nile ve Vdovině paláci v Benátkách. Dokonce i Alan Blunt přiměl jednoho ze svých lidí, aby na něj vypálil šipku s uspávací látkou, když Alex poprvé vnikl do ústředí MI-6.

A tentokrát to bylo stejné – pomalý výstup z temnoty zpět do světa plného vzduchu a světla. Alex si uvědomil, že leží s tváří přitisknutou na zaprášenou dřevěnou podlahu. V ústech měl nepříjemnou pachut'. Namáhavě otevřel oči, ale hned je zase zavřel, protože ho oslnila žárovka, která mu visela nad hlavou. Chvilku počkal a pak je znovu otevřel. Pomalu narovnal nohy, protáhl paže a pomyslel si to, co si myslel pokaždé, když se ocitl v podobné situaci.

Přežil jsi to. Jsi vězeň. Ale z nějakého důvodu tě zatím nezabili.

Alex se posadil a rozhlédl se. Nacházel se v naprosto prázdné místnosti: nebyl tu koberec, závěsy, nábytek, žádná výzdoba. Prostě nic. Spatřil jen dřevěné dveře, zřejmě zamčené, a okno. Překvapilo ho, že není zamřížované, jenže když k němu doklopýtal, pochopil proč.

Byl vysoko nad zemí, v sedmém nebo osmém podlaží. Právě začalo svítat a Alex přes špinavé sklo skoro nic neviděl, nicméně usoudil, že byl v bezvědomí několik hodin a že je dosud v Londýně. Vypadalo to, že ho drží v nějakém opuštěném věžáku. Naproti stál další věžák, a když se Alex podíval nahoru, spatřil obrovský transparent, natažený mezi dvěma ocelovými lany, které vedly z vršku jedné budovy ke druhé. První slova byla mimo jeho zorné pole, ale zbytek přečíst dokázal:

VĚŽÁKY

NA TOMTO MÍSTĚ BRZY
VZNIKNE NOVÁ, PŮSOBIVÁ
ZÁSTAVBA PRO VÝCHODNÍ LONDÝN.

Došel ke dveřím a pro každý případ je zkusil. Nepohnuly se.

Levá paže ho příšerně bolela, a zatímco si ji masíroval, přemítal, jak moc si ublížil. Tohle měla být jeho poslední noc v nemocnici! Jak mohl být tak bláhový, že se zapletl se skupinkou zabijáků, kteří vnikli dovnitř...?

Proč?

Alex se opřel zády o zeď, objal si paži a svezl se zpátky na podlahu. Byl pořád bos a zachvěl se zimou. Takhle brzy ráno byl vzduch ještě chladný a on měl na sobě jen tenkou košili. Seděl na zemi a přehrával si události, které ho sem přivedly.

Do nemocnice sv. Dominika přišli čtyři muži, ale on je nezajímal. Ptali se po chlapci ze sousedního pokoje: po Paulu Drevinovi. Najednou si Alex vzpomněl, odkud to jméno zná. Viděl je v novinách – ale ne Paul. Nikolaj. To bylo ono. Nikolaj Drevin byl nějaký ruský multimilionář. No, to dává smysl. Ti muži chtěli jeho syna evidentně unést. Kvůli výkupnému. Jenže nešťastnou shodou okolností unesli jeho. Co udělají, až to zjistí? Alex se na to snažil nemyslet. Viděl, co provedli nočnímu recepčnímu Conorovi. Nějak tušil, že se mu neomluví a nepošlou ho taxíkem domů.

Ale nemohl nic dělat. Seděl na zemi, opíral se o zeď a sledoval, jak se barva oblohy mění z šedivé přes rudou na světle modrou.

Musel si zdřímnout, protože náhle nad ním stál Brejlovec a na tváři měl nenávistný výraz. Ani ho to nepřekvapilo. Když se viděli minule, Alex ho praštil desetikilogramovou kyslíkovou láhví do rozkroku. Jestli ho něco překvapilo, pak skutečnost, že se ten muž dokázal už po pár hodinách udržet na nohou.

Brejlovec držel zbraň. Alex se mu podíval do očí. Za barevnými skly se oranžově blýskaly a zíraly na něj s neskrývanou záští. „Vstaň!“ vyštěkl muž. „Půjdeš se mnou.“

„Jak myslíte.“ Alex se pomalu zvedl. „Možná se mi to jen zdá,“ prohodil, „ale nemáte o trochu vyšší hlas než minule?“ Ruka s pistolí sebou škubla. „Tudy,“ zavrčel Brejlovec. Alex za ním vyšel na chodbu, která byla stejně zanedbaná jako místnost, v níž ho věznili. Stěny byly vlhké a loupala se z nich omítka. Mnoho obkladů na stropě chybělo a v obrovských dírách se klikatila spleť kabelů a trubek. Každých deset patnáct metrů se nacházely dveře, některé

vyvrácené z pantů. Kdysi vedly do bytů, ale bylo jasné, že – až na krysy a šváby – tady už léta nikdo nebydlí.

Venku na ně čekal Voják. Ze svého střetu s medicinbalem se už zotavil, ale na spánku měl ošklivou modřinu, jak se praštil o zeď. Odvedli Alexe ke dveřím na konci chodby. „Dovnitř!“ nařídil mu Brejlovec. Alex je otevřel a vešel.

Ocitl se v rozlehlé místnosti s odpadky na podlaze a graffiti na zdech. Na dvou stěnách byla okna, některá zatemněná rozbitými žaluziemi. Alex usoudil, že je v jednom z bytů, i když tu někdo vyboursal příčky a vytvořil z něho jediný otevřený prostor. V rohu zahlédl zapomenutou vanu. Uprostřed stál stůl se dvěma židlemi, u kterého seděl muž a čekal na něj. Brejlovec dloubl Alexe pistolí do zad, a tak udělal krok dopředu a posadil se.

Zděšeně si prohlížel muže naproti sobě. Byl oblečený do jakési uniformy, ale horní díl měla roztrhaný a chyběly na ní knoflíky. Bylo mu asi třicet, ale jistě se to říct nedalo. Celý jeho obličej a lebku pokrývalo tetování. Alex si všiml, že se mu přes jednu tvář táhnou Spojené státy americké a přes druhou Evropa. Nos a kůži nad rty měl modré, jako Atlantský oceán. Koutků úst se dotýkaly Brazílie a západní Afrika. Alex věděl, že kdyby se muž otočil, spatřil by Rusko a Čínu. Ještě nikdy v životě něco tak zvláštního – nebo tak odpudivého – neviděl.

S námahou od něho odtrhl oči a rozhlédl se. Voják a Brejlovec zaujali místo u dveří, Tesák stál v rohu. Alex si ho v přítomí nevšiml, ale když muž vstoupil do světla, spatřil, že má naběhlý krk a na každé straně rudý otisk. Po Hodináři nebylo ani vidu, ani slechu. Možná se jim ho nepodařilo z tomografu sundat.

Slova se ujal muž s tetováním. „Způsobil jsi nám spoustu nepříjemností,“ začal. „Po pravdě řečeno, měl bys být mrtvý.“

Alex mlčel. Nevěděl, co na to říct.

„Jmenuju se Kaspar,“ pokračoval muž.

Alex pokrčil rameny. „Myslíte... jako kamarádský duch Casper?“

Muž se neusmál. „Proč jsi včera večer vyšel ze svého pokoje?“

„Potřeboval jsem se nadýchat čerstvého vzduchu.“

„Mnohem jednodušší by bylo, kdyby sis prostě otevřel okno,“ namítl Kaspar. Když mluvil, světadíly se pohybovaly. Alexe napadlo, že kdyby kýchl, vyvolal by světové zemětřesení. „Víš, kdo jsem?“ zeptal se Kaspar.

„Ne,“ odpověděl Alex. „Ale hodilo by se mít vás s sebou při zkoušce ze zeměpisu.“

„Na tvém místě bych moc nežertoval.“ Kaspar měl bezvýrazný hlas bez jakýchkoli emocí. Ukázal na ostatní muže. „Způsobil jsi mým kolegům spoustu bolesti a nepříjemností. Potěšilo by je, kdybych tě zabil. Možná to udělám.“

„Co po mně chcete?“ naléhal Alex.

„Hned ti to povím.“ Kaspar si přejel prstem po tváři. Putoval z Norska do Alžíru. „Vidím, že tě můj vzhled ohromil. Určitě si myslíš, že jsem podivín. Ale to tetování vyjadřuje, kdo jsem a v co věřím. Všichni jsme součástí tohoto světa. Já učinil svět svojí součástí.“

Odmlčel se.

„Jsem člověk, kterého bys asi nazval bojovníkem za svobodu. Ale svoboda, v níž věřím, je planeta bez vykořisťování a devastace, které mají na svědomí bohatí podnikatelé a nadnárodní společnosti. Tihle lidé zničí veškerý život jen proto, aby se obohatili. Dochází k oteplování Země. Ztenčuje se ozónová vrstva. Naše vzácné suroviny rychle ubývají. Jenže tihle zazobanci si dál mastí kapsu a nezajímá je, co bude zítra. Tvůj otec je jedním z nich.“

„Můj otec? Jste na omylu –“

Muž se pohyboval neuvěřitelně rychle. Vstal, rozmáchl se a hřbetem ruky ho udeřil do spánku. Alex sebou trhl, spíš překvapením, než bolestí. „Nepřerušuj mě!“ nařídil mu Kaspar. „Tvůj otec vydělal jmění na ropě. Jeho ropovody hyzdí tři světadíly. A teď, jako by mu nestačilo, že devastuje Zemi, obrátil svou pozornost k vesmíru. Potom co vypustil v Karibiku své rakety, vyhynuly čtyři druhy ptáků. Nedobrovolnými oběťmi jeho zkušebních letů byli lidoopi. Je nepřítelem lidstva, a proto se stal logicky terčem Síly 3.“

Kaspar se opět posadil.

„Někteří lidé si myslí, že jsme zločinci,“ pokračoval. „Ale skutečným zločincem je tvůj otec a nutí nás jednat tak, jak jednáme. Teď jsme se ho rozhodli přimět zaplatit. Požadujeme za tebe výkupné ve výši jeden milion liber. Ty peníze použijeme na další boj o záchranu planety. Pokud odmítne, už tě nikdy neuvidí.

Proto jsme tě včera v noci unesli z nemocnice. Zůstaneš tady, dokud výkupné neobdržíme. Nechceme ti ublížit, Paule, ale musíme tvému otci dokázat, že jsi v našich rukou. Musíme mu poslat vzkaz, který nebude moci ignorovat. A já se obávám, že to bude od tebe vyžadovat malou oběť.“

Alex se snažil promluvit, ale točila se mu hlava. Bylo toho na něj moc. Než stačil zareagovat, někdo ho zezadu chytil za pravou paži. Zatímco Kaspar mluvil, příkradl se k němu Voják. Alex se mu snažil vyškubnout, ale muž byl příliš silný. Utrhl mu manžetu košile a vyhrnul mu rukáv. Potom ho přinutil, aby položil ruku na stůl a roztáhl prsty. Nemohl nic dělat. Voják ho držel tak pevně, že se mu začaly odkrývat prsty. Z druhé strany k němu přistoupil Tesák, vytáhl nůž a podal ho Kasparovi.

„Mohli bychom tvému otci poslat fotku,“ vysvětlil Kaspar. „Ale k čemu? Stejně už ví, že jsme tě unesli. Existují efektivnější způsoby, jak mu sdělit své požadavky, způsoby, které jsou určitě přesvědčivější.“ Zvedl si nůž k bradě, jako by se chtěl oholit. Čepel byla patnáct centimetrů dlouhá a měla vroubkované ostří. Studoval svůj odraz v lesklé oceli. „Mohli bychom mu poslat pramen tvých vlasů. Určitě by je poznal. Ale na druhou stranu, mohl by to brát jako projev slabosti – našeho měkkého srdce.

A tak se omlouvám, Paule. Nedělá mi radost ubližovat dítěti. Dokonce ani takovému bohatému, rozmazlenému hošíkovi, jako jsi ty. Ale hodlám tvému otci poslat malíček z tvé pravé ruky...”

Alex se Vojákovi pokusil vytrhnout, ale ten to očekával. Pevně ho držel, takže Alex měl prsty bezmocně roztažené na stole.

„Bude to bolet. Ale svět je plný dětí, které nepoznaly nic jiného než bolest a hlad, zatímco chlapci jako ty žijí v přepychu a pohodlí. Hraješ na klavír, Paule? Doufám, že ne. Po dnešním dni ti to moc nepůjde.“

Natáhl ruku a sevřel Alexovi malíček. Ten si vybral jako důkaz. Nůž se dal do pohybu.

„Já nejsem Paul Drevin!“ vykřikl Alex zoufale a vytřeštil oči. Cítil, že zbledl. Nůž se stále pohyboval. „Spletli jste se!“ trval na svém. „Jmenuju se Alex Rider. Ležel jsem na pokoji číslo 9. O Paulu Drevinovi nic nevím.“

Nůž se zastavil. Byl jen pár milimetrů od jeho malíčku.

„Udělej to!“ sykl Voják.

„Včera v noci jsem se probudil,“ vysvětloval chvatně Alex. Slova se z něho překotně hrnula. „Vracel jsem se ze záchodu. Před svým pokojem jsem uviděl vaše muže. Jeden z nich vytáhl pistoli a pak mě začali pronásledovat. Nevěděl jsem, co se děje. Jen jsem se bránil...“

„Lže!“ vybuchl Voják. „Ptal jsem se ho, jak se jmenuje.“ Otočil se k Brejlovci. „Že jo?“

„Ten kluk opravdu lže,“ podpořil ho Brejlovec. „Viděli jsme jeho pokoj. Číslo 8. Byl prázdný. Potom se objevil. Zavolali jsme jeho jméno a on odpověděl.“

Kaspar sevřel nůž pevněji. Rozhodl se.

„Byl jsem na pokoji číslo 9, ne 8!“ zaječel Alex. Hlava se mu točila. Už skoro viděl, jak mu nůž zajíždí do masa. Už skoro cítil tu příšernou bolest. Najednou dostal nápad. „Proč myslíte, že jsem byl v nemocnici?“ zeptal se.

„My víme, proč jsi tam byl,“ odpověděl Kaspar. „Kvůli zánětu slepého střeva.“

„Slepé střevo. Přesně tak. A teď se podívejte, kde mám obvazy.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Alex cítil, jak mu Voják pořád tiskne ruku ke stolu a touží, aby už řezání začalo. Ale Kaspar váhal. „Rozepněte mu košili,“ nařídil.

Nikdo se nepohnul.

„Dělejte!“

Voják Alexe stále pevně držel, ale teď k němu přistoupil Tesák. Natáhl ruku, sevřel v ní košili a prudkým škusnutím mu utrl dva horní knoflíky. Kaspar zíral na obvazy kolem jeho hrudníku. Alex cítil, jak mu pod nimi divoce buší srdce.

„Co to je?“ zeptal se Kaspar.

„Měl jsem úraz.“

„Jaký?“

„Spadl jsem z kola.“ To byla jediná lež, kterou jim Alex řekl. Nemohl jim vyklopit, co se doopravdy stalo. Nechtěl, aby věděli, kdo je. „Paula Drevina znám,“ připustil. „Je stejně starý jako já. Jenže vypadá úplně jinak. Klidně si tam zavolejte. Můžete si to snadno ověřit.“ Zhluboka se nadechl. „Jestli chcete, můžete mi uříznout všechny prsty, ale jeho otec vám nezaplatí ani penci. Vždyť vůbec neví, že existuju!“

Opět se rozhostilo ticho.

„Lže!“ trval na svém Voják.

Ale Kaspar o tom pochyboval. Slyšel Alexe mluvit. Paul Drevin měl slabý ruský přízvuk. Tenhle chlapec očividně prožil celý život v Anglii. Kaspar zaklel a vztekle máchl nožem. Ostrí se zabodlo do stolu necelý centimetr od Alexovy ruky. Když pustil rukojeť, lehce se chvěla.

Alex si všiml, že Brejlovce s Tesákem jeho reakce zklamala. Ale Kaspar se už rozhodl.

„Pust' ho.“

Voják ho ještě chvílku pevně držel, potom ho pustil, o krok couvl a zamumlal nějakou nadávku. Alex cukl rukou. Pravá paže ho bolela stejně jako levá. Napadlo ho, jestli ho Kaspar pošle zpátky do nemocnice. Až se odsud dostane, bude to potřebovat.

Ale ještě to neskončilo.

Brejlovec s Tesákem ho chtěli odvést pryč, ale Kaspar jim naznačil, aby počkali. Pozorně se na Alexe zadíval a znovu ho hodnotil. Alex pod tetování neviděl, netušil, co se mu honí hlavou. „Pokud se ukáže, že jsi ten, kdo říkáš,“ začal Kaspar, „pokud skutečně nejsi Paul Drevin, pak nám nejsi k ničemu. Můžeme tě klidně zabít. A já si myslím, že mí kolegové tě budou chtít zabít hodně pomalu. Takže, příteli, možná by pro tebe bylo lepší, kdyby k žádnému omylu nedošlo. Možná by tě ztráta jednoho prstu bolela méně.“

Tesák se zašklebil a Brejlovec vážně přikývl.

„Odved'te ho zpátky,“ nařídil Kaspar. „Musím si všechno ověřit. A pak si znovu popovídáme.“

ÚTĚK PŘED OHNĚM

Když se otevřely dveře a do místnosti vstoupil Voják, bylo pozdě odpoledne. Alex odhadl, že strávil ve své cele asi osm hodin. Jednou mu dovolili použít chemický záchod a kolem poledne mu zamračený Brejlovec přinesl sendvič a pití. Sendvič, zřejmě koupený u benzinové pumpy, měl dva dny prošlou spotřební lhůtu a byl stále v igelitovém obalu, ale Alex ho hladově zhltl.

Voják ho měl doprovodit ke Kasparovi. Vedl Alexe zpátky chodbou k bytu, kde se odehrál výslech. Na tváři s ošklivým zlomeným nosem měl neproniknutelný výraz. Na celé té situaci bylo něco, čemu Alex nerozuměl. Kaspar mu sdělil, že jsou bojovníci za svobodu – bojovníci za ekologii nebo tak něco. Rozhodně šlo o fanatiky. Dostatečným důkazem bylo jeho tetování. Ale způsob, jakým s ním zacházeli, výhrůžky, výkupné, jako by patřily do jiného světa. Hovořili o znečištění ovzduší a ozónové vrstvě; ale chovali se jako gangsteři, jako obyčejní zločinci. Jen tak pro nic za nic zavraždili nočního recepčního. Vypadalo to, že si neváží lidského života.

Alex usoudil, že v tuhle dobu už musejí znát pravdu. Takže co s ním provedou? Vzpomněl si, co Kaspar řekl, a zakázal si na to myslet. Místo toho dumal, jak se odsud dostat. Nebude to snadné. Ti čtyři muži s ním už měli své zkušenosti. Věděli, čeho je schopný. Druhou šanci mu nedají.

Kaspar na něj čekal. Na stole před ním ležely noviny, ale po noži nebylo ani památky. Brejlovec s Tesákem stáli za ním. Když se Alex posadil, Kaspar otočil noviny k němu. Byl to *Evening Standard* a titulky na první straně shrnul celou situaci pouhými třemi slovy.

Unesen nesprávný chlapec

Všichni mlčeli, a tak Alex rychle přelétl článek očima. Byl tu snímek nemocnice sv. Dominika, ale fotografie Paula Drevina chyběla. To ho nepřekvapilo. Vzpomněl si, že někde četl, že Paulovu otci – Nikolaji Drevinovi – se podařilo dosáhnout embargo na

publikování snímků jeho rodiny. Tvrdil, že jde o příliš velké bezpečnostní riziko. A samozřejmě MI-6 určitě zabránilo, aby zveřejnili fotografii Alexe. Dokonce nezmínili ani jeho jméno.

V časných ranních hodinách byl během nemilosrdného útoku na nemocnici v severním Londýně zavražděn člen bezpečnostní služby. Je téměř jisté, že zamýšleným cílem gangu byl čtrnáctiletý Paul Drevin, syn ruského podnikatele Nikolaje Drevina, jednoho z nejbohatších mužů na světě. O Drevinovi se psalo na titulních stránkách počátkem tohoto roku, kdy koupil fotbalový klub Stratford East. Je také vůdčí osobností, která stojí za projektem Vesmírné archy v

hodnotě několik stovek miliard liber – prvního hotelu v kosmu.

Během pátrání dospěla policie k ohromujícímu závěru, že gang omylem unesl nesprávného chlapce. Zjistilo se, že tento druhý chlapec, jehož jméno nebylo zveřejněno, zmizel ze svého pokoje, kde se zotavoval po těžké operaci. MUDr. Roger Hayward z nemocnice sv. Dominika únosce naléhavě žádá, aby chlapce co nejrychleji vrátili. Jeho stav je prý stabilizovaný, nicméně vážný.

Alex zvedl hlavu. Vypadalo to, že Kaspar čeká na jeho reakci. „Vždyť jsem vám to povídal,“ řekl. „Proč mě tedy nepustíte? Nemám s tím nic společného. Jen jsem ležel ve vedlejším pokoji.“

„Zapletl ses do toho schválně,“ zavrčel Kaspar.

„To není pravda,“ namítl Alex, ale vyschlo mu v krku.

„Vyměnil jsi čísla pokojů. Reagoval jsi na jméno Paul Drevin. Zmrzačil jsi jednoho z mých lidí a poranil ostatní.“

Alex mlčel a čekal, až sekera dopadne.

„Nechápu, proč ses do toho míchal,“ pokračoval Kaspar. „Nevím, kdo jsi. Ale vybral sis sám. Rozhodl ses stát nepřítelem Síly 3, a za to musíš zaplatit.“

„Nic jsem si nevybral.“

„Nehodlám se s tebou dohadovat. Jsem ve válce a každá válka má oběti – nevinné lidi, kteří se jí připletli do cesty. Jestli to tak pro tebe bude snazší, považuj se za jednoho z nich.“ Kaspar si vzdychl, ale na potetovaném obličejí nebyl vidět smutek. „Na shledanou, Alexi Ridere. Mrzí mě, že jsme se museli potkat. Přišel jsem o milion liber na výkupném. Ty přijdeš o víc...“

Než stačil Alex zareagovat, někdo ho zezadu chytil a šklubnutím ho přiměl vstát. Pak ho vyvlekli z místnosti a odtáhli ho chodbou pryč. Alex celou dobu mlčel. Tentokrát ho strčili do jiného pokoje, menšího, než byl ten předchozí. Alex sotva stačil rozeznat židli, zamřížované okno a čtyři holé stěny, když vtom ho někdo šťouchl do zad tak tvrdě, že se rozplácl na podlaze.

Stál nad ním Voják. „Škoda, že mi nedovolil, abych si s tebou pohrál,“ zavrčel. „Kdyby bylo po mém, udělali bychom to jinak –“

„Dělej!“ houkl hlas z chodby. Jeden z mužů čekal venku.

Voják na Alexe plivl a odešel. Dveře se zavřely a Alex vzápětí uslyšel nezaměnitelný zvuk kladiva. Nevěřicně zavrtěl hlavou. Nejenže ho zamkli. Navíc přitloukali dveře do zárubní.

Znovu se rozhlédl. Napadlo ho, proč vybrali právě tuhle místnost. S mřížemi na okně to určitě nesouviselo. I kdyby bylo okno otevřené, nacházel se přinejmenším v sedmém patře. Ven by vylézt nemohl. A co mají vlastně v plánu? Vrátit se pro něj očividně nehodlají. Copak ho tu chtějí nechat, aby umřel hladem?

Odpověď zjistil o hodinu později. Slunce začalo zapadat a v budovách po celém východním Londýně se rozsvěcovala světla. Alex ucítil záchvěv úzkosti. Byl sám, vysoko v zchátralém věžáku. Měl pocit, že Kaspar i ostatní muži odešli; na chodbě panovalo hrobové ticho. To ticho ho znervózňovalo. Věděl, že lidé z MI-6 udělají všechno, co bude v jejich silách, aby ho vypátrali. Ale jaká je naděje, že ho tady najdou? Nemůže otevřít okno. Místnost je prázdná. Nemá šanci upoutat něčí pozornost. Tentokrát to vypadá, že je naprosto bezmocný.

A pak to ucítil. Pronikalo to podlahou odněkud ze spodních pater budovy.

Kouř.

Kaspar se svými lidmi založil požár. Alex to věděl, ještě než spatřil první chomáčky šedivého dýmu, které se plazily pode dveřmi. Muži polili místo benzinem, zapálili je a nechali ho zavřeného uvnitř věžáku, který se zanedlouho stane největší pohřební hranicí na světě. Na okamžik se ho zmocnila panika – hluboká a bezbřehá. Zpod dveří stoupal kouř. Alex vyskočil, došel k oknu a přemítal, jestli by dokázal rozbít sklo. Ale to mu nepomůže. Přinutil se ke klidu, aby mohl přemýšlet. Nedovolí jim, aby ho zavraždili. Před pouhými jedenácti dny mu najatý vrah vpálil do srdce kulku ráže 0,22. Ale on to přežil. Není tak snadné ho zabít.

Z místnosti existovaly pouze dvě únikové cesty: dveře a okno. Ale ani jednou to evidentně nepůjde. A co stěny? Byly z hobry a omítky. Všiml si, že v bytě, kde ho vyslýchali, byly prokopnuté. Možná by mohl zkusit totéž. Zkusmo po nich přejel rukama a snažil se najít slabá místa. V krku měl sucho a začaly mu slzet oči. Do místnosti se valilo čím dál víc kouře. Otočil se zády ke stěně, karatistickým způsobem švihl nohou a kopl do ní. Nohou a celým tělem mu projela pronikavá bolest. Zeď ani nepraskla.

Takže zbývá strop. Alex si vzpomněl na venkovní chodbu. Chyběly v ní stropní obklady a v mezeře zahlédl trubky a kabely. Strop v téhle místnosti tvořily stejné obklady. A nechali mu tu židli.

Dotáhl si ji do rohu u dveří a vylezl na ni. Podlaha už nebyla pod pohyblivým kouřovým kobercem skoro vidět. Zvedal se, jako by ho chtěl chytit a zhltnout. Alex se lehce rozkročil a hranou dlaně udeřil do stropu. Obklady z dřevovláknité desky okamžitě praskly. Praštil do nich ještě jednou a pak odtrhal okraje otvoru, který vytvořil. Zřítily se na něj sutiny a prach a skoro ho oslepily. Ale když se znovu podíval nad sebe, spatřil volný prostor. Jestli se dokáže něčeho chytit, vytáhne se nahoru, prokopne strop na opačné straně zdi a seskočí do chodby. Odtrhl další obklady, až byl otvor natolik široký, aby se jím protáhl. Několik pater pod sebou něco zaslechl – tiché praskání. Z toho zvuku mu naskočila husí kůže. Znamenalo to, že se oheň blíží. Přinutil se soustředit na to, co dělá. Židle se pod ním kymácela. Jestli z ní spadne a vymkne si kotník, je s ním konec.

Konečně byl připravený. Napnul všechny svaly a vyskočil. Cítil, že se židle převrátila a zřítela se na podlahu – ale dokázal to! Zachytil

se staré vodovodní trubky; paže měl teď v otvoru a houpal se pod stropem. Opět si uvědomil stehy v hrudníku a blesklo mu hlavou, jestli vydrží. Bože! Fyzioterapeuti mu řekli, že by měl pokračovat v protahovacích cvičeních, ale pochyboval, že měli na mysli tohle.

Zaťal zuby a sebral všechny síly, aby se vytáhl nahoru. Na obličejí ucítil pavučinu, a když se mu jemná vlákna přilepila na nos a ústa, zašklebil se odporem. Břichem se dotýkal okrajů otvoru – byl napůl v místnosti a napůl venku. Spatřil tunel. Stěnu s dveřmi měl přímo pod sebou. Jen pár centimetrů nad hlavou mu vedly desítky kabelů a trubek, které mizely v dálce. V očích ho štípal prach. Co teď?

Přimkl se tělem k trubce a nohy položil do dutiny ve stropě. Prudce udeřil patami dolů. Stropní obklady okamžitě povolily a Alex pod sebou uviděl chodbu. Byl zhruba čtyři metry vysoko. Nemotorně se zhoupl z otvoru, takže mu nohy a trup visely nad podlahou. Nakonec se pustil a v podřepu přistál na zemi. Byl v chodbě, na opačné straně zamčených dveří. S ulehčeným povzdechem se napřímil. Dostal se ven z místnosti, ale nacházel se minimálně v sedmém patře opuštěné budovy, která hořela. Ještě není v bezpečí.

Praskání ohně bylo na chodbě hlasitější. Alexovi připadal věžák vlhký a zatuchlý, ale hořel jako pochodeň. Ve vzduchu cítil žár. Konec chodby – kde ho vyslýchali – se už tetelil v horkém oparu. Kde jsou hasiči? Někdo si přece musel požáru všimnout. Alex zahlédl na stěně požární hlásič, jenže sklo už někdo rozbil a poplašné tlačítko chybělo. Bude se odsud muset dostat sám.

Kudy? Měl jen dvě možnosti – vydat se vpravo, nebo snad vlevo – a Alex se rozhodl jít směrem od výslechové místnosti. Schodiště, po kterém ho sem přivedli, neviděl, ale na opačné straně určitě nějaké najde. Podlahou stoupaly pramínky kouře a strašidelně se vznášely ve výklencích. Brzy nebude vidět na krok. A ještě dřív tu nebude možné dýchat.

Chvatně minul místnost, v níž ho původně věznili, a pokračoval chodbou kolem několika výtahů. Nenapadlo ho výtah přivolat. V budově nic nefungovalo a dveře byly přivařeně k rámu. Ale vedle výtahů objevil to, co hledal: schodiště. Schody byly z betonu a

klikatily se kolem výtahové šachty. Krátce položil ruku na kovové zábradlí schodiště. Bylo horké. Požár se blížil.

Jenže Alex neměl na vybranou. Rozběhl se dolů a jeho bosé nohy hlasitě pleskaly o beton. Musí jen doufat, že nenarazí na rozbité sklo. Mezi každým podlažím bylo dvacet pět schodů; automaticky je počítal. Zahnul za roh a spatřil dveře, které vedly do chodby plné kouře. Tudy se ven rozhodně nedostane.

Čím níž sestupoval, tím horší to bylo. Seběhl pětadvacet schodů a dorazil k dalším dveřím. Chodba za nimi byla osvětlená. Do stěn se zakusovaly jasné červenooranžové plameny, vyskakovaly z podlahy a pohlcovaly všechno, co jim stálo v cestě. Alexe jejich rychlost a živelná síla šokovaly. Musel zvednout ruku, aby ho nepálil obličej.

Pokračoval v cestě dolů. Síla 3 založila požár v přízemí, takže vzduch nesl plameny vzhůru. Když Alex doběhl do třetího patra a začal sestupovat po dalším křídle schodiště, skoro nemohl dýchat. Kouř ho dusil. Litoval, že si nenamočil košili do vody, aby si přikryl oči a ústa. Ale na druhou stranu, kde by tady našel vodu? Dalších pětadvacet schodů. Potom ještě jednou. Alex se rozkašlal. Cítil, jak mu po spáncích teče pot. Jako by byl v nějaké obří peci. Kolik schodů ještě zbývá? Náhle spatřil denní světlo. Dveře vedoucí na ulici. A v tu chvíli se objevil Voják, příšera z noční můry; vynořil se zčistajasna, jakoby zpomaleně, a v ruce držel zbraň. Alex spatřil, jak se v ústí hlavně zablesklo. Uskočil dozadu a pár centimetrů nad hlavou mu prolétla kulka. Neohrabaně dopadl na schody a začal se kutálet dolů právě v okamžiku, kdy se do betonu zavrtala další kulka a na tvář mu dopadly úlomky suti. Nějak se mu podařilo vstát a rozběhl se zpátky nahoru. Voják ještě dvakrát vystřelil, ale Alexovi na chvíli pomohl kouř, takže ho kulky minuly. Zahnul za roh a zastavil se až v prvním poschodí.

Byl na dně – zaplavila ho směsice vzteku a zoufalství. Málem se mu to podařilo. Co tam Voják dělal? Čekal na něho? Napadlo ho, že se Alexovi nějak podaří utéct? To nedávalo smysl. Ale teď o tom neměl čas přemýšlet. Byl stále uvězněný v hořící budově a rychle mu ubývaly možnosti. Dýchal se mu čím dál hůř. Podíval se do chodby. Byla rozžhavená jako pec. Tudy jít nemůže. Dolů také ne. Jediná cesta vede nahoru.

Unaveně začal stoupat po schodech. Když dorazil do druhého patra a zamířil k dalšímu křídlu schodiště, uslyšel výbuch plamenů a rachot, jak se část schodiště zřítíla. Dolů padalo hořící dřevo, kov a sklo. Oheň se dostal ke schodišti: zpátky už nemůže. Musí se dostat na střechu. Snad bude mít štěstí. Policie a hasiči jsou už určitě na cestě. Možná přiletí i helikoptéry.

Alex pokračoval nahoru. Ruce měl černé; tvář uplakanou. Ale nezastavil se. V nejhorším případě zemře pod širým nebem. Nedovolí, aby ho oheň dostal tady.

Už schody nepočítal. Nohy ho bolely a obvazy kolem hrudníku se uvolnily. Dorazil do osmého patra a byl čím dál zoufalejší. Tady to začalo. Přinutil se pokračovat, běžet dál: deváté poschodí, desáté... jedenácté... dvanácté... Za zády slyšel praskající plameny, jak se plazí po schodišti a olizují mu paty. Jako by oheň věděl, že tam Alex je, a bál se, že mu uteče. Konečně doběhl ke dveřím – neměly kouli. Opřel se o ně dlaněmi, vyděšený, že budou zamčené. Ale lehce se otevřely. Na obličeji ucítil chladný noční vzduch. Slunce už zapadlo, ale obloha byla jasně rudá. Měla stejnou barvu jako oheň, který ho za chvíli dostihne.

Alex byl na pokraji zhroucení. Skoro celý den nejedl. Měl ležet v posteli. Málem se rozbředel, ale místo toho zaklel, jednou, vykřikl sprosté slovo. Potom si otřel špinavým rukávem obličej a rozhlédl se.

Stál na střeše, patnáct pater nad zemí. Před sebou viděl nádrž na vodu a zděnou nástavbu, v níž se nacházely výtahové kabely. No, výtahy nefungují a voda tu zřejmě taky nebude, takže mu ani jedno z toho nepomůže. Kdysi tady zedníci prováděli nějaké stavební práce. Nechali na střeše několik lešenářských trubek a plastových rour, míchačku a dva plechové kbelíky, oba do poloviny naplněné betonem, který dávno vyschl a ztvrdl. Alex se rozběhl na kraj střechy a pátral po požárním schodišti. Pod bosými chodidly cítil asfalt. Byl už teplý. Brzy se začne roztékat.

Žádné požární schodiště tu nebylo. Dolů se nedostane. Hluboko pod sebou viděl ulici. Bez aut. Bez chodců. Nacházel se v nějaké průmyslové části východního Londýna. Celá čtvrť vypadala opuštěně, jako by čekala na peníze, které umožní její přestavbu. Budova na protější straně byla naprosto stejná jako tahle, podobně

zchátralá. Tyčila se ve vzdálenosti necelých padesáti metrů, spojená transparentem, který Alex spatřil, když se probral z bezvědomí.

URCHSKÉ VĚŽÁKY

NA TOMTO MÍSTĚ BRZY
VZNIKNE NOVÁ, PŮSOBIVÁ
ZÁSTAVBA PRO VÝCHODNÍ LONDÝN.

Kdyby sem přišel za rok, možná by stál na terase nádherného podkrovního bytu. Alex se rozhlédl. Před sebou spatřil Temži. Na ostrohu trůnil nechtěný a nemilovaný Millennium Dome obklopený vodou. Z mraků se vynořilo letadlo a mířilo na městské letiště, které viděl přes rameno. Alex zvedl paži a zamával, aby na sebe upoutal pozornost, ale věděl, že je to marné. Letadlo bylo příliš vysoko a rychle se stmívalo. A kouř byl moc hustý.

Rozběhl se zpátky ke dveřím. Bude muset znovu dolů a doufat, že horní chodby jsou dosud průchozí. Třeba se dokáže dostat na opačnou stranu budovy. Opatrně pootevřel dveře. Připadalo mu nemožné, že by ho sem Voják pronásledoval, ale nechtěl riskovat. Když se však dveře otevřely, došlo mu, že Voják je z jeho problémů ten nejmenší.

Do obličeje ho udeřila ohnivá pěst. Schodiště se změnilo v peklo.

V tu chvíli se ozval výbuch a Alexe odmrštily tisíce kousků spáleného, polámaného dřeva, které vyletěly zezdola. Bolestivě přistál na zádech a když se znovu rozhlédl, zjistil, že už hoří i samotné dveře. Byla to jediná úniková cesta ze střechy. Ocítl se v pasti.

Vyčerpaně vstal. Asfalt byl čím dál teplejší a lehce ho pálil do bosých chodidel. Ze schodištní šachty se valil černý dým a stoupal k obloze. Náhle uslyšel zvuk, po kterém toužil – ječení sirén. Nicméně věděl, že než se k němu hasiči dostanou, bude už pozdě. Někde dole se ozval další výbuch. Okna se začala třístit, protože nedokázala žár vydržet. Dolů nemůže. Co udělá?

Transparent.

Byl dlouhý dvacet metrů a nacházel se asi sto metrů nad zemí, záchranné lano natažené mezi budovami. Reklamní poutač na Hornchurchské věžáky visel na dvou ocelových lanech; horní se nacházelo v úrovni střechy, ukotvené do zdiva. Alex se k němu rozběhl. Dokázal by si stoupnout na spodní lano a držet se horního? Podobalo by se to lanovému mostu v džungli. Pomaličku by mohl přejít na druhou stranu, do bezpečí.

Ale lana byla příliš daleko od sebe – a látka se třepotala ve větru. Než by dorazil do poloviny, srazila by ho dolů.

Nemohl by nějak přelézt na druhou stranu po čtyřech?

Ne. Lano bylo silné asi dva centimetry. Příliš úzké na to, aby se po něm dostal na střechu druhé budovy. Ztratil by rovnováhu a spadl by dolů. Určitě.

Takže co dál?

Vtom mu hlavou bleskl nápad. Všechno, co potřebuje, má před sebou. Ale bude to fungovat jen v případě, že se mu to podaří smontovat dohromady. Dokáže to?

Roztříštilo se další okno. Dveře za jeho zády zmizely ve smršti plamenů a kouře. Alex stál na obrovské rozžhavené plotně a každou vteřinu to bylo nesnesitelnější. Asi půl míle odtud viděl blížící se hasičské vozy, které v té dálce vypadaly jako hračky. Musí to zkusit. Nemá na vybranou.

Zvedl jednu plastovou trubku a potěžkal ji v rukou. Byla asi šest metrů dlouhá a lehká natolik, že ji bez námahy unesl. Musí ji něčím zatížit. Rychle prozkoumal plechové kbelíky. Byly do poloviny naplněné ztuhlým betonem a vážily zhruba stejně. Nějak je musí připevnit k trubce. Jenže nemá provaz. Rozkašlal se a otřel si pot a slzy z očí. Jak to udělá? Pak se podíval dolů a všiml si, že mu kolem hrudníku plandají obvazy. Našel konec obvazu a začal ho odmotávat.

O minutu později byl připravený.

Samozřejmě musel v duchu poděkovat lanu Riderovi. Za návštěvu cirkusu ve Vídni, před šesti lety, kdy bylo Alexovi osm. Měl právě narozeniny. A pořád si své oblíbené číslo pamatoval. Provazochodce.

„Funambulismus,“ řekl Ian Rider.

„Co to je?“

„To je latinsky, Alexi. Funis znamená provaz a ambulare je chodit. Funambulismus tedy znamená chůzi po laně.“

„Je to těžký?“

„No, je to mnohem snazší, než se zdá. Uvědomuje si to jen málo lidí, ale v podstatě jde o to, že...“

Alex zvedl plastovou trubku a přitiskl si její střed k hrudníku, takže mu na každé straně vyčnívaly asi tři metry. Na obou koncích visely těžké plechové kbelíky, přivázané utrženým obvazem. Teplota asfaltu se každou vteřinu zvyšovala. Na chodidlech se mu začaly dělat puchýře a Alex věděl, že už nemůže déle otálet. Došel na kraj střechy. Ocelové lano, které vedlo nad reklamním poutačem, se táhlo do nekonečna. Najednou mu druhý věžák připadal nesmírně daleko. Snažil se vyhnout pohledu dolů. Věděl, že jestli se tam podívá, nikdy na lano nevstoupí.

Takhle to mělo fungovat. Tohle mu Ian Rider vysvětlil. Lano se chová jako osa. Když se ho snažíte přejít, spadnete v okamžiku, kdy vaše těžiště nebude přímo nad ním. Stačí jednou zakolísat a o zbytek se postará přitažlivost zemská.

Ale dlouhá tyč zvyšuje takzvanou rotační netečnost provazochodce. Díky ní není tak lehké spadnout. A když ji na koncích dostatečně zatížíte, ve skutečnosti přemístíte těžiště pod lano. Přesně toho Alex dosáhl pomocí dvou kbelíků. Pokud trubku neupustí, je téměř vyloučené, aby ztratil rovnováhu. Viděl hračky, které fungovaly na stejném principu. Mělo by to být snadné. Alespoň teoreticky.

Alex udělal první krok. Jedno chodidlo měl na samém kraji střechy a druhé na ocelovém laně. Stačilo se předklonit, přenést váhu z jedné nohy na druhou a bude kráčet po provaze. Pokud fyzikální zákony fungují, podaří se mu přejít na druhou stranu. Pokud ne, zemře. Bylo to prosté.

Zhluboka se nadechl a vyrazil.

Cítil, jak se tyč s kbelíky na koncích prohýbá. Na děsivý okamžik mu připadalo, že se svět naklonil na stranu, a byl přesvědčený, že spadne. Donutil se napanikařit. Přitiskl si tyč pevněji k hrudníku a soustředil se na lano před sebou. Na chvíli zavřel oči a

modlil se, aby neztratil rovnováhu, aby mu fyzikální zákony pomohly.

A fungovalo to. Nepadal. Cítil, jak se mu lano zařezává do chodidel, ale jako zázrakem držel balanc. Kolik kroků potřebuje k tomu, aby se dostal na druhou stranu? Do zad ho hřál oheň. Bylo načase dát se do pohybu.

Pomalou, krok za krokem, postupoval dopředu. Chtěl se podívat dolů. Každíčkový nerv v těle na něj křičel, aby to prostě udělal, a šíji a páteř měl ztuhlé napětím. Jenže právě tohle udělat nesmí. Snažil se představit si, že je na školním hřišti v Brooklandu. Často chodil po namalované bílé čáře. Tohle je totéž – jen je o něco výš.

Byl asi v polovině cesty, když se situace začala komplikovat. A silně.

Zprvce dorazila policie a hasičské vozy. Alex slyšel přímo pod sebou ječet sirény, a než se stačil ovládnout, podíval se dolů. To byla chyba. Už nebyl na školním hřišti. Stál na laně, šileně vysoko nad zemí. Viděl, že na něj ukazují lidé v uniformách a něco křičí; slyšel jejich hlasy. Z jednoho hasičského vozu se vysouval žebřík, jenže Alex pochyboval, že se k němu dostane včas.

Svět se s ním zatočil. Zaplavila ho panika, která jako by mu rozpustila všechny svaly v těle a oslabila ho natolik, že málem omdlel. Současně se zvedl vítr, takže se transparent začal třepotat jako plachta na jachtě a lano se rozhoupalo ze strany na stranu. Alex věděl, že na laně ho drží jen zátěž na koncích trubky. Ochromil ho strach. Nemůže nic dělat.

A v tu chvíli vybuchla střecha. Plameny se konečně osvobodily ze zajetí a z asfaltu vylétla ohnivá koule. Když na ulici začaly dopadat cihly a kusy železa, policisté a hasiči se vrhli do úkrytu. Bylo jasné, že věžák se za pár minut zřítí. Alex se roztrásl hrůzou, protože mu došlo, že železný sloupek, který drží horní lano, se každou chvíli vytrhne. Nemůže čekat, až ho hasiči sundají. Zbývají mu možná pouhé vteřiny.

Šok z exploze ho probral z ochromení. Alex se rozběhl po laně a opíral se o trubku jako běžec protrhávající cílovou pásku. Kbelíky připravené obvazy se zběsile houpaly ze strany na stranu. Alex uslyšel další výbuch, tentokrát hlasitější. Neodvažoval se ohlédnout.

Druhá budova se blížila, ale pořád mu připadala strašně daleko. Paže ho bolely; jen stěží dokázal těžkou trubku udržet. Lano se mu zařezávalo do chodidel. Narážel do něj vítr. Nedokáže to.

A pak lano ruplo.

Alex uslyšel zvuk připomínající prasknutí bičem a pochopil, že se jeho záchranné lano přetrhlo. S výkřikem pustil trubku, vrhl se dopředu a natáhl paže ke střeše, která byla jen pár metrů od něho. Lano s transparentem se mu propadly pod nohama. Alex o vlásek minul okraj střechy a začal padat. Jenže teď byl zapletený do transparentu, který se kolem něho omotal. Alex se pevně chytil látky, a když narazil do zdi, bezmocně zalapal po dechu. Nohy se mu houpaly ve vzduchu a utržený konec lana se dál řítil k zemi. Ale druhý konec byl dosud připevněný ke střeše pouhých pár metrů nad ním. Alex čekal, dokud si nebyl jistý, že je všechno v klidu. Potom začal namáhavě šplhat nahoru.

Dvěma hasičům se podařilo dostat na střechu. Stáli tam a sledovali, jak se protějščí budova hroutí. Když uslyšeli šramot, podívali se dolů. Na střechu, přímo u jejich nohou, vylézal chlapec. Měl rozedranou košili a z hrudníku mu viselo několik potrhaných obvazů. Obličej a ruce měl pokryté sazemi a vlasy spleené potem.

„Co tu...?“ Chytili ho za paže a vytáhli ho do bezpečí.

Alex se vyčerpaně posadil. Díval se na zbytky budovy, v níž ho věznila Síla 3. Moc z ní nezbylo. K potměšilé obloze vyletovaly jiskry. „Krásná noc na procházku,“ zašeptal a omdlel.

REKONVALESCENCE

Jack Starbrightová dělala nejlepší míchaná vejíčka na světě. Tajemství spočívá v tom, říkala, že vezmeš vejce od volně chovaných slepic, smícháš je s nesoleným máslem a trochou mléka – a pak to všechno co nejrychleji usmažíš. Vaření ji nebavilo a používala jen takové recepty, které se daly zvládnout do deseti minut. Například tahle snídaně se dostala z ledničky na stůl přesně za osm a půl.

Rozdělila vejce na dva talíře, přidala k nim opečenou slaninu, rajčata a tousty a odnesla je ke kuchyňskému stolu, u něhož seděl Alex Rider. Bylo jedenáct hodin dopoledne a oba byli zase v domě v Chelsea, kde Alex kdysi bydlel se svým strýcem, Jack sem původně přišla jako studentka a platila za pokoj tím, že se starala o Alexe, když byl Ian Rider pryč. Postupně se z ní stala jakási hospodyně. Teď byla Alexovou soudně stanovenou opatrovnící a současně jeho nejlepší kamarádkou.

Alex měl na sobě tepláky a volné tričko; vlasy měl dosud vlhké ze sprchy. Od jeho střetu se Sílou 3 uplynuly dva dny a zase už připomínal starého Alexe – i když si Jack všimla, že si neustále masíruje levou paži. Položila talíře na stůl a nalila jim dva šálky čaje. Oba mlčeli.

Alexe po jeho dramatickém útěku odvezli rovnou zpátky do nemocnice. Žádný z hasičů nemohl uvěřit tomu, co viděl, a domnívali se, že přijeli zachránit nějakého artistu. MI-6 bylo nuceno vydat embargo na zprávy v tisku. Fotografie Alexe na laně se objevily v novinách po celém světě, ale byl příliš vysoko, než aby se dal poznat, a jeho jméno bylo vypuštěno. Záchranka ho odvezla, ještě než dorazili na místo novináři, a v deset hodin večer ležel opět ve své posteli ve sv. Dominikovi. Okamžitě usnul.

Druhý den ráno ho probudila sestra – Diana Meacherová –, která vešla do pokoje.

„Jak ti je?“ zeptala se.

„Jsem příšerně unavený,“ odpověděl Alex.

„Na té střeše jsi byl opravdu ty? Viděla jsem to včera večer ve zprávách.“ Došla k oknu a vytáhla žaluzie. „Všichni o tom mluví – i když to máme zakázáno.“ Vrátila se k posteli a strčila mu do úst teploměr. „A ti chlápci, kteří se sem vloupali! Všichni víme, cos udělal, a podle nás jsi neuvěřitelně statečný.“

„Dík,“ pronesl Alex s námahou.

„Ale kdybych byla na tvém místě, měla bych se na pozoru. Doktor Hayward zuří. Říká, že tě neoperoval proto, aby tě zase málem zabili. Každou chvíli se tu objeví.“ Vytáhla mu teploměr a zkontrolovala ho. „Teplotu máš normální, i když to je podle mě jediná věc, která na tobě normální je!“

Později přišel doktor Hayward a rozhodně se netvářil příjemně. Důkladně Alexe vyšetřil, začal krevním tlakem a pulzem a pak mu zkontroloval poranění. Během prohlídky skoro nepromluvil.

„Máš štěstí, že se udržuješ fit,“ utrousil nakonec. Vypadal a hovořil jako trpělivý ředitel školy. „Mohl sis při těch vylomeninách ošklivě ublížit, ale zdá se, že stehy vydržely a jsi celkem v pořádku.“

„Kdy mě pustíte domů?“

„Necháme tě tady do večera. Bohužel, lidé, pro které pracuješ, s tebou chtějí mluvit.“

„Pro nikoho nepracuju,“ namítl Alex.

„No... ty víš, koho myslím. Kromě toho stále hrozí riziko, že se na tvém organismu projeví stres, kterým jsi prošel. Takže chci, abys dneska zůstal v posteli, a po svačině se na tebe přijdu ještě jednou podívat.“

Vstal. „A ještě jedna věc, Alexi. Hodlám ti předepsat minimálně dva týdny na doléčení. Bezpodmínečně na tom trvám.“

„Můžu se vrátit do školy?“

„Bohužel ne. Ani ne před týdnem jsi měl těžkou operaci. Vím, že se zázračně uzdravuješ, ale pořád ti hrozí různá rizika – infekce a tak. Dva týdny na doléčení, Alexi. A žádné odmlouvání!“

Doktor Hayward odešel a Alex zůstal sám. Aby zabil čas, vydal se na procházku po chodbě. Pokoj č. 8 byl prázdný. O Paulu Drevinovi se nikdo nezmínil a vypadalo to, že je už z nemocnice pryč.

Není nic horšího, než být v nemocnici, když se cítíte dobře, a v jedenáct hodin už měl Alex mizernou náladu. Volala mu Jack. Řekl jí, aby za ním nechodila; uvidí se, až ho přijede vyzvednout. Jeho další návštěvník dorazil těsně před obědem. Tuhle osobu nečekal.

Věděl, že MI-6 bude chtít vědět, co se v Hornchurchských věžácích stalo, a někoho za ním pošlou. Očekával paní Jonesovou. Místo toho se objevil John Crawley, který dorazil v námořnický modrém saku s vyšitým znakem na kapse a v ruce držel bonboniéru. Crawley se mu kdysi představil jako vedoucí osobního oddělení a Alex dosud nezjistil, co v MI-6 dělá. Bylo mu kolem čtyřiceti, řídly mu vlasy a vždy vypadal ustaraně. Působil jako člověk, který počítá kancelářské svorky a má speciální zásuvku na tužky.

Posadil se na židli vedle postele. „Tohle jsem ti přinesl,“ oznámil a podal mu bonboniéru.

„Děkuju, pane Crawley.“ Ted', když byl blízko, Alex viděl, že znak na saku patří Královskému golfovému a kriketovému klubu Tunbridge Wells.

„Paní Jonesová se omlouvá, že nepřišla sama. Je v Berlíně. Požádala mě, abych zjistil, co se děje. Policie si s tebou chtěla také promluvit, ale zavola jsem jim, takže tě nebudou obtěžovat. Mimochodem, jak se cítíš? To, co se přihodilo, nás všechny šokovalo. Asi před deseti lety jsem se nepohodl se Škorpionem a také mě málem zlikvidovali. Ale to teď nechme stranou. Vraťme se k Síle 3. Co se přesně stalo?“

Crawley vytáhl miniaturní magnetofon a položil ho na postel. Alex mu stručně vylíčil veškeré události, počínaje okamžikem, kdy ti čtyři muži vstoupili do nemocnice. Napadlo ho, že Crawley mu bezděčně prozradil něco ze své minulosti. Také bojoval proti Škorpionu. Copak kdysi pracoval v terénu jako agent? Alex mu popsal honičku v nemocnici, setkání s Kasparem, žádost o výkupné a útěk před požárem. Crawley během toho několikrát zamrkal, ale nepřerušil ho.

„Páni, to bylo ale dobrodružství,“ poznamenal, když Alex skončil. „Jasně si vzpomínám na naše první setkání. Hned jsem věděl, že jsi jedinečný. Znal jsem tvého otce. Nesměl jsem ti to dřív říct, ale několikrát jsem s ním pracoval.“

„V terénu?“

„Ano. Asi před...“ Crawley si prohrábl vlasy. „No, byl jsem raněn a musel jsem skončit. Jsi přesně jako on. Pozoruhodný. Ale teď ti chci položit pár otázek a pak tě nechám zase odpočívat.“ Znovu zapnul magnetofon, který před chvilkou vypnul. „Ten muž, co tě vyslychal. Říkáš, že se jmenoval Kaspar. Můžeš ho popsat?“

„To je snadné, pane Crawley. Na jeho obličej se nedá zapomenout.“

„Tetování?“

„Jo.“ Alex mu podrobně vylíčil muže, který mu málem usekl malíček. „A určitě ti řekl, že je vůdcem Síly 3?“

„Jo. Hodně mluvil o oteplování planety a tak.“

„Řekl bych, že k němu zapálením té budovy spíš přispěl.“

„Taky mě to napadlo.“

„Co mi o něm můžeš ještě povědět? Měl cizí přízvuk?“

Alex se zamyslel. „Podle mě není rodilý Angličan. Možná měl lehký francouzský akcent. Ale jistý si tím nejsem.“

Crawley přikývl. „Ještě poslední otázka. Ti tři další muži ve věžáku. Dal jsi jim přezdívký Voják, Brejlovec a Tesák. Slyšel jsi nějaká jména?“

„Ne. Bohužel.“

„Díky, Alexi.“ Crawley stiskl tlačítko na magnetofonu. Ozvalo se cvaknutí a přístroj přestal nahrávat. „Takže kdo je Kaspar? Co je Síla 3? O co tady jde?“

„To je dlouhý příběh.“

„Já mám času dost.“

„No,“ začal Crawley. „Začněme u Nikolaje Drevina. Určitě víš, kdo to je.“

„Slyšel jsem o něm. Je to ruský multimilionář.“

„Narodil se v Rusku, máš pravdu. Ale ve skutečnosti je mnohem víc než multimilionář. Je to naprosto úžasný člověk. Už dlouho žije v Anglii a dává jasně najevo, že se považuje za Angličana.“

„Koupil fotbalový klub.“

„Stratford East. Přesně tak. Nikdo ho neznal, ale Drevin zaplatil spoustu peněz za nejlepší hráče světa a teď je klub v Premiership. Má luxusní sídlo v Oxfordshiru, střšní byt nedaleko Tower Bridge a

domy po celém světě. Dokonce je majitelem ostrova v Karibském moři. Jmenuje se Ostrov plameňáků. Vybudoval tam odpalovací rampu.“

„Vesmírná archa,“ pronesl Alex.

„Vesmírná archa je název hotelu, který Drevin buduje v kosmu. Vzniká kousek po kousku a Drevin musí každou jeho součást poslat nahoru raketami. Tohle asi nevíš, Alexi, ale jeho partnerem v tomto projektu je britská vláda a nesmírně jim na něm záleží. První hotel ve vesmíru – a bude na něm vlát britská vlajka! Za deset let budou komerční lety do vesmíru realitou. Vlastně už jsou. Do kosmu se už podíval jeden americký podnikatel. Za tu výsadu zaplatil dvacet milionů dolarů. Jakmile bude Vesmírná archa hotová a uvedená do provozu, začnou se stavět další. Ve frontě na lístky budou stát nejmocnější a nejvlivnější lidé světa a prodávat jim je budeme my.“

„Kaspar se o kosmu zmínil,“ potvrdil Alex. „Ale nebyl tím nápadem moc nadšený.“

„Kaspar je fanatik,“ namítl Crawley. „Je pravda, že během výstavby odpalovací rampy vyhnulo na Ostrově plameňáků několik druhů ptáků. Vlastně tam už žádní plameňáci nejsou. Organizace Přátelé Země a Nadace pro přírodu to trochu rozčílilo, ale rozhodně kvůli tomu nebudou vraždit lidi. Síla 3 je jiná věc.“

„Co o nich víte?“

Crawley se zamračil. „Moc toho není. Ještě vloni je nikdo neznal. Pak o nich napsala jedna žena v Německu článek do *Der Spiegelu* a o několik dní později ji někdo zastřelil na ulici. Totéž se stalo před týdnem v Londýně. Jakýsi Max Webber je kritizoval na Konferenci o mezinárodní bezpečnosti a zahynul při výbuchu bomby. Právě teď obě vraždy vyšetřujeme – proto je paní Jonesová v Berlíně. Zdá se, že Síla 3 je úplně nový jev. Ekoteroristi... tak by se jim dalo říkat. Celá ta záležitost je velice znepokojivá.“

„A co Kaspar?“

„Kromě toho, cos nám řekl ty, o něm nevíme skoro nic.“

„No, určitě by nemělo být těžké ho najít.“ Tahle věc Alexe od začátku mátl. Tetování. „S jeho obličejem ho každý okamžitě pozná.“

„Přinejmenším víme, koho hledáme. Pokud jde o Drevina, ten se o sebe určitě dokáže postarat. Má na Ostrově plameňáků početnou ochranku. Spíš se bojíme, že Síla 3 zaútočí na Vesmírnou archu. Vyhodili už do vzduchu závod na výrobu automobilů, výzkumné středisko a několik dalších zařízení. Tahle práce by jim dala samozřejmě zabrat. Vesmírná archa se přece jen nachází ve výšce tři sta mil nad povrchem Země. Ale tebe tyhle věci trápit nemusejí.“

Crawley vstal. „Odvedl jsi skvělou práci, Alexi,“ řekl. „Drevin je ti určitě nesmírně vděčný. Nepřekvapilo by mě, kdyby ti poslal šek s vysokou finanční částkou. Minimálně dostaneš dva lístky na zápas Stratford East.“

„Já šek nechci,“ namítl Alex. „Chci domů.“

„Doktor mi říkal, že tě dneska večer propustí.“ Crawley si strčil magnetofon do kapsy. „Díky za rozhovor,“ dodal. „Rád jsem tě viděl, Alexi. Určitě se zase potkáme.“

Určitě se zase potkáme.

Alex si na ta slova vzpomněl teď, když jedl míchaná vajíčka. Opravdu si Crawley myslí, že bude ještě někdy pracovat pro MI-6? Jestli ano, hluboce se mýlí. Zvláštní je, že si dokázal vybavit spoustu spolužáků z Brooklandu, kteří asi o kariéře špiona snili. Určitě si představovali, že je to zábava. Alex tohle povolání poznal na vlastní kůži. Zranili ho, vyhrožovali mu, manipulovali jím, stříleli na něj, zbili ho a málem zemřel. Ocítl se ve světě, kde nemůže nikomu věřit a kde není nic takové, jak se na první pohled zdá. A měl té práce plné zuby. Za dva roky bude skládat závěrečné zkoušky. Odteďka se bude starat jen sám o sebe, a až příště vniknou do nemocnice čtyři teroristé, jednoduše se k nim otočí zády a vrátí se do postele!

Jack Starbrightová už skoro dojedla a Alex si všiml, že od chvíle, co se posadila, neřekla ani slovo. Byla neobvykle zamlklá, už když ho vyzvedla v nemocnici.

„Jack, ty se na mě zlobíš?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla. Ale podle toho jediného slova poznal, že to není pravda.

Položil příbor na stůl. „Promiň.“

Jack si vzdychla. „Nevím, co ti mám říct, Alexi,“ hlesla. „Nejsem si jistá, jestli se o tebe dokážu dál starat.“

„Vracíš se do Ameriky?“

„Ne! Já nevím.“ Smutně se na něj podívala. „Nemáš tušení, co jsem v poslední době prožila. Nejdřív mi oznámíš, že odjíždíš na prázdniny do Benátek. Pak se dozvím, že ses zapletl s nějakou mezinárodní zločineckou skupinou, a nakonec tě postřelí najatý zabiják. Jak myslíš, že mi bylo, když mi to řekli? Ale nějak jsi to přežil a byl jsi v nemocnici – a každé jiné dítě tam prostě zůstane a uzdraví se. Ale ty ne! Ty se musíš utkat s bandou únosců, kteří tě znovu málem zabijou!“

„Já za to nemůžu,“ protestoval Alex. „Prostě se to stalo.“

„Já vím. Taky si to říkám. Ale faktem je, že si připadám naprosto zbytečná.“ Odmlčela se. „A nechci tady sedět, až mi příště řeknou, žeš to nepřežil. To bych nezvládla.“

Alex k ní přistoupil. „Žádný příště nebude,“ slíbil. „A nejsi zbytečná, Jack. Nevím, co bych si bez tebe počal. Nikoho jinýho než tebe nemám. A nejde jen o tohle. Někdy mám pocit, že jsi jedinej člověk, kterej mě doopravdy zná. Cítím se normální, jen když jsem s tebou.“

Jack vstala a objala ho. „To je jako naschvál,“ povzdychla si. „Na světě je tolik čtrnáctiletých dětí, a já se starám zrovna o tebe.“

Na chodbě zazvonil telefon.

„Já to vezmu,“ řekla.

Alex odnesl talíře do kuchyně a začal je skládat do myčky, Jack se vrátila asi za dvě minuty. Na tváři měla zvláštní výraz.

„Kdo volal?“ zeptal se Alex.

„Ten telefon byl pro tebe. Nemůžu tomu uvěřit! Byl to Nikolaj Drevin.“

„Volal osobně?“

„Jo. Dneska odpoledne tě zve k sobě na čaj. Má v hotelu Waterfront tiskovou konferenci a chtěl vědět, jestli byste se tam potom nemohli sejít.“

„Cos mu na to řekla?“

„No, řekla jsem mu, že se tě zeptám, a on odpověděl, že pošle auto.“ Pokrčila rameny. „Zřejmě očekával, že budeš souhlasit.“

Alex se na okamžik zamyslel. Pan Crawley tvrdil, že ho Drevin pravděpodobně zkontaktuje. „Myslíš, že bych měl jet?“

Jack si vzdychla. „Nevím. Podle mě ti chce poděkovat. Koneckonců, ušetřil jsi mu milion liber. A díky tobě se jeho synovi nic nestalo.“

Alex si vzpomněl na Paula Drevina. Napadlo ho, jestli bude v hotelu také. „Ale můžu mu zavolat zpátky a říct mu, že jsi unavený,“ navrhla Jack.

Chvilku si s tou myšlenkou pohrával. Když se setkal s multimilionářem posledně, byl to Damian Cray – a Alex při tom málem přišel o život. Na druhou stranu, tohle bylo něco jiného. Nepřítele představoval muž jménem Kaspar. A bylo logické, že se s ním chce Drevin po tom všem, co se stalo, setkat. Alex by se cítil trapně, kdyby jeho nabídku odmítl.

Někdy rozhodují o životě a smrti naprosté maličkosti. Pár centimetrů obrubníku zachránilo Alexovi život, když udělal krok z chodníku na ulici v Liverpool Street právě v okamžiku, kdy na něj odstřelovač vypálil. Teď ho jediné slovo vtáhlo zpátky do světa, o kterém si myslel, že ho jednou provždy opustil. „Pojedeme.“

HOTEL WATERFRONT

Hotel Waterfront byl zbrusu nový – věž ze skla a oceli, která se tyčila nad Temží v Doku sv. Kateřiny. Když se Alex podíval proti proudu řeky, spatřil Tower Bridge, v jehož blízkosti kotvila loď Jejího Veličenstva Belfast. Opačným směrem hlavu neotočil. Stál totiž jen pár mil od místa, kde ho věznili. Nechtěl si ten ošklivý zážitek připomínat.

Za jeho zády vystoupila z obyčejného londýnského taxíku, kterým sem přijeli, Jack Starbrightová. Nejdřív byla trochu nabručená. „Tak kde je ten rolls-royce?“ divila se nahlas. Ale nakonec souhlasila, že se Drevin rozhodl správně. Upozornit na sebe bylo to poslední, po čem oba dva toužili.

Vešli do haly, kde bylo všechno bílé, nebo ze skla. Čekala tam na ně mladá žena.

„Dobrý den,“ pozdravila. „Vy musíte být Alex Rider a Jack Starbrightová. Pan Drevin mě požádal, abych se o vás postarala.“ Měla americký přízvuk. „Jmenuju se Tamara Knightová a jsem osobní asistentkou pana Drevina.“

Když si podali ruce, Alex si ji důkladně prohlédl. Tamaře Knightové bylo asi pětadvacet, nicméně vypadala mnohem mladší. Nebyla o moc vyšší než on a měla světle hnědé, dozadu sčesané vlasy a hezké modré oči. Alexovi připadalo, že jí formální kostým a nablýskané kožené lodičky nesluší. Taky si přál, aby se o něco víc usmívala. Vypadalo to, že z něho není ani trochu nadšená.

„Pan Drevin je stále na tiskové konferenci,“ vysvětlila, když je vedla přes centrální halu hotelu. Kolem nich stoupaly a klesaly výtahy ze skla a oceli a tiše se pohybovaly na neviditelných lanech. Po mramorové podlaze kráčela skupinka japonských obchodníků. „Říkal, že se můžete podívat dovnitř, jestli chcete. Nebo na něj můžete počkat v jeho soukromém apartmá.“

„Ráda bych věděla, kolik tady takové apartmá stojí,“ zamumlala Jack.

Tamara Knightová se chladně usmála. „Pana Drevina nestojí nic. Je totiž majitelem hotelu.“

„Pojďme se podívat na tiskovou konferenci,“ navrhl Alex.

„Samozřejmě. Pan Drevin hovoří o Vesmírné arše. Určitě vás to bude zajímat.“

Vedla je nahoru po širokém schodišti a po chodbě, až dorazili k dvoukřídlým dveřím z kouřového skla. Vstup střežili dva mohutní muži v oblecích. „Tiše vklouzneme dovnitř,“ zašeptala Tamara. „Jen se posaďte. Nikdo si vás nevšimne.“

Kývla a jeden z mužů otevřel dveře.

Když jimi Alex prošel, ocitl se v prostorné, impozantní místnosti s obrovskými okny, z nichž byl panoramatický výhled na řeku. V sále sedělo asi sto novinářů a sledovali dlouhý stůl na pódiu. Nad ním visela na tenkých drátech slova VESMÍRNÁ ARCHA, složená z kovových, dva metry vysokých písmen, a snímky Země vyfocené z vesmíru. Za stolem seděli tři lidé. Jedním byl ministr pro vědu a techniku. Druhý vypadal jako nějaký státní úředník. Muž uprostřed byl Nikolaj Drevin.

Drevin působí obyčejně. To byl Alexův první dojem. Kdyby ho potkal na ulici, považoval by ho za bankovního úředníka nebo účetního. Bylo mu kolem čtyřiceti a vyhlížel seriózně. Měl vodnaté, nevýrazné oči a světlé vlasy, které mu už šedivěly. Kolem brady a krku měl vyrážku, jako by se nešetřně oholil. Veškeré jeho oblečení – oblek, košile s klasickým límečkem a jednoduchá hedvábná kravata – bylo očividně zbrusu nové a drahé. Ale Drevinův vzhled nijak nevylepšilo. Viselo na něm jako na figuríně ve výkladní skříni. Alex si všiml jeho zlatých hodinek. Na druhé ruce se mu blýskal prsten z platiny nebo bílého zlata.

Drevin vypadal nenápadně. Byl fyzicky menší než oba muži, kteří s ním seděli na pódiu. Když Alex vešel do místnosti, ministr právě odpovídal na otázku. Drevin se nervózně vrtěl a otáčel prstenem na prstu. Tamara ukázala na židli a Alex se posadil. Jakmile ministr domluvil, druhý muž se rozhlédl a čekal na další dotaz.

Jeden novinář zvedl ruku. „Takže výstavba Vesmírné archy má dvouměsíční skluz a původní rozpočet překročila o tři sta milionů dolarů,“ řekl. „Rád bych se pana Drevina zeptal, jestli teď nelituje, že se v téhle záležitosti angažuje.“

„Mýlíte se,“ odpověděl Drevin a Alex okamžitě zaregistroval, že má silný cizí přízvuk. Byl mnohem zřetelnější než u jeho syna. Mluvil pomalu, s důrazem na každém slově. „Vesmírná archa překročila rozpočet o tři sta milionů *liber*. Nezapomeňte, že jde o britský projekt.“ Místností se rozlehl tichý smích. Drevin pokrčil rameny. „S tím, že se objeví nějaké problémy, jsme počítali,“ pokračoval. „Jde o nejambicióznější stavební projekt jednadvacátého století. Plně funkční hotel v kosmu! Ale jestli toho lituju? Samozřejmě, že ne. Mluvíme tady o počátku vesmírné turistiky, největším dobrodružství naší doby. Ode dneška za sto let bude nejen možné cestovat do vesmíru, ale navíc to bude velice levné! Vaši pravnuci se budou jednou možná procházet po Měsíci a budou si pamatovat, že to celé začalo Vesmírnou archou. Že to celé začalo tady.“

Zvedla se další ruka. „Co váš syn? Nedělá vám starosti, že lidé, kteří se ho pokusili unést, jsou stále na svobodě?“

Jack šťouchla do Alexe. Přišli v pravou chvíli.

„Obvykle o své rodině nemluví,“ odpověděl Drevin. „Ale řeknu vám tohle: tito lidé – Síla 3 – tvrdí, že bojují za záchranu životního prostředí. Je pravda, že vypuštění prvních raket vyplašilo zvěř, která žije na Ostrově plamenáků, a je mi to hluboce líto. Ale k těm lidem cítím pouze pohrdání. Pokusili se mě vydírat. Jsou to obyčejní zločinci a já pevně věřím, že je britská policie nebo Interpol brzy dopadnou.“

„Přesně tak!“ souhlasil ministr.

„Máme čas už jen na jednu otázku,“ upozornil posluchače druhý muž.

Vousáč sedící v přední řadě zvedl prst zažloutlý od nikotinu. „Mám dotaz,“ řekl. „Slyšel jsem, že pana Drevina v současné době vyšetřuje vláda Spojených států. Vypadá to, že narazili na jisté finanční nesrovnalosti. Je na tom něco pravdy?“

„Pan Drevin tu není proto, aby odpovídal na otázky týkající se jeho osobních záležitostí.“ Státní úředník se zamračil a ministr přikývl.

Drevin ho přerušil. „To je v pořádku.“ Vypadal klidně. Podíval se vousáčovi přímo do očí. „Jsem byznysmen,“ řekl. „Jsem, jak se

mnou asi budete souhlasit, velice úspěšný byznysmen.“ Po těch slovech se pár novinářů usmálo. Všichni přítomní si uvědomovali, že k nim hovoří jeden z nejbohatších lidí na světě. „CIA se skutečně zajímá o mé podnikání. Bylo by ostatně zvláštní, kdyby se o ně nezajímali. Je to jejich práce. Ale –“, rozhodil ruce, „– nemám co skrývat. Jsem připraven nabídnout jim svou bezpodmínečnou spolupráci.“ Odmlčel se. „Možná nějaké nesrovnalosti objeví. Včera jsem si zašel na oběd a zapomněl jsem si schovat účet. Pokud se mě rozhodnou kvůli tomu soudně stíhat, ujišťuji vás, že budete první, kdo se o tom dozví.“

Tentokrát byl smích hlasitější, a pár přítomných dokonce zatleskalo. Muž s plnovousem zrudl a zabořil hlavu do notebooku. Ostatní novináři vstali a začali odcházet. Tisková konference skončila.

„Pan Drevin je skvělý řečník,“ prohodila Tamara Knightová s nadšením v hlase, které Alexovi neušlo. Odvedla Alexe s Jack zpátky do haly a zamířila k jednomu z výťahů. Jakmile nastoupili, vytáhla klíč. Budova měla pětadvacet poschodí; klíč aktivoval tlačítko do nejvyššího patra.

Dveře se zavřely a výťah se rychle rozjel nahoru. Jak pod nimi mizela hotelová hala, Alexovi se zhoupł žaludek. O dvacet poschodí výš vjel výťah do šachty z neprůhledného materiálu, který jim zablokoval výhled. Stoupali ještě několik vteřin a pak zpomalili. Výťah se zastavil a dveře se otevřely.

Byli na místě.

Ocitli se v obrovské místnosti s okny na dvou stěnách, které nabízely fantastický výhled na Dok sv. Kateřiny, kde kotvily jachty a výletní lodě. Kousek odtud se nacházel Tower Bridge. V odpoledním slunci působil nereálným dojmem, jako dětská hračka. Alex se rozhlédl. Místnost byla jednoduše, ale draze zařízená: nábytek byl moderní, na parketách ze světlého dřeva ležely tři perské koberce a na jedné straně stál jídelní stůl s tuctem kožených židlí. Kolem černého klavíru Bechstein vedla chodba k zavřeným dveřím na konci. Střed místnosti tvořil níže položený prostor se třemi obrovskými pohovkami a skleněným konferenčním stolem. Na něm už leželo občerstvení – čaj, sendviče a sušenky.

„Nádherné apartmá!“ řekla Jack obdivně.

„Tady pan Drevin bydlí, když je v Londýně.“ Tamara Knightová ukázala z jednoho okna ven. „Vidíte tu třetí loď zleva? *Krymskou hvězdu*? Ta mu taky patří.“

Jack zalapala po dechu. Plavidlo bylo oslnivě bílé a velké jako malý zaoceánský parník. „Byla jste někdy na palubě?“ zeptala se.

„Samozřejmě, že ne. Moje práce pro pana Drevina mi neumožňuje vstupovat do jeho soukromých prostor,“ vysvětlila stroze.

V tu chvíli se otevřely dveře na konci chodby a do místnosti vstoupil Nikolaj Drevin. Alexe napadlo, že tu někde musí být druhý výťah, který ho přivezl do jiné části střešního bytu. Drevin byl sám, ruce měl sepjaté před sebou a hrál si s prstenem na prstu. „Děkuji vám, slečno Knightová,“ řekl. „Už můžete jít.“

„Jistě, pane Drevine.“

„Na sobotu je všechno zařízené?“

„Nechala jsem vám na stole desky, pane Drevine.“

„Dobře. Promluvíme si později.“

Tamara Knightová kývla na Alexe. „Ráda jsem tě poznala,“ prohodila bez velkého nadšení. Potom se otočila a nastoupila do výťahu. Dveře se zavřely a Tamara Knightová zmizela.

Nikolaj Drevin působil poprvé uvolněně. Došel k Alexovi a položil mu ruce na ramena. Alexe na okamžik napadlo, jestli ho nechce políbit, ale Drevin si ho přitáhl k sobě a skoro ho objal. „Ty jsi Alex Rider,“ konstatoval. „Jsem nesmírně šťastný, že tě konečně poznávám.“ Pustil Alexe a otočil se k Jack. „Slečno Starbrightová.“ Potřásl si s ní rukou. „Jsem moc rád, že jste přišli. Posad'te se, prosím.“ Zavedl je k pohovkám a zvedl ze stolu konvici. „Čaj?“ zeptal se.

„Děkuju.“

Zatímco naléval, všichni mlčeli. Nakonec se posadil a pozorně své hosty studoval. „Nedokážu ani vyjádřit, jak jsem ti vděčný,“ řekl. „Nicméně doufám, že mi dovolíš, abych to zkusil. S největší pravděpodobností jsi mému synovi zachránil život. V každém případě jsi ho ušetřil strašlivého zážitku. Jsem tvým velkým dlužníkem.“

„Jak mu je?“ zeptal se Alex.

„Daří se mu dobře, děkuju. Poslužte si, prosím...“

Jack si vzala sendvič, ale Alex neměl hlad. Cítil se v Drevinově přítomnosti trochu stísněně. Ten muž byl jen o pár centimetrů vyšší než on a stále působil nesmírně obyčejně. Přesto z něho vyzařovala moc – stejně jako ze všech bohatých lidí, které Alex poznal. Jejich peníze, miliardy liber na jejich bankovních účtech, hovořily za ně.

„Měl bych se zeptat, jak se daří tobě, Alexi,“ pokračoval Drevin. „Slyšel jsem, že ses zotavoval po úrazu. Spadl jsi z kola?“

„Ano.“ Alex nesnášel lži, ale na téhle verzi se domluvil s MI-6.

„Alex úrazy přitahuje,“ zamumlala Jack se sendvičem v ruce.

„No, měl jsem velké štěstí, že tě dali na pokoj vedle Paula. Pořád nemůžu uvěřit, že ses zachoval tak statečně. Ale dovol mi, abych přešel rovnou k věci. Určitě víš, kdo jsem. Nevyhledávám publicitu, ale novináři o mně rádi píšou, hlavně o mých neúspěších. Jsem velice bohatý. Existuje-li něco, po čem toužíš, Alexi, můžu ti to dát. Neříkám to, abych se pochlubil. Myslím to vážně. Prokázal jsi mi obrovskou službu a já bych se ti rád odvděčil.“

Alex se na okamžik zamyslel. „Po pravdě řečeno, po ničem vlastně netoužím,“ řekl. „Jsem rád, že jsem mohl vašemu synovi pomoci. Prostě se to tak schumelilo. Nechci žádnou odměnu.“

Drevin přikývl. „Myslel jsem si, že to řekneš, ale obávám se, že to jako odpověď nemůžu přijmout. Takže ti chci něco navrhnout.“ Na chvilku se odmlčel. „Dneska ráno jsem mluvil s tvým lékařem. S doktorem Haywardem. Možná by tě zajímalo, že jsem tvým jménem daroval nemocnici svatého Dominika dva miliony liber na nové kardiologické oddělení.“

„To je od vás moc hezké,“ prohlásil Alex. „Pokud ovšem to oddělení nepojmenujou po mně.“

Drevin se usmál. „Toho se neboj! Doktor Hayward řekl, že musíš ještě čtrnáct dní odpočívat, nabírat síly. Chci ti nabídnout, abys je strávil u mě, jako můj host. Udělalo by mi radost, kdybych se o tebe mohl během tvé rekonvalescence postarat. Mám neustále k dispozici tým lékařů, takže kdyby se objevila nějaká komplikace, budeš v těch nejlepších rukou. A co víc, můj kuchař patří mezi

světové špičky. Dostaneš všechno, co chceš. Slečna Starbrightová bude samozřejmě také vítána.“

„Nejsem si jistý –,“ začal Alex.

„Alexi, prosím!“ přerušil ho Drevin. „Nezmínil jsem se ještě o jedné věci. O svém synu Paulovi. Je přibližně v tvém věku a řekl mi, že jste spolu v nemocnici několikrát mluvili. Víím, že by mu tvoje společnost udělala radost. Paul se s jinými chlapci skoro nestýká – to je moje vina. Mám o něj strach. Vždycky hrozí nebezpečí, že se ke mně někdo pokusí dostat přes něj. To, co se přihodilo ve svatém Dominikovi, je toho důkazem. Když se s tebou seznámil, padl jsi mu do oka. Prospělo by mu, kdyby strávil pár dní s vrstevníkem. Prokážeš mi velkou laskavost, pokud budeš souhlasit.“

Odmlčel se. Alex si všiml, že si ho pátravě prohlíží.

„Chci ti nabídnout dva týdny v luxusu, který jsi dosud nepoznal. Začneme tady v Anglii. Můžu totiž odjet až o víkendu. Mám tu obchodní jednání, a co je ještě důležitější, v sobotu hrajeme s Chelsea, což si nemůžu nechat ujít. Potom odletíme do New Yorku. Mám tam byt a opět tam na mě čeká nějaká záležitost, kterou musím vyřídit. Chápeš? Paul je pořád sám.“

Položil šálek na stůl a předklonil se. Přestože nezměnil tón, Alex cítil jeho energii a vzrušení.

„Navíc se za týden stane něco, u čeho opravdu nemůžeš chybět. Vypustíme z Ostrova plameňáků raketu. Už jsi to někdy viděl na vlastní oči? Je to nezapomenutelný zážitek. Když bude dobré počasí, odstartuje ve středu ráno, přesně v devět hodin místního času. Poveze řídicí centrum pro Vesmírnou archu. Pracovali jsme na něm tři roky. Bude to srdce hotelu; špičkové komunikační centrum. Paul bude samozřejmě u toho a já chci, abys tam byl s ním. Mám na ostrově dům a jsou tam nádherné pláže. Po vypuštění rakety u nás můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít.“

Alex mlčel. Chtěl jet. Ještě nikdy neviděl start rakety a tušil, že by se mu to ohromně líbilo – a nikdo by se ho nepokoušel zabít. Přesto...

Drevin jako by vycítil jeho nejistotu. „Doktor Hayward by určitě souhlasil, že ti trocha karibského slunce prospěje,“ řekl. „Prosím!

Neodmítej mě. Musím se ti přiznat, že jsem se už rozhodl, a patřím k lidem, kteří jsou zvyklí prosadit si svou.“

Alex se otočil k Jack. Pořád váhal. A matně si uvědomoval, že mu na celé té věci něco vadí. Něco, co Drevin řekl. Nedávalo to smysl. „Co myslíš?“ zeptal se.

Jack zářily oči. Drevin, střešní byt a *Krymská hvězda* na ni očividně udělali velký dojem. „Podle mě je to skvělý nápad,“ odpověděla. „Dva týdny na slunci je přesně to, co potřebuješ. Jsem přesvědčená, že pan Drevin se o tebe dobře postará.“

„Máte mé slovo.“

Alex přikývl. „Tak jo. Děkuju.“ Nabídl si sendvič. „Ale asi bych vás měl varovat: fandím Chelsea.“

Drevin se usmál. „To je v pořádku. Nikdo není dokonalý. Pošlu řidiče, aby vás vyzvedl – řekněme pozítří? Zaveze vás do Neverglade – to je můj dům v Oxfordshiru. Paul je tam. Zavolám mu, že přijedete.“ Podíval se na hodinky. „Teď se s vámi musím bohužel rozloučit. Mám schůzku v Bank of England.“

„Tam máte svůj účet?“ zeptala se Jack.

„Jeden z účtů.“ Drevin vstal. „Až se najíte, slečna Knightová vás vyprovodí – a také vám zařídí odvoz domů. Ještě jednou děkuju, Alexi. Určitě svého rozhodnutí nebudeš litovat.“

Opět zatočil prstenem. Alex si všiml, že má ruce neustále v pohybu. Drevin odešel dveřmi, kterými přišel.

Rozhostilo se dlouhé ticho.

„Páni!“ zvolala Jack.

„Ostrov plameňáků...“, zamumlal Alex.

„Přesně tohle ti doktor doporučil, Alexi.“ Vzala si další sendvič. „Přišlo to jako na zavanou.“

„Jistě...“

Jenže Alex si jistý *nebyl*. Co mu na tom vadilo?

Jo. To je ono.

Paul Drevin je terč. To Drevin řekl. Neustále mu hrozí nebezpečí.

Tak proč byl sám? Tu noc vnikli do nemocnice čtyři muži a chtěli ho unést. Věděli, že je tam.

Ale Paula nehlídal jediný strážný.

V PŘEPYCHU

„Vítej v Neverglade,“ řekl Paul Drevin.

Alex vystoupil z luxusní limuzíny, která ho sem přivezla, a rozhlédl se. S bohatstvím se už setkal. Kdysi hrál roli syna majitele supermarketů a strávil víkend v jeho sídle v Lancashiru. Ale tohle místo bylo úplně něco jiného.

Nejdřív z Drevinovy venkovské rezidence spatřil hezký, ale velice obyčejný strážní domek, který stál u okresní silnice asi dvacet mil na sever od Oxfordu. Pak si všiml, že rezidenci obklopují vysoké zdi a zalesněná krajina a mezi stromy se nenápadně otáčejí kamery. Příjezdová cesta byla určitě míli dlouhá a táhla se mezi lesy a loukami posečenými tak dokonale, až se skoro nedalo uvěřit, že na nich roste tráva. Na jedné straně se rozkládalo jezero se dvěma vodními skútry a dřevěnou plachetnicí Lapwing, která kotvila u mola, na opačné se klikatila miniaturní závodní dráha s tribunou pro diváky, částečně schovaná v mělké prohlubni. Ve výběhu se pásli čtyři nejkrásnější koně, jaké kdy Alex viděl, a slunce svítilo, jako by se vrátilo léto. A pak spatřil Neverglade. Nebyl to dům, ale hrad ze čtrnáctého století – s vlastním příkopem, cimbuřím, věžemi a odlehlou kaplí. Po průčelí ze šedivého kamene se plazil temně zelený břečťan. Když k němu zamířili a přejeli padací most, Alex zatajil dech. Ten hrad mu připadal neskutečný. Jako z pohádkové knížky. Ale proč ho vybudovali právě tady? Dupal, proč o něm ještě nikdy neslyšel nebo neviděl jeho fotografie.

Litoval teď, že se Jack nakonec rozhodla Drevinovo pozvání odmítnout.

Když seděla v taxíku, který je vezl z hotelu Waterfront domů, připadala mu stísněná a hluboce zamyšlená, ale své rozhodnutí mu oznámila teprve později večer.

„Moc ráda bych s tebou jela, Alexi,“ řekla. „A moc ráda bych viděla start rakety. Ale nemůžu. Už skoro rok jsem neviděla rodiče a musím letět domů do Washingtonu. Příští týden mají výročí svatby a tohle je ideální příležitost udělat si dovolenou. Jsi v dobrých rukou a bude o tebe skvěle postaráno. Kromě toho máš Paula Drevina. Je to tvůj vrstevník. Já bych ti tam jenom překážela. Takže jed’ a užij si to.“

Jen dávej pozor, aby ses zase do něčeho nezapletl. Odpočívej a nabírej síly. Tak to říkal doktor.“

Tentokrát Nikolaj Drevin poslal pro Alexe šoféra v uniformě – a přijel v Rolls-Roycu Corniche, světle modrém sport'áku se stahovací střechou. Propletli se Londýnem a šílenou rychlostí se řítili po M40; osmiválcový vůz s motorem o obsahu 6,75 litru za sebou nechával všechna ostatní auta, jako by silnice patřila pouze jim. Potom co ho vyšel Paul Drevin přivítat, rolls-royce zmizel za domem.

Když ho Alex viděl posledně, Paul měl na sobě župan a pyžamo. Nyní byl oblečený v džínách a volném svetru. Vypadal o hodně zdravější než v nemocnici – ale bylo tu ještě něco. Působil mnohem sebevědoměji. Tohle byl jeho domov, jeho území, a jednou ho zdědí. Alex si musel připomenout, že i tenhle chlapec je zřejmě multimilionářem. Jeho týdenní kapesné mu pravděpodobně vozí bezpečnostní služba v dodávce. Zničehonic ho napadlo, jestli to byl dobrý nápad, že Drevinovu nabídku přijal.

„Je to tu moc hezký,“ řekl, když zamířili k hlavnímu vchodu a pod nohama jim skřípaly drobné kamínky.

„Ten hrad dal vybudovat táta. Původně stál někde ve Skotsku. Chátral, a tak ho táta koupil, kus po kuse ho nechal převézt sem a znovu postavit. Pojď, ukážu ti tvůj pokoj.“ Alex následoval Paula do vstupní haly s kamennou dlažbou, tapiseriemi na stěnách a krbem tak velkým, že by se v něm dal spálit autobus. Zatímco pomalu stoupali po majestátním schodišti, mýjeli obrazy od Picassa, Warhola, Hockneyho a Luciana Freuda. Nikolaj Drevin zřejmě miloval moderní umění.

„To, cos udělal v nemocnici, bylo úžasný,“ prohodil Paul. „Fakt jsi schválně předstíral, že jsi já?“

„Prostě se to tak schumelilo...“

„Kdyby mě ty chlápci unesli, uřízli by mi prst!“ Paul se zachvěl hrůzou a Alexe napadlo, jak tohle všechno ví. Podrobnosti o tom, co se v Hornchurchských věžácích přihodilo, se v novinách neobjevily. Usoudil však, že člověk, jako je Drevin, dokáže získat i ty nejtajnější informace. „Málem tě zabili místo mě,“ pokračoval Paul. „Nevím, co říct.“

„Nemusíš říkat nic.“

„Jsem rád, že jsi sem přijel.“

Alex pokrčil rameny. „Tvůj táta postavil tu nabídku tak, že jsem ji nemohl odmítnout.“

„Jo. To je přesně jeho styl.“ Když dorazili na vrchol schodiště, Paul vytáhl inhalátor a dvakrát ho stiskl. „Mám astma,“ vysvětlil.

„To mě mrzí.“

„Tudy...“ Prošli chodbou s vyřezávanými dveřmi, které se v pravidelných rozestupech táhly po jedné straně. „Je tu třicet ložnic,“ prohodil Paul. „Nevím, k čemu jich tolik potřebujeme. Nikdy nejsou všechny obsazený. Budeš mít pokoj vedle mě. Kdybys cokoli potřeboval, stačí zvednout telefon. Jako kdybys bydlel v hotelu, až na to, že nemusíš platit.“

Došli k otevřeným dveřím a vstoupili do ložnice, jejíž okna měla výhled na jezero. Šofér sem musel přijet jinou bránou; na posteli leželo Alexovo zavazadlo. Pokoj byl moderně zařízený. Alex zaregistroval plazmovou televizní obrazovku připevněnou na zdi, věž s DVD přehrávačem, videem a PlayStationem, telefon s asi deseti tlačítky pro nejruznější služby, polici s knihami – všechny vypadaly jako nové – a koupelnu s vanou, masážní sprchou a vířivkou. Drevin mu slíbil přepychový životní styl a rozhodně dostal svému slovu.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Paul.

„Co navrhuješ?“

„No, můžeme si vyjet na koni, jestli chceš. Máme tu dva bazény; vnitřní a venkovní. Později se můžeme podívat na nějaký film. Je tu kino a táta má všechny nové snímky. Můžeme si zahrát tenis nebo golf nebo jít střílet hliněný holuby. Jezero jsi už viděl; můžeme se projet na vodním skútru, plachtit, lovit ryby, prostě cokoli. Možná by bylo nejlepší, kdybych ti to tu nejdřív ukázal. To zabere skoro celý den a večer nás čeká večeře s tátou. Je to na tobě.“

Alex nevěděl, co říct. „Nechám to na tobě.“

„Tak jo, provedu tě domem, pak si vezmeme motokáry a ukážu ti okolí. Pozemek měří asi dvě stě akrů. Nemáš hlad?“

„Ne. Díky.“

„Tak jdeme.“

„Fajn.“ Alex se snažil, aby to znělo nadšeně, ale nějak mu to nešlo.

Paul si toho všiml. „Určitě ti to musí připadat divný,“ prohodil. „Neznáš mě a možná ti ani nejsem sympatickej. Jako spoustě jiných lidí. Myslí si, že jsem bohatěj, rozmazlenej spratek, a když sem přece jen přijedou, pak jen proto, že tu mají všechno zadarmo. Táta tě sem pozval, protože ti chtěl poděkovat za to, cos pro mě udělal v nemocnici. Ale nejen kvůli tomu. Doufá, že se skamarádíme. To je to jediný, co mi koupit nemůže. Přátelství. Ale pochopím, když si budeš chtít sbalit věci a vypadnout odsud. Někdy mám stejnej pocit.“

Alex se na okamžik zamyslel. „Ne,“ řekl. „Jsem rád, že tu jsem. Nemůžu zatím chodit do školy a mám ještě dva týdny odpočívat. Po pravdě řečeno, ta nabídka mi přišla celkem vhod. Takže když tvůj táta chce, abych se cítil jako multimilionář, rozhodně si nehodlám stěžovat.“

„Bezva.“ Paulovi se očividně ulevilo. „V neděli poletíme do New Yorku. To bude super. A pak náš čeká Ostrov plameňáků. Už jsi zkoušel kitesurfing?“

Alex zavrtěl hlavou.

„Naučím tě to. Ostrov leží u Atlantiku, takže tam jsou obrovský vlny.“ Paul zničehonic ožil a Alex zjistil, že je mu sympatický. „S prohlídkou začneme v kině,“ pokračoval. „A pak ti ukážu přízemí...“

Uběhly dvě hodiny a oni stále nebyli u konce. Alex viděl víc bohatství, než si dokázal představit. Takhle nikdo jiný nežil. Na světě pravděpodobně existovalo jen pár lidí, kteří měli tolik peněz jako Nikolaj Drevin. Mohl si dopřát všechno, co chtěl – od středověkého brnění před jídelnou po dva vodní skútry Polaris MSX na jezeře. Alex se také dozvěděl trochu víc o Paulově rodině. Byl jedináček. Jeho rodiče se rozvedli, když mu bylo šest, a jeho matka teď žila v Americe. Vídal ji párkrát v roce, ale ona a jeho otec spolu nemluvili. Zpočátku Paul chodil do obyčejné školy, jenže postupně bylo čím dál složitější zajistit jeho bezpečnost, a tak ho teď vyučovali soukromí lektori. Část domu byla zařízená jako škola. Když to Alex uviděl, padl na něj smutek. Byly tu učebnice a tabule, lavice a počítače. Ale žádní žáci. Žádný křik. Žádný skutečný život.

V pět hodin se Alex vrátil do svého pokoje, hodinku si zdříml, potom se osprchoval a převlékl se na večeri. Paul mu ukázal místní

honosnou jídelnu s křišťálovými lustry a starobylým dubovým stolem pro dvacet lidí – a tak se mu ulevilo, když se dozvěděl, že budou večeřet v zimní zahradě vedle kuchyně. Byla to příjemná místnost s mramorovými sloupy, italskou dlažbou a exotickými rostlinami v obrovských terakotových květináčích. Když vešel dovnitř, Nikolaj Drevin na něj už čekal.

„Jen pojď dál, Alexi. Posad' se.“ Drevin pil víno. Převlékl se do džín a plátěného saka a Alex se nemohl zbavit dojmu, že mu to oblečení nesluší. Nějak na ně byl moc starý. Ten muž se narodil proto, aby nosil oblek.

„Dáš si trochu vína?“ zeptal se Drevin. „Nebo snad pivo?“

„Stačí mi voda,“ odpověděl Alex.

„V Rusku pijí děti alkohol odmala.“

Náhle se otevřely dveře. Do místnosti vstoupila mladá žena a nesla na podnose první chod: meloun a pikantní šunku. Alex neměl tušení, kolik lidí v Neverglade pracuje; pokud nebylo služebnictvo zapotřebí, zůstávalo neviditelné. Alex si nalil studenou vodu. Konečně přišel Paul a beze slova se posadil. Dívka zmizela a trojice osaměla.

„Ukázal ti Paul dům?“ zajímal se Drevin.

„Jo, je moc hezký.“

„Koupil jsem ho, když jsem tuhle zemi poprvé navštívil. Původní Neverglade bylo panské sídlo ze šestnáctého století. Traduje se, že v něm přespala královna Alžběta I. a ve velkém sále zhlédla představení *Dvanáctá noc*. Ale mně se nelíbil jeho architektonický styl. Dům byl příliš ponurý a měl pouze jedenáct ložnic. Připadal mi malý.“

„Co se s ním stalo?“

Drevin si vzdychl. „Strašné neštěstí. Shořel. Tenhle hrad vyrostl z popela – nebo přesněji, dal jsem ho sem přivézt. Zamiloval jsem se do něho na první pohled. Jediný problém byl v tom, že stál ve Skotsku. Ale naštěstí jsem ho dokázal vyřešit. Už jste si naplánovali program na zítřek?“

„Myslel jsem si, že bychom mohli jít na procházku,“ prohodil Paul.

Drevin se k němu otočil a Alex si všiml, že se mu něco mihlo v očích. Byl to mžik a Alex si tím nebyl jistý, ale skoro to vypadalo jako pohrdání. „To nedokážeš vymyslet něco zajímavějšího?“ zeptal se. „Co kdybyste si vyjeli na koni? Nebo zkusili motokros? Samozřejmě, oba se teď zotavujete. Ty po operaci slepého střeva a ty, Alexi –,“ podíval se na něj, „– po pádu z kola.“

„Máte pravdu.“ Ověřuje si snad jeho historku? „Přeletěl jsem přes řídítka a narazil hlavou do plotu.“

„V tom případě asi není motokros ten nejlepší nápad.“ Drevin se na chvíli zamyslel. Pohrával si s prstenem, ale na tváři měl nečitelný výraz. Tenhle muž si zvykl nedávat najevo svoje emoce. „Víš co?“ řekl nakonec. „Zítra dopoledne mám telefonickou konferenci. Vzhledem k tomu, že za týden hodláme vypustit raketu, musím být neustále v kontaktu se svými lidmi, s NASA a samozřejmě s britskou vládou. Ale odpoledne mám volno, tak co kdybychom si dali závody?“

„Na koních?“

„Na motokárách. Možná sis všiml, že tu máme závodní okruh. Nechal jsem ho postavit pro Paula. Ten ho bohužel využívá jen málokdy.“

„To není pravda,“ hájil se Paul. „Ale nebaví mě to, když nemám s kým závodit.“

Drevin ho ignoroval. „Mám několik motokár,“ pokračoval. „Bude se ti to moc líbit, Alexi. Ty proti mně. Co tomu říkáš?“

„Jasně.“ Alexovi se to moc nezamlouvalo, ale nedokázal jeho výzvu odmítnout. Cítil se úplně stejně, jako když ho sem Drevin pozval. Ve skutečnosti neměl na vybranou.

„A aby to bylo ještě zábavnější, co kdybychom se o něco vsadili? Když mě porazíš, dám ti tisíc liber.“

„Nejsem si jistý, jestli chci tisíc liber,“ namítl Alex. Ty peníze mu nevadily; jen si prostě nebyl jistý, jestli je chce od tohoto muže.

„V tom případě je věnuju jakékoli charitativní organizaci, kterou vybereš. Ale nemusíš si dělat starosti. Určitě nevyhraješ. Paul může dělat signalistu. Řekněme tedy ve dvě?“

„Dobře.“

Drevin uchopil příbor a začal jíst. Alex si všiml, že Paul se jídla ani nedotkl. Cítil, že mezi otcem a synem je propast. Bylo to patrné z každého slova, které padlo, z každého okamžiku, který spolu strávili. Opět si položil otázku, co tady dělá. A opět se přistihl, že přemítá, jestli to byl dobrý nápad sem jet.

O dvě hodiny později se vracel Alex do svého pokoje. Sám. Nikolaj Drevin si šel na zahradu vykourit doutník. Paul oznámil, že je unavený, a byl už v posteli.

Kráčel po hlavní chodbě v přízemí. Byla tu dokonale vybavená tělocvična a na opačném konci obrovský vnitřní bazén a Alex dostal chuť jít si před spaním zaplavat. Už nebyl unavený. Toužil se ponořit do teplé vody a smýt ze sebe vzpomínky na první den v Neverglade. Byl v pokušení zavolat Jack. V tuhle dobu už bude v Americe. Pořád litoval, že se rozhodla Drevinovu nabídku odmítnout, a dělal si starosti, že ji nechal na holičkách. Možná měl letět s ní.

Právě procházel kolem dvoukřídlých dveří Drevinovy pracovny. Paul mu je ukázal, ale uvnitř nebyli. Z náhlého popudu se zastavil a rozhlédl se. Chodba byla prázdná a díky černo-bílé dlažbě vypadala jako nejdelší šachovnice na světě.

Vzal za kliku. Dveře se otevřely. Aniž uvažoval nad tím, co dělá, rozsvítil a vešel do místnosti.

Pracovna byla obrovská. V jejím středu stál masivní stůl ze skla a oceli, který tvarem připomínal srpek měsíce, a na parketách ležel perský koberec, jehož výroba musela trvat mnoho let. Za stolem se leskly skleněné dveře vedoucí na zahradu. Alex si všiml, že na desce leží čtyři telefony, dva počítače, tiskárna, několik hromádek dokumentů a řada hodin, které ukazovaly časová pásma po celém světě. Vedle stál malý snímek Paula ve stříbrném rámečku.

Pokud Alex doufal, že mu ta místnost prozradí o jeho hostiteli něco víc, byl zklamán. Nikolaj Drevin byl nesmírně bohatý a nesmírně mocný – ale to věděl i bez obrovského stolu a spousty drahých přístrojů. Na jedné stěně visely fotografie a Alex k nim přistoupil. Tohle bylo lepší. Přinejmenším objevil v Drevinově neproniknutelném krunýři jednu slabinu. Ješitnost. Tahle stěna byla galerií slavných osobností.

Visely tu Drevinovy snímky s hudebními hvězdami a herci, snímky z pompézních večírků a luxusních hotelů. Na všech měl neproniknutelný výraz, ale i přesto Alex poznal, že ho to ve skrytu duše těší. Tady byl Drevin s Tomem Cruisem, Drevin s Julií Robertsovou, Drevin v rozhovoru se Stevenem Spielbergem při natáčení jeho posledního filmu. Stál ve Whitehallu vedle ministerského předsedy (který se široce usmíval) a ve Washingtonu vedle prezidenta Spojených států. Tady si potřásl rukou s ruským prezidentem – Alexe překvapilo, když spatřil opuchlý obličej Borise Kirijenka. Setkali se na Ostrově kostlivců, kde Alexe věznil generál Sarov.

Drevin na audienci u papeže. Drevin na audienci u Nelsona Mandely v Kapském Městě. Některé snímky pocházely z novin a jednoduchá, tučně psaná hesla titulků vyprávěla příběh jeho života:

**DREVIN SE STĚHUJE DO VELKÉ BRITÁNIE
DREVIN JE BOHATŠÍ NEŽ KRÁLOVNA
DREVIN SI V OXFORDSHIRU BUDUJE DOMOV
ZA 50 MILIONŮ LIBER
DREVIN KUPUJE STRATFORD EAST**

Poslední titulek doprovázela fotografie Drevina s Adamem Wrigthem, anglickým útočníkem, který byl jeho první velkou posilou pro nový tým. Alex přelétl pohledem další články.

**DREVIN HODLÁ POSTAVIT
VESMÍRNOU ARCHU
DREVIN KUPUJE HOTEL WATERFRONT
DREVIN VSTUPUJE NA LONDÝNSKÝ TRH
S NEMOVITOSTMI**

Za zády vycítil pohyb.

Do místnosti vstoupil francouzskými dveřmi Nikolaj Drevin. Dosud držel v ruce doutník a zvědavě si Alexe prohlížel. „Alexi? Co

tady děláš?“ Nebyl rozzlobený. Spíš jako by ho to trochu vyvedlo z míry.

„Promiňte.“ Alexovi chvilku trvalo, než se vzpamatoval. Věděl, že vstoupil na cizí území. Na druhou stranu, dveře nebyly zamčené. „Šel jsem si lehnout. V téhle místnosti jsem ještě nebyl, a tak mě napadlo, že se sem podívám.“

„To je moje soukromá pracovna. Byl bych rád, kdybys sem nechodil.“

„Omlouvám se. Už jsem se chystal odejít, ale pak jsem uviděl ty fotky.“ Alex na jednu z nich ukázal. „Setkal jste se s královnou.“

„Několikrát, abych byl přesný. Pořád mluvila jen o svých koních. Připadala mi nudná.“

„A s Nelsonem Mandelou.“

„Oh, jistě. Velký muž. Dal mi svou knihu s podpisem.“ Ve vzduchu mezi nimi se vnašelo ticho a podezřívavost. „No, radši už půjdu,“ prohlásil Alex. „Trefíš do pokoje?“

„Jo. Díky.“ Alex se usmál. „Dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Alexovi se točila hlava a bolela ho levá paže. Co nejležeřněji vyšel z pracovny a zastavil se až před svým pokojem v prvním patře. Těžce se posadil na postel. Věděl, co právě viděl. Ale nedokázal v tom najít logiku.

Poslední výstřižek z novin zachycoval Drevina, jak stojí v bezpečnostní vestě a ochranné přilbě před zchátralou budovou ve východním Londýně. Alex ji okamžitě poznal; nepotřeboval k tomu poutač v pozadí, na kterém byl její název. Hornchurchské věžáky.

Ta budova shořela. Snímek byl pořízen pouhých pár dní předtím, než tam skoro zemřel.

Bud' šlo o neuvěřitelnou náhodu, nebo ho Kaspar a jeho muži – skupina, která si říkala Síla 3 – úmyslně vzali do domu, který Drevin právě koupil. Považovali ho za Paula Drevina. Chtěli za něj získat výkupné ve výši jednoho milionu liber. Tak proč ho odvezli do budovy, kterou vlastnil jeho otec?

Alex se svlékl a vlezl si do postele. Nemohl usnout. Myslel si, že stráví dva týdny v přepychu. Že o něj bude postaráno, že bude v bezpečí – tak to říkala Jack. Začínal mít pocit, že se oba spletli.

ZÁVODNÍ OKRUH

Budova se nacházela v SoHo, na východním konci Manhattanu. Stála mezi lahůdkářstvím a garážemi na ulici plné renovovaných skladišť s kovovými požárními schodišti a butiků, které měly dojem, že nepotřebují reklamu. V této části New Yorku nebyly žádné mrakodrapy. SoHo se pyšnilo provinční atmosférou, nicméně jste potřebovali vysoký plat, abyste si tu mohli dovolit bydlení. Celé okolí působilo klidným dojmem. Lidé v podzimním slunci věnčili psy nebo pojídali sendviče. Provoz byl řídký. Člověk snadno zapomenul na hluk a zmatek, který panoval na severu, pouhých dvacet bloků odtud.

Obchod Creative Ideas Animation se sem dokonale hodil. Prodávali v něm plakáty s výjevy ze Simpsonových a Futuramy, originální kresby od Disneyho a DreamWorks. Měl pouze malou výlohu, kde vystavovali pár obrázků. Na rozdíl od jiných galerií v okolí měl zamčené dveře. Návštěvníci museli zazvonit. I přesto sem občas zabloudili lidé z ulice, ale jakmile se ocitli uvnitř, zjistili, že dívka, která zde obsluhuje, je neochotná, že ceny jsou absurdně vysoké a že kdekoli jinde mají větší výběr. Za těch dvacet let, co tu obchod byl, si v něm nikdo nic nekoupil.

A o to právě šlo. Lidé, kteří v Creative Ideas Animation pracovali, se totiž o umění nezajímali. Potřebovali základnu v New Yorku a vybrali si tenhle dům. SoHo jim ideálně vyhovovalo. Nikdo si nevšímal, kdo vchází dovnitř nebo vychází ven. Ne že by na tom stejně záleželo. Majitelé obchodu vlastnili i sousední garáže a používali tajný vchod za rohem.

V šest hodin večer sedělo kolem zasedacího stolu v překvapivě prostorné a komfortní místnosti, která se nacházela v prvním poschodí přímo nad galerií, pět mužů a dvě ženy. Stůl měl obdélníkový tvar, skleněnou desku a rám z chromové oceli. Židle byly také z oceli a měly polstrování z černé kůže. Na dvou stěnách visely hodiny, které ukazovaly časová pásma po celém světě. Třetí stěnu zakrývala velká plazmová obrazovka. Čtvrtá, celá prosklená, měla výhled na restauraci na opačné straně ulice. Sklo bylo zvenku neprůhledné, takže nikdo v restauraci neviděl dovnitř.

Všichni lidé v místnosti byli formálně oděni v tmavých oblecích a naškrobených bílých košilích. Šest z nich bylo mladých a plných sil; vypadali jako čerství absolventi vysoké školy. Sedmý, který seděl v čele stolu, vyhlížel opotřebovaněji. Šlo o šedesátiletého černocha se zapadlými očima, prošedivělými vlasy a knírem a věčně unaveným výrazem. Hovořil jeden z mladších mužů.

„Rád bych vás seznámil s nejnovějším vývojem událostí v Anglii,“ říkal. „Možná nejde o nic důležitého, ale jak víte, před šesti dny zaútočila na Nikolaje Drevina skupina ochránců přírody Síla 3. Chtěli unést jeho syna a požadovat za něj výkupné, ale odvěkli jiné dítě. Zdá se, že tohle jiné dítě se jim nabídlo schválně. Ve skutečnosti chtělo, aby je unesli. Věřili byste tomu?“ Odkášlal si. „Co se stalo dál, zatím není jasné, ale tomu chlapci se nějak podařilo uniknout a Drevin se rozhodl, že ho za odměnu pozve k sobě na návštěvu. Takže nyní je na cestě sem a pak odletí s Drevinem a jeho synem na Ostrov plamenáků.“

„Jak se ten chlapec jmenuje?“ zeptal se někdo.

„Alex Rider,“ odpověděl muž v čele stolu. „Myslím, že byste se na něj měli podívat.“ Na stole před ním ležely neoznačené desky. Muž se předklonil, otevřel je a vytáhl z nich fotografii. Podal ji mladíkovi, který seděl vedle něho. „Tohle jsem dostal včera v noci,“ vysvětlil. „To je ten chlapec, o kterém mluvíme. Ta žena je jeho opatrovnící. Je totiž sirotek.“

Čtyři muži a dvě ženy, jeden po druhém, snímek pozorně studovali. Byl na něm Alex Rider s Jack Starbrightovou, jak vcházejí do hotelu Waterfront. Zachytila je bezpečnostní kamera na ulici.

„Fakt, že se do toho zapletl Alex Rider, mění celou situaci,“ pokračoval černoch. „Překvapuje mě, že si ho Drevin neproověřil. To by mohla být jeho první – a největší – chyba.“

Jedna z žen potřásla hlavou. „Nechápu. Kdo je Alex Rider?“

„Alex není obyčejné dítě. Chci vás upozornit, že to, co teď uslyšíte, musí zůstat jen mezi námi. To, co vám teď povím, je tajné – nicméně situace si žádá, abyste tu informaci znali.“ Odmlčel se. „Alex je agent, který pracuje pro divizi zvláštních operací MI-6.“

Lidé u stolu nevěřícně zalapali po dechu.

„Ale, pane...,“ namítla žena. „To je absurdní. Vždyť je mu stěží patnáct.“

„Je mu čtrnáct. A máte naprostou pravdu. Ale skutečně to tak je. A funguje to. Alex Rider je pro Brity něco jako smrtonosná zbraň.“

„Jak to, že se zapletl s Drevinem?“ zeptala se druhá žena.

Muž v čele stolu se usmál, jako by věděl něco, co ostatní netuší. Ve skutečnosti si teprve začal dávat fakta dohromady. „Možná je to náhoda, možná ne,“ odpověděl. „Ale tak či tak to zcela mění situaci. Alex Rider se setkal s Kasparem. Byl v centrále Síly 3. A teď se sblížil s Drevinem.“

„Myslíte si, že nám může pomoci?“

„Pomůže nám, ať chce, nebo nechce.“ Muž se zadíval na fotografii a náhle se mu v očích objevil tvrdý výraz. „Jestli Alex Rider přijede do New Yorku, musím s ním mluvit. Rozumíte? To je ze všeho nejdůležitější. Použijte jakékoli prostředky, abyste se ho zmocnili. Chci, abyste ho ke mně přivedli.“

Přes tři tisíce mil odtud, v Neverglade, Alex právě dohrál s Paulem Drevinem druhý set tenisového zápasu. Ke svému obrovskému překvapení prohrál.

Paul hrál skvěle. Kdyby chtěl, mohl dávat eso za esem a Alex by neměl sebemenší šanci. Záměrně změkčil podání, nicméně i když Alex dělal všechno, co bylo v jeho silách, první set skončil 3:6 a další 4:6. Alex by hrál klidně dál, ale Paul zavrtěl hlavou. S láhví vody se svalil na trávník. Alex si všiml, že opět vytáhl inhalátor. Na konci posledního setu už lapal po dechu.

„Měl bys hrát za něj akej klub,“ poznamenal Alex a posadil se vedle něho. „Hrát závodně.“

Paul potřásl hlavou. „Víc než dva sety nezvládnou. Neudýchám to.“

„Jak dlouho máš to astma?“

„Celej život. Naštěstí to není tak hrozný, ale tu a tam dostanu záchvat. Tátu to šťve.“

„Ty za to přece nemůžeš.“

„On to vidí jinak.“ Paul pohlédl na hodinky. „Už bude na dráze. Pojď. Půjdu tam s tebou.“

Nechali rakety na kurtu a společně se vydali přes trávník. Projel kolem nich muž na traktůrku a kývl na ně. Alex si všiml, že nikdo z personálu na Paula ani jednou nepromluvil; napadlo ho, jestli to nemají zakázané.

„Ty závodit nebudeš?“ zeptal se.

„Možná později. Kdybysme si to rozdali jen my dva spolu, nevadilo by mi to. Ale s tátou...“ Paul se odmlčel, jako by se mu nechťelo větu dokončit. „On to bere děsně vážně,“ dodal.

„Jak rychle ty motokáry jezdíš?“

„Zvládnou až sto mil za hodinu.“ Paul viděl, jak Alex vytřeštil oči. „To nejsou hračky, jak jsi asi čekal. Před několika měsíci tu měl táta na návštěvě nějaký obchodní partnery. Jeden z nich ztratil v zatáčce kontrolu nad řízením a motokára se převrátila. To se někdy stává. Viděl jsem to na vlastní oči. Musel se tak šestkrát sedmkrát otočit. Naštěstí měl na hlavě přilbu, jinak by se zabil.“

„Zranil se?“

„Zlomil si zápěstí a klíční kost. Taky si rozsekl obličej. A měl bys vidět tu motokáru! Byla na odpis.“ Paul potřásl hlavou. „Buď opatrněj, Alexi,“ varoval ho. „Táta nerad prohrává.“

„Nemyslím si, že bych měl šanci zvítězit.“

„Jestli chceš ode mě radu, tak to ani nezkoušej.“

Alex mu celé dopoledne toužil položit jednu otázku a usoudil, že právě teď nastala vhodná chvíle. „Proč žiješ s ním a ne s mámou?“

„Trval na tom.“

„Opravdu se tvý rodiče nesnášejí?“

„Táta o ní nikdy nemluví. A máma se naštve, když se jí na něj zeptám.“ Paul si vzdychl. „A co tvý rodiče?“

„Žádný nemám. Umřeli, když jsem byl ještě malej.“

„To je mi líto.“ Chvilku kráčeli mlčky. „Mrzí mě, že nemám bráchu,“ prohodil zničehonic Paul. „To je na tom nejhorší. Jsem pořád sám.“

„Copak nemůžeš chodit do školy?“

„Nějakou dobu jsem tam chodil. Ale pořád kolem toho byly nějaký problémy. Musel jsem mít osobního strážce – táta na tom trval –, takže jsem nikdy nezapadl do kolektivu. Nakonec táta dospěl k závěru, že bude lepší, když se budu učit doma.“ Paul pokrčil

rameny. „Pořád si říkám, že jednou mi bude šestnáct a třeba odsud dokážu odejít. Táta není zlej, ale chtěl bych si žít po svém.“

Přešli trávník a před nimi se objevil závodní okruh: kilometr klikatého asfaltu s tribunou asi pro padesát diváků a šest motokár, které čekaly na parkovišti. Nikolaj Drevin stál vedle jedné z nich a kontroloval ji. Pomáhali mu dva mechanici, ale nikdo jiný tam nebyl. Tenhle závod se odehraje bez obecenstva. „Zlom vaz,“ zašeptal Paul.

„Ach – Alexi!“ Drevin je slyšel přicházet a zvedl hlavu. „Už jsi na motokáře někdy jel?“

„Dvakrát.“ Alex navštívil krytou dráhu v King's Cross v Londýně. „Ale ty motokáry určitě nebyly tak výkonné jako tyhle.“

„Tyhle jsou nejlepší ze všech. Nechal jsem si je vyrobit na zakázku. Chromový rám Molly a motor Rotax Formule E; obsah 125 kubíků, elektrický startér, chlazení vodou.“ Ukázal na jednu z nich. „Nastartuješ ji tím, že stiskneš tlačítko vedle volantu. Doufám, že se nebojíš rychlosti. Motokára dokáže zrychlit za 3,8 vteřiny z nuly na šedesát mil za hodinu. Rychleji než ferrari.“

„Kolik okruhů pojedeme?“

„Řekněme tři? Když dorazíš do cíle jako první, tvoje oblíbená charitativní organizace bude bohatší o tisíc liber.“ Drevin zvedl dvě přilby a jednu podal Alexovi. „Doufám, že ti bude.“ Alexova přilba byla modrá; Drevin bude mít černou. Alex si ji nasadil a zapnul pod bradou. Přilba měla plastový kryt, který si sklopil přes obličej, a ochranné vycpávky na krku a na spáncích.

„Máš poslední příležitost, Alexi,“ řekl Drevin. „Jestli máš strach, můžeš z toho ještě vycouvat...“

Alex se zadíval na motokáry. Byly to stěží víc než ocelové rámy, změt' drátů a hadiček s plastovým sedátkem uprostřed a dvěma nádržemi na pohonné hmoty vzadu. Až se posadí, bude jen deset dvacet centimetrů nad zemí. A chybělo jim ještě něco – kromě podlahy. Všiml si, že na rozdíl od motokár, které řídil v King's Cross, nemají nárazníky. Už chápal, jak to Paul myslel. Ta vozidla byla smrtelně nebezpečná. Podél trasy ležely balíky slámy, ale jestli ztratí kontrolu nad řízením, jestli se jedna z jeho pneumatik dostane do kontaktu s Drevinovou, lehce se převrátí – stejně jako muž, o

kterém mu Paul vyprávěl. A jestli motor škrtne o asfalt a jiskry zapálí benzinové nádrže, vozidlo vybuchne.

Drevin čekal na jeho odpověď. Když se na něj Alex podíval, jak nenucené drží přilbu a jeden palec má zaháknutý za poutko značkových džin, ucítil vztek. Bude s tím mužem závodit. A vyhraje. „Nemám strach,“ odpověděl.

„Fajn. Před začátkem závodu si okruh dvakrát cvičně projedeme. Paul může odmávnout první a poslední kolo praporkem.“

Alex studoval dráhu. Šlo o řadu zákrut a ostrých zatáček se dvěma rovnými úseky, kde by mohl zrychlit. Část okruhu příkře stoupal na kovovou konstrukci, která tvořila most přes další úsek trati dole, a na opačné straně klesal dolů. Alex si uvědomil, že na tomhle místě bude muset zpomalit. Ocitne se v asi šestimetrové výšce – a přestože most lemoval po obou stranách ochranný val z pneumatik, radši nechtěl myslet na to, co by se stalo, kdyby ztratil kontrolu nad motokárou a narazil do nich. Za mostem byl dlouhý tunel s cílovou čárou na konci.

Vlezl si do motokáry a stiskl startér. Motor se okamžitě probral k životu. Alex si připadal příšerně zranitelný. Motokára neměla bočnice ani střechu. Seděl uvnitř s ohnutými koleny a chodidly nataženými před sebe. Navlékl si přes rameno bezpečnostní pás a zapnul ho. Na to, aby ze závodu vycouval, už bylo pozdě. Drevin také nastartoval a hladce se rozjel dopředu. Alex vyzkoušel pedály pod volantem. Byly tu jen dva. Levá noha ovládala brzdu, pravá plyn. Motokára vyrazila dopředu, jako by se už nemohla dočkat, až se ocitne na závodním okruhu. Drevin byl daleko před ním. Alex zaťal zuby a sešlápl plynový pedál.

Zrychlení z nuly na šedesát mil za hodinu za 3,8 vteřiny. Tak rychle při prvním zkušebním kole nejel, přesto ho síla motoru překvapila. V motokáře nebyl tachometr a vzhledem k tomu, že Alex seděl tak nízko, se dalo jen těžko odhadnout, jak rychle se skutečně pohybuje. Usoudil, že jede rychlostí kolem čtyřiceti mil za hodinu, i když měl dojem, že musí být mnohem vyšší. Dráha připomínala rozmazanou šmouhu. Protože měl kvůli přilbě omezený výhled, připadalo mu, jako by se dráha zúžila. Kolem se mihla tribuna. Mechanici zvedli hlavu od práce a pozorovali Alexe, který se

usilovně soustředil na ruce na volant. Paže mu silně vibrovaly. Dojel k zatáčce a otočil volantem doprava. Cítil, jak se pod ním pneumatiky smýkly, a málem ztratil kontrolu nad řízením. Pohnul volantem víc, než bylo třeba. Rychle se opravil. Motokára dospěla k vyvýšenému úseku a řítila se vzhůru. V polovině mostu dráha ostře zahýbala doleva. Alex škulbl volantem a kolem něho se mihla hradba z černých pneumatik. Málem do nich narazil. Litoval už, že tuhle absurdní výzvu k závodu přijal. Právě se vrátil z nemocnice. Jedna chyba v téhle rychlosti a bude tam zpátky.

Dokončil první okruh a zahájil další. Drevina nikde neviděl; napadlo ho, jestli nevyjel z trati. Vtom se za ním ozval řev a Rus, s obličejem schovaným pod plastovým krytem, ho předjel. Podařilo se mu zvládnout celé dva okruhy v čase, kdy Alex měl za sebou teprve jeden a půl. Alexovi bylo jasné, že pokud nešlápne na plyn, nemá šanci vyhrát. Jak rychle říkal Paul, že můžou ty motokáry jet? Sto mil za hodinu. Šílenství!

A tamhle je Paul, na tribuně, s kostkovaným praporkem v ruce. Drevin zpomalil a čekal, až ho Alex dostihne. Závod začínal. No, alespoň si Alex vyzkoušel nejzákladnější zatáčky a zákruty. Když zamířil ke startovní čáře, napadlo ho, že má možná oproti Drevinovi jednu velkou výhodu. Váží mnohem míň než on. Díky tomu může jet rychleji.

Ale na další úvahy nebyl čas. Praporek se mihl vzduchem a oni vyrazili kupředu.

Čtyřicet mil za hodinu – padesát – šedesát. Alex, sedící jen pár centimetrů nad rozmazaným asfaltem, stiskl pedál plynu co nejniž a ucítil pod sebou výbuch síly. Okamžitě Drevina dostihl. Vjeli do zatáčky. Drevin ji stříhl po vnitřní straně. Na Alexe zbyla vnější a zničehonic byl v čele a řítil se tunelem. Takže měl pravdu: jeho nižší hmotnost má zásadní význam. Teď jen stačí udržet se ve vedení další dvě kola a vyhraje. Právě zahájil druhý okruh, když vtom se jeho motokára otřásla. Alexovi blesklo hlavou, že vysadil motor. Pak se otřásla znovu, tentokrát silněji. Narazil zády do sedačky a ruplo mu v krční páteři. Pneumatiky se stočily stranou a Alex měl co dělat, aby udržel motokáru na dráze. Třetí otřes. V téhle rychlosti měl pocit, jako by dostal ránu kladivem. Na okamžik se ohlédl a okamžitě

pochopil, co se děje. Drevin do něho zezadu najížděl. Přistupoval k tomu naprosto metodicky; nesnažil se ho předjet. Řítily se rychlostí sedmdesát mil za hodinu a seděli uprostřed ocelového rámu, který neposkytoval ani tu nejmenší ochranu. Copak je chce Drevin oba zabít?

Alex šlápl na brzdu. Drevin prosvištěl kolem něho a bleskurychle zdolal vyvýšený úsek trati. Alex mu byl v patách a čekal na příležitost, aby ho znovu předjel. Ale Drevin hrál opět nefér hru a kličkoval zleva doprava, aby mu v tom zabránil. Řítily se z kopce na rovný úsek s tunelem na konci. Alex zrychlil a jel teď vedle Drevina. Ten však škulbl volantem a narazil do Alexe z boku.

Celý svět nadskočil. Kov křísil o kov a ve tmě vylétly jiskry. Kolem se míhaly stěny tunelu. Alex zoufale bojoval, aby neztratil kontrolu nad motokárou, a když se obě vozidla vyřítila na denní světlo, zpomalil. Drevin byl opět v čele.

Koutkem oka zaregistroval, že Paul mávl praporkem, aby signalizoval začátek třetího, posledního kola. Alexovi připadalo, že závod trvá pouhých pár vteřin – a zdálo se, že Drevin má vítězství v kapse. Alexovi blesklo hlavou, že ho nechá vyhrát. Vždyť je úplně jedno, kdo z nich zvítězí. Koneckonců, tohle je Drevinův koníček. Účty platí on. Možná by bylo slušné, kdyby prohrál.

Ale něco v něm se proti té myšlence vzbouřilo. Dupl na plyn a vyrazil dopředu. Znovu Drevina dostihl. Teď se motokáry řítily vedle sebe a naposledy mířily k rampě. Alex si všiml, že se na něj Drevin podíval a vzápětí škulbl volantem. Okamžitě mu došlo, o co mu jde: snažil se, aby Alex najel do pneumatik a spadl dolů! Jeden děsivý okamžik se Alex viděl, jak letí vzduchem. Viděl, že se svět obrací vzhůru nohama, a slyšel skřípění kovu potom, co dopadne na asfalt pod sebou. Opravdu ho Drevin zabije jen proto, aby ten závod vyhrál? Vnitřní hlas na něj křičel: Zastaví Hloupost. Nemá pro to žádný důkaz.

Drevin do něho opět narazil. V tu chvíli se Alex rozhodl, že ruského multimilionáře vyhrát nenechá. Lehce přibrzdil, jako by se smířil s porážkou. Drevin vystartoval dopředu a projel zatáčkou. V tu chvíli Alex zrychlil. Ale neotočil volantem. Místo toho si to namířil přímo k hradbě z pneumatik. Čelně do nich napálil a s hlasitým

výkřikem vyletěl do vzduchu. Pár vteřin visel nad zemí. Všude kolem něho byly černé pneumatiky a točily se kolem osy jako obrovské mince. Potom začal Alex klesat. Obrovskou rychlostí se blížil k asfaltu. Když dopadl na trať pod sebou, otřásl se mu všechny kosti v těle a prudce narazil kostrčí do sedadla. Zatímco se snažil udržet kontrolu nad vozidlem, volant se mu kroutil v ruce a pokoušel se mu vytrhnout. Motokára nějak pokračovala v jízdě. Kolem poskakovaly pneumatiky a Alex mezi nimi musel divoce kličkovat. Ale zvládl to. Projel zatáčkou a byl teď deset metrů před Drevinem.

Objevil se před ním tunel. Alex se ponořil do tmy, na opačné straně se vyřítil ven a projel cílem. Dupl na brzdu. Příliš prudce. Motokára se smýkla stranou, několikrát se nekontrolovatelně otočila kolem osy a zastavila se. Motor zhasl, ale závod právě skončil. Alex zvítězil.

O pár vteřin později vedle něho zastavil Drevin. Strhl si přilbu. Silně se potil; vlasy měl přilepené k hlavě. Byl vzteky bez sebe. „Tys podváděl!“ vykřikl. „Vynechal jsi část trati.“

„Vytlačil jste mě z dráhy,“ namítl Alex dotčeně. „Nebyla to moje vina.“

„Pojedeme ještě jednou!“

„Ne, díky.“ Alex si sundal přilbu a šťastně nastavil tvář větru. „Skvěle jsem se pobavil, ale stačilo mi to.“ Vylezl z motokáry. Mechanici přešlapovali vedle závodní dráhy a nevěděli, jestli k nim mají přistoupit.

Došel k nim Paul a v ruce stále držel praporek. „Nemůžu tomu uvěřit! Bylo to úžasný, Alexi. Ale málem ses zabil!“

„Ten závod neplatí!“ vybuchl Drevin. „Neprohrál jsem!“

„No, ale ani jste nevyhrál,“ podotkl Alex.

Paul stál bezmocně vedle nich a díval se z jednoho na druhého. Drevin se na okamžik odmlčel a pak pomalu potřásl hlavou. „Byla to remíza!“ vyštěkl. Potom se otočil a odešel.

Alex ho sledoval pohledem. „Už chápu, jak jsi to myslel,“ prohodil. „Fakt nerad prohrává.“

Paul se k němu otočil. Na tváři měl vážný výraz. „Měl bys být opatrněj, Alexi,“ varoval ho. „Neudělej si z něho nepřítele.“ A po těch slovech se rozběhl za otcem.

Alex zůstal u závodní dráhy sám.

NASTAVENÝ ČAS

Zdalo se, že do soboty na závod všichni zapomněli. Když Nikolaj Drevin čekal na dalšího ze svých rolls-royců – tohle byl stříbrný Phantom –, kterého mu měli přistavit k hlavnímu vchodu, překypoval dobrou náladou. Tenhle den byl pro něj důležitý. Stratford East, fotbalový tým, který koupil za dvacet milionů liber, hrál s Chelsea v Premiership, a přestože jej týden předtím totálně zdrtil Newcastle 3:0, Drevin byl báječně naladěný.

„Vždycky jsi fandil Chelsea?“ zeptal se Alexe, když vycházeli z domu.

„Ano.“ To byla pravda. Alex bydlel jen dvacet minut od stadionu Stamford Bridge a často chodil se svým strýcem na zápasy.

„Klub byl skoro na odpis, když ho koupil Roman Abramovič.“ Drevin vypadal zamyšleně. „Několikrát jsem se s ním setkal v Moskvě. Nerozuměli jsme si. Doufám, že vás dneska oba dva zklamou.“

Alex mlčel. Drevin to pronesl tónem, který naznačoval, že pro něj je to víc než fotbalové utkání. Rolls-royce přijel a Drevin s Alexem nastoupili.

Paul zůstal doma. Předchozí noc měl ošklivý astmatický záchvat a jeho lékař, který mu byl v Neverglade k dispozici čtyřicet hodin denně, prohlásil, že si musí jeden den odpočinout. A tak Alex seděl vzadu v autě s Drevinem sám a společně mířili po dálnici do Londýna.

„Ty jsi sirotek?“ prohodil zničehonic Drevin.

„Ano. Oba rodiče umřeli, když jsem byl ještě malý.“

„To je mi líto. Nehoda?“

„Letecké neštěstí.“ Pro Alexe bylo snadné vyslovit lež, kterou mu MI-6 opakovalo celý jeho život.

„Máš příbuzné?“

„Ne. Jen Jack. Stará se o mě.“

„To je dost neobvyklé. Ale ty mi taky připadáš neobvyklý. Určitě by bylo zajímavé mít takového syna, jako jsi ty.“ Drevin se podíval z okna. „Jak vycházíš s Paulem?“ zeptal se.

„Dobře.“

„Zamlouváš se mu.“ Drevin se stále díval ven a vyhýbal se Alexovu pohledu. „Škoda, že se ti víc nepodobá. Připadá mi tak... necílevědomý.“

„Možná by byl šťastnější, kdybyste mu dovolil chodit do normální školy,“ poznamenal Alex.

„To nejde.“

„Vy si opravdu myslíte, že mu hrozí nebezpečí?“

„Je to můj syn.“ Drevin tu větu vyslovil bez jakýchkoli emocí. Tím Paula charakterizoval. Nebylo co dodat. Lehce, nuceně se usmál. „Ale nechme toho,“ pokračoval. „Můj tým nad vámi vyhraje. Na ničem jiném dneska nezáleží.“

O hodinu později odbočili do Fulham Road a hlemýžďím tempem se sunuli mezi tisíci lidí, kteří mířili na zápas, fanoušci Chelsea v modrém, příznivci Stratford East v červeno-černém oblečení. Alex byl šťastný, že má Drevinův rolls-royce kouřová skla. Nikdo neviděl dovnitř. Tolikrát šel k Stamford Bridge pěšky a vždycky zbožňoval ten pocit sounáležitosti, okamžik, kdy se stal součástí davu, který si probíjí cestu deštěm nebo sněhem v naději, že uvidí vyhrát svůj domácí klub. Tohle bylo příliš pohodlné, moc izolované. Cítil by se trapně, kdyby ho někdo zahlédl.

Vjeli do komplexu hotelů, restaurací a fitcenter, kterému se říkalo Chelsea Village, a pak zamířili úzkou uličkou bez fanoušků k západnímu ochozu. Auto zastavilo před otáčecími dveřmi, nad nimiž se blýskal stříbrný nápis MILLENNIUM – RECEPCE. Vystoupili z auta.

Cím víc se blížili k Londýnu, tím byl Drevin napjatější. Oči a ústa se mu proměnily v úzké štěrby a krátkými, křečovitými pohyby otáčel prstenem na prstu.

„Tamhle je slečna Knightová,“ pronesl a Alex spatřil Tamaru Knightovou, Drevinovu nesmírně výkonnou osobní asistentku, s níž se seznámil v hotelu Waterfront. I dnes byla elegantně oblečená v saku a sukni, přestože se účastnila fotbalového utkání. Alex si všiml, že má v uších černo-červené náušnice: aspoň že úplně nezapomněla na barvy svého týmu.

„Dobré odpoledne, pane Drevine. Alexi...“, pozdravila a na oba kývla. „Občerstvení se podává ve třetím poschodí. Tady jsou vaše propustky.“ Podala jim dvě kartičky s nápisem NEOMEZENÝ PŘÍSTUP + T.

„Co znamená to T?“ zeptal se Alex.

„Podle mě to, že můžete projít tunelem,“ vysvětlila Tamara lhostejným tónem. „Ve skutečnosti se můžete volně pohybovat po celém areálu – samozřejmě kromě hřiště.“ Otočila se k Drevinovi. „Hodně štěstí dneska odpoledne,“ popřála mu.

„Děkuju, slečno Knightová.“

Vešli do haly, která mohla být foyer velice elegantního fitcentra. Nacházel se v ní pult z tmavého dřeva, turniket a široká chodba s dvěma prostornými výtahy. Zatímco čekali s Tamarou na výtah, pozoroval je člen bezpečnostní služby v uniformě s recepční. Mlčky stoupali do třetího patra.

Alex si uvědomil, že vstupuje na posvátnou půdu. Sem jezdili ředitelé firem, předsedové správních rad, manažeri a korporační sponzoři. Normálně by sem nesměl. Přesto se cítil stísněně. Drevin na jejich závod možná zapomněl, ale on ne. Alexovi připadalo, že čím víc toho o něm ví, tím je mu nesympatičtější. Naprosto úžasný člověk. Tak ho popsal Crawley. No, totéž MI-6 tvrdilo o Damianu Crayovi. Alex věděl, že Drevin nerad prohrává, a měl ohledně dnešního utkání zlé tušení, kterého se nedokázal zbavit. „Jak se ti líbí u pana Drevina, Alexi?“ zeptala se náhle Tamara.

„Moc.“

„Doufám, že si dávaš pozor, aby ses nezapletl do nějakých nepřijemností.“

Snaží se mu něco naznačit? Alex se jí zadíval do krásných modrých očí, ale nic z nich nevyčetl.

Dveře výtahu se otevřely a oni vyšli na chodbu obloženou táflováním z tmavého dřeva, která vedla do jídelny se švédským stolem na jedné straně. Mezi hosty procházely hostesky a nabízely jim šampaňské. Místnost byla na rozdíl od zbytku komplexu starobyle zařízená, se zdobeným stropem a řadou oken s kouřovými skly. Nebýt dvou širokouhlých obrazovek připevněných na stěnách, mohla patřit do devatenáctého století.

Drevin přijal sklenku šampaňského a zamířil ke stolu, kde už sedělo asi tucet lidí včetně předsedy Stratford East a dvou manželek fotbalistů. V místnosti bylo asi padesát návštěvníků. Alex poznal dva televizní herce, kteří právě hovořili s předsedou Chelsea. Na rozdíl od Drevina vypadal naprosto uvolněně. Servírka podala Alexovi sklenici s limonádou a on se mlčky napil.

Zjistil, že stojí vedle Tamary Knightové. „Fandíte nějakému klubu?“ zeptal se.

„Ne.“ Tvářila se znuděně. „Tuhle britskou posedlost fotbalem opravdu nechápu. Samozřejmě chci, aby pan Drevin vyhrál. Ale jinak je mi to naprosto jedno.“

Alex se přistihl, že se ho zmocňuje vztek. Tamara vyhlížela jako modelka nebo herečka, ale zdálo se, že je odhodlaná chovat se jako racionální obchodnice. „Jak jste se dostala k tomu, že pracujete pro pana Drevina?“ zajímal se Alex.

„Doporučila mě agentura.“

„Jste u něho spokojená?“

„Samozřejmě, že jsem. Pan Drevin je velice zajímavý člověk.“ Od té doby mlčela a očividně se jí ulevilo, když se zničehonic otevřely dveře a objevila se v nich mladá žena. Alex zahlédl plavé vlasy, opálenou pokožku, diamantový náhrdelník a dokonalé zuby. Okamžitě ji poznal. Její tvář jen málokdy chyběla v bulvárních plátcích nebo na televizní obrazovce.

Jmenovala se Cayenne Jamesová a kdysi byla modelkou a herečkou. Pak se provdala za Adama Wrighta, jednoho z nejslavnějších fotbalistů v zemi a člena anglického národního mužstva. Když za něj Drevin zaplatil 24 milionů liber, aby ho odkoupil od Manchester United, noviny nepsaly o ničem jiném. Nyní byl kapitánem Stratford East. Alexe nepřekvapilo, že sem jeho žena přišla, aby ho viděla hrát.

Sledoval, jak přistoupila k Drevinovi a políbila ho na tvář, pak se posadila a vzala si šampaňské. Když se objevila ve dveřích, hovor v místnosti utichl, takže Alex zaslechl prvních pár vět, které si spolu vyměnili.

„Jak se máš, Niki?“ Měla zvučný hlas školačky. „Promiň, že jdu pozdě. Ještě jsem si zašla do Harrodsu. Je jen pár bloků odsud.“

„Manžel byl s tebou?“

„Ne. Nedělej si starosti!“ Zasmála se. „Adam se koncentruje na zápas. Před utkáním se mnou nikdy na nákupy nechodí...“

Na stůl přinesli další podnosy s jídlem. Alex si připadal stále nepatřičněji. Litoval, že Paul musel zůstat doma. Bylo půl třetí. Přál si, aby utkání už začalo.

O půl hodiny později se jeho přání splnilo. Kouřová skla a dveře se otevřely a všichni vyšli ven. Alex se ocitl na tribuně s asi stovkou sedadel, která byla otočená proti tunelu. A v tu chvíli dokázal zapomenout na Drevina, Neverglade, závod na motokárách i na všechno ostatní. Přemohlo ho kouzlo stadionu, poslední chvíle před výkopem.

Na Stamford Bridge se vešlo přes čtyřicet dva tisíc diváků a dnes, za slunečného odpoledne, byla všechna místa obsazená. Z reproduktorů duněla hudba a přeskříkovala se s fanoušky, kteří už nedočkavě skandovali hesla. Alex sledoval, jak se před ním v obrovském kruhu zvedá mexická vlna. Měl sedadlo A10, ideálně umístěné mezi oběma brankami. Neviděl žádné policisty. Chelsea má vlastní armádu pořadatelů, ale nezdálo se, že by chtěl někdo dělat problémy.

Když se z tunelu vynořili hráči obou mužstev, každý doprovázen dítětem, a vytvořili dvě řady, ozval se řev. Připojili se k nim hlavní rozhodčí a dva pomezní. „Sedíš vedle mě,“ oznámila mu Tamara Knightová. Alex se posadil. Byl odhodlaný si příští hodinu a půl užít. Ale bylo jasné, téměř už od výkopu, že to bude tvrdá, nepřátelská hra. Po pouhých deseti minutách byl jeden z hráčů Chelsea faulován, za což si Stratford East okamžitě vysloužil žlutou kartu. Měla to být první žlutá karta z mnoha. Úvodní poločas dominovalo na hřišti mužstvo Chelsea a nebýt obrovského nasazení brankáře Stratford East, brzy by se ujali vedení. Asi po půl hodině získal míč hráč na pravém křídle, perfektní šikmou přihrávkou ho poslal do pokutového území a vzápětí padl gól. Dav jásal; reproduktory vyřvávaly. Stav byl 1:0 pro domácí. O pouhých pět minut později obehral kapitán Chelsea dva obránce Stratford East a opět vstřelil míč do sítě.

Stratford East odešli na přestávku s dvěma góly na kontě.

V jídelně se během přestávky podávaly další nápoje a Alex se Nikolaji Drevinovi pečlivě vyhýbal. Vzpomněl si, jak se choval na konci závodu motokár. Tohle bylo stokrát víc ponižující. Utkání přenášela televize, takže ho sledovala celá Británie. Drevin investoval do svého týmu obrovské peníze a fakt, že prohrává s Chelsea – mužstvem, které vlastnil jiný Rus –, jako by celou situaci ještě zhoršoval.

Cayenne Jamesová tomu rozhodně nepomohla. „To nevadí, Niki,“ řekla svým hloupým, pronikavým hlasem. „Ještě není konec. Adam klukům v šatně určitě promluví do duše.“

„Byl bych moc rád, kdyby se tvůj manžel dostal k míči,“ odsekl Drevin. Měl v ruce sklenici se šampaňským, ale držel ji, jako by v ní byl jed.

„Připadá mi trochu unavený. Možná si šetří síly na druhý poločas.“

Když hra opět začala, Adam Wright byl ve skutečnosti sotva vidět a Alex marně přemítal, proč ho trenér nevystřídal. Hrál ve středu, ale byl vždycky na úplně jiném místě než míč, a pokud se k němu přece jen dostal, nevytvořil ani jedinou příležitost. Alex věděl, že tisk připravil kapitánu Stratford East horké chvílky. Neměl z Manchester United odcházet. Tráví víc času předváděním oblečení a propagací toaletní vody než hraním fotbalu. Jeho poslední zápasy v barvách Anglie byly deprimující. Polovina země se k němu obrátila zády a možná právě tohle teď ovlivňovalo jeho výkon na hřišti.

Když padl další gól, šlo spíš o šťastnou shodu okolností než cokoli jiného. Před brankou Chelsea vznikla nepřehledná skrumáž a míč nebyl pár vteřin vidět. Pak ho dostal na kopačku hráč Stratford East. Míč se odrazil od stehna dalšího hráče a o pár centimetrů minul natažené prsty brankáře Chelsea. Bylo to nepříjemné, ale patnáct minut před koncem utkání se skóre změnilo na 2:1.

Od té chvíle tým Chelsea téměř nepustil soupeře k míči. Alex se přistihl, že jim přeje vítězství, a doufal, že si své vedení udrží až do závěrečného hvizdu. Věděl, že to od něho není hezké; byl tu jako Drevinův host. Ale modrý tým Chelsea byl lepší než Stratford East a Alex mu fandil celý svůj život. Nicméně nedával své pocity najevo a

odolával pokušení připojit se k příznivcům domácích, kteří své mužstvo hlasitě povzbuzovali.

Čas vypršel. Zdálo se, že Chelsea má vítězství v kapse. Ale v tu chvíli, zničehonic, se ve třetí minutě nastaveného času objevila šance k vyrovnání skóre: faul v pokutovém území Chelsea. Jeden z hráčů Stratford East ležel na zemi a držel se za nohu, a přestože ho Alex podezíral, že filmuje, rozhodčí mu uvěřil. Rozlehl se hvízd. Další žlutá karta. Diváci nevěřičně zahučeli. Ale Stratford East střílel penaltu. Poslední šance na vyrovnání. Adam Wright popošel dopředu, aby se úkolu ujal. Nemohl minout. Nesčetněkrát kopal penaltu v barvách anglického národního týmu. Alex byl svědkem, jak ji na posledním mistrovství Evropy střílel proti Portugalsku a s úžasnou lehkostí vsítil balon do brány. Určitě to teď dopadne stejně.

Nad stadionem se rozprostřel podivný klid. Po takovém halasu se zdálo téměř nemožné, aby přes čtyřicet dva tisíc lidí takhle ztichlo. Alex se letmo podíval na Drevina, který seděl o čtyři sedadla dál. Byl očividně napjatý, ale na tváři mu pohrával lehký úsměv. Věděl, že Stratford East tenhle zápas nevyhraje. Ale remíza bude stačit. Remíza není ponižující.

Adam Wright položil míč na vyznačené místo. Ostatní hráči Stratford East se mu seřadili za zády. Brankář Chelsea byl přikrčený a třel si ruce o sebe. Ten okamžik všem připadal jako celá věčnost. Dav zatajil dech.

Adam Wright si prohrábl vlasy. Tuhle sezónu je měl dlouhé, s blondátými pramínky. Rozhodčí hvízdal na píšťalku – jednou a krátce. Wright se skoro lenivě rozběhl a kopl do míče. Alex ho nevěřičně sledoval.

Průšvih. Brankář střelu špatně analyzoval a vrhl se doleva, jenže míč nesměřoval do brány. Zatímco na jednu stranu odletěl trs trávy s bahnem, balon letěl jinam a minimálně o yard minul horní břevno. Adam Wright si okamžitě uvědomil, co se stalo, a Alex dokonce i z téhle dálky viděl jeho nechápavý výraz. Čas se na okamžik zastavil. Pak brankář vstal a vítězoslavně zamával pěstmi ve vzduchu. Hráči Stratford East stáli nehybně, ohromeně na místě. Fanoušci Chelsea nadšeně jásali; příznivci hostujícího týmu seděli mlčky, v šoku na tribunách.

A Drevin? Zbledl jako stěna. Ruce měl křečovitě sepnuté a v očích prázdňový výraz.

Cayenne Jamesová, které seděla pár sedadel od něho, se nervózně zachichotala. „Proboha!“ vyjekla.

Drevin se k ní otočil a Alex viděl, že se ani nepokusil zamaskovat své pohrdání.

A tím to skončilo. Dalším výkopem se rozhodčí neobtěžoval. Odpískal konec zápasu a oba týmy se seřadily, potřásly si rukama a vyměnily si dresy. Z reproduktorů se ozvala ryčná hudba a na obrazovkách naskočilo závěrečné skóre. 2:1 pro Chelsea. Opět se objevili pořadatelé a diváci začali opouštět stadion.

Drevin jako by náhle osaměl. Alex viděl, že zabořil ruku do kapsy kalhot a vytáhl z ní mobilní telefon. Stiskl tlačítko rychlého vytáčení a vyštěkl několik slov. Alex měl pocit, že mluví rusky, ale i kdyby hovořil anglicky, kolem panoval takový hluk, že by mu stejně nerozuměl. Drevin byl bílý jako křída. Ať říkal cokoli, Alex pochyboval, že svému týmu blahopřeje.

Drevin odložil mobil a vstal. Vypadal, jako by si Alexe poprvé všiml.

„Moc mě to mrzí,“ zamumlal Alex. Nevěděl, co říct.

„Tohle není poslední utkání,“ prohlásil Drevin. „Kdyby ti to nevadilo, Alexi, požádám slečnu Knightovou, aby tě odvezla domů. Řidič čeká před vchodem. Musím ještě něco zařídit.“

Tamara přikývla. „Samozřejmě, pane Drevine.“

Drevin se vrátil do jídelny. Alex se naposledy podíval na stadion, na velký obdélník jasně zelené trávy, na odcházející diváky. Věděl, že z tohoto místa se na Stamford Bridge zřejmě už nikdy nepodívá.

Něco upoutalo jeho pozornost.

Od něčeho se odrazily sluneční paprsky. Od někoho v davu.

Ne. To není možné.

Chvatně seběhl po schodech k zábradlí tribuny a podíval se pečlivěji. Očima pozorně prozkoumával pohybuující se dav. Věděl, co spatřil. Jen doufal, že se zmýlil.

Nezmýlil.

Na kraji fotbalového hřiště stál Tesák. Alex se ohromeně díval dolů. Muž, kterého paralyzoval defibrilátorem a který byl u toho, když ho vyslýchali členové Síly 3, byl tady, v davu! Sledoval utkání, jako by to dělával každou sobotu odpoledne, když právě neunášel lidi.

Alex sledoval, jak si něco zasunul do kapsy a pak pomalým krokem zamířil k jižnímu ochozu.

Tamara Knightová na něj zavolala: „Alexi?“

Co má dělat? Alex už nechtěl mít se Sílou 3 nic společného. Měl mít prázdniny, zotavovat se. Ale prostě nemohl nechat toho muže odejít.

Rozhodl se. Otočil se a proběhl kolem slečny Knightové. „Sejdeme se u auta!“ vykřikl.

Pak vklouzl skleněnými dveřmi do jídelny a rozhlédl se, aby zjistil, kudy se dostane dolů.

MODRÁ VRAŽDA

Síla 3 byla tady, na stadionu Stamford Bridge.

Když Alex vyběhl ven, bylo mu jasné, že sem nepřišli sledovat fotbalový zápas. Už jednou na Drevina zaútočili – přes syna. Je možné, že se o to pokusí znovu, a tentokrát si vezmou na mušku jeho mužstvo?

Alex doběhl k hrací ploše a rozhlédl se. Dav se pomalu vytrácel různými východy, jako písek unikající z děravého kbelíku, ale na stadionu bylo ještě přinejmenším deset tisíc lidí. Teď, když byl dole, zapochyboval, že se mu podaří muže, kterému dal přezdívku Tesák, znovu zahlédnout.

Na obrovských televizních obrazovkách se sportovní komentátor vyptával Adama Wrighta na promarněnou penaltu. Kapitán Stratford East měl chlapeckou tvář; mohlo mu být asi devatenáct. Jeho výraz naznačoval, že má špatnou náladu.

„...takže opravdu nevím, co se stalo,“ říkal. „Měl jsem pocit, že se dal balon do pohybu, ještě než jsem se ho dotkl. Půda kolem něho byla trochu měkká. Nevím. Možná to s tím nějak souvisí. Ale není to poslední zápas...“

Alex odvrátil pohled od obrazovky a v tu chvíli ho spatřil. Tesák měl na sobě oranžovou bundu z goretexu. Možná si myslel, že bude pršet. Mezi tribunami a fotbalovým hřištěm byla velká mezera a Alex muže uviděl, když se oddělil od davu. Cílevědomě krácel kolem jižního ochozu. Východů si nevšímal. Alex si ho mohl poprvé pořádně prohlédnout. Bylo mu kolem pětadvaceti a očividně nepocházel z Anglie, spíš odněkud ze Středního východu. Měl dlouhé, neupravené vlasy. Nejen jeho zuby potřebovaly větší péči. Alex ho následoval kolem brány směrem k tunelu pro hráče. Co tu ten muž dělá?

Tesák došel k tunelu a zmizel mu z očí. Alex zrychlil a v duchu blahořečil propustce, kterou měl kolem krku. Dva pořadatelé se na něj zkoumavě zadívali, ale ani jeden z nich se ho nepokusil zastavit. Alexe napadlo, že Tesák musí mít také propustku. Pokud ano, jak se k ní dostal? Nebo ji má prostě zfalšovanou?

Dorazil k tunelu, který byl obklopen mořem prázdných modrých sedadel. Hned nad nimi se nacházela novinářská lóže. K starobylé kovové bráně vedlo devět schodů. Za normálních okolností by Alex udělal cokoli, jen aby se sem dostal. Nesčetněkrát sledoval, jak se jeho mužstvo vynořuje z místa, na kterém právě stál. Představil si tisíce diváků, skoro slyšel jejich skandování a potlesk, když jejich hráči vycházeli z tunelu. Tohle byla skutečně jáma lvová. Ale teď žádné vzrušení necítil. Alex navzdory všem svým předsevzetím věděl, že ho opět čekají potíže. Vypadalo to, že ho prostě budou provázet celý život.

Vešel do moderního a překvapivě opuštěného prostoru se šedivou dlažbou na podlaze a stropem tak nízkým, až to bylo nepříjemné. Tesáka nikde neviděl. Uvnitř stály dva lesklé stříbrné odpadkové koše a lavička, na níž se mohl o zraněné hráče okamžitě postarat fyzioterapeut. Vzduch byl chladný a sterilní, donekonečna recyklovaný výkonnou klimatizací. Všechno bylo cítit novotou a Alex si vzpomněl, že majitel Chelsea investoval do zvelebení stadionu stovky tisíc liber. Otevřel jedny dveře a zjistil, že se dívá do tiskové místnosti, obdélníkového prostoru s asi dvaceti sedadly otočenými k úzkému pódiu. Novináři už odešli. Dvě stěny předsálí pokrývaly pečlivě rozmístěné reklamy a Alex poznal místo, kde Adam Wright dával před pouhými několika minutami interview.

Zkusil další dveře. Když je pootevřel, uslyšel zevnitř hlasy. Jeden mu byl důvěrně známý. Nepatrně dveře přivřel a podíval se škvírou. Ano. V místnosti byl Voják. Když ho Alex viděl posledně, muž po něm střílel z jednoranné pistole FP9 a bránil mu v útěku z hořící budovy. Ted' stál zády ke dveřím, ruce v bok. Tesák a Brejlovec byli s ním. Tyčili se nad čtvrtým mužem, který seděl na lavičce a měl kolem boků omotanou osušku.

Byl to Adam Wright. Tahle místnost byla šatnou hostujícího týmu. Jak se Alex díval úzkou skulinou dovnitř – neodvážil se dveře víc otevřít –, viděl modře polstrované lavice, šatní skříňky, automat na vodu a energetické nápoje Lucozade a na opačné straně supermoderní sprchy a toalety. Strop tu byl také nízký. Alex skoro cítil tíhu sedadel na tribuně, která se nacházela přímo nad ním.

Kapitán Stratford East byl jediným hráčem v místnosti. Ostatní zřejmě odešli, když poskytoval interview – po prohraném zápase se vytratili co nejrychleji. Adam Wright se díval na trojici mužů před sebou. Byl očividně překvapený, že je vidí.

„Nezlobte se,“ řekl, „ale šel jsem se právě osprchovat. Návštěvy obvykle do šatny nechodí.“

„Jsme zástupci Klubu fanoušků Stratford East,“ pronesl Voják. „A něco pro vás máme.“

„Dárek,“ dodal Brejlovec.

„Abychom vám poděkovali za všechno, co jste pro tým udělal.“ Voják vytáhl z kapsy plastovou krabičku a podal mu ji.

Adam Wright si ji převzal. „To je od vás moc hezké. Ale kdyby vám to nevadilo, otevřu ji později.“

„Udělal byste nám obrovskou radost, kdybyste ji otevřel hned.“

Alex stál jen pár metrů od kapitána Stratford East, který seděl čelem k němu. Sledoval, jak hráč otevřel krabičku a vytáhl z ní zlatý přívěsek na řetízku. To byl moc příhodný dárek. Adam Wright nosil víc šperků než většina žen: náušnice, náramky a různé řetízky. Ale tohle nedávalo smysl. Tihle muži byli zabíjáci. Proč nabízejí dárky fotbalistovi, který právě pokazil zápas?

„Je moc hezký,“ prohlásil kapitán Stratford East a zvedl přívěsek před sebe. Byl kulatý a masivní, velký asi jako minidisk. Zdobila ho vyrytá postava, která znázorňovala jeho samotného, jak střílí míč do sítě. „To je nádhera!“ zvolal. „Můžete vašim členům vyřídit, že jim moc děkuju?“

„Nezkusíte si ho?“ zeptal se Voják.

„Jasně!“ Wright si ho přetáhl přes hlavu a přívěsek mu spočinul na svalnaté hrudi. „Je velice lehký. Z čeho je?“

„Z cézia,“ odpověděl Voják.

Adam Wright se tvářil bezvýrazně. „Je ten kov drahý?“ zajímal se.

„Jistě. Někteří lidé by pro něj dokázali zabít...“

Alexe něco šňouchlo do týla. O krok couvl a tiše zavřel dveře šatny, takže další hovor neslyšel.

Dotek zbraně si nikdy nemůžete splést. Nejde jen o chlad kovu; jde o šepot smrti, který je s ním spojený. Alex se nesmírně pomalu

otočil. Viděl pistoli, kterou svíraly dvě ruce – jedna byla obvázaná. Věděl, že muž, který zbraň drží, má zlomené minimálně dva prsty. Alex si ho pamatoval z místnosti s magnetickou rezonancí v nemocnici sv. Dominika. Byl malý a podsaditý. Alex mu tehdy dal přezdívkou Hodinář – ale hodinky už na ruce neměl. Zřejmě nepřežily prudký náraz do snímkovacího přístroje. Alexe trochu překvapilo, že jejich majitel ho ustál bez úhony.

„Ty!“ Hodinář byl očividně v šoku, že Alexe vidí.

Alex zvedl ruce nad hlavu. „Asi nevíte, kolik je hodin, že ne?“ zeptal se.

Hodinář se zazubil. Zdálo se, že netuší, co má dělat. Původně šel do šatny, kde na něj čekali další členové Síly 3. Ale s Alexem měl nevyřízené účty.

Rozhodl se. „Teď odsud potichoučku jako myšky zmizíme,“ nařídil mu. „Půjdu za tebou a celou dobu na tebe budu mířit. Nebudeš mluvit, nebudeš se zastavovat. Jestli se o něco pokusíš – o cokoli –, zastřelím tě. Rozumíš?“

„Kam půjdeme?“

„Venku stojí dodávka. Ukážu ti ji. A teď pohyb.“ Alex neměl na vybranou. Viděl, že to Hodinář myslí vážně. Přinutil ho opustit stadion a podruhé z něho udělal zajatce. Alex věděl, že pokud nastoupí do dodávky, bude tak jako tak mrtvý. Voják i Hodinář s ním mají nevyřízené účty. Jsou to dospělí lidé. On je dítě. Ale už dvakrát je převezl. Určitě se nemůžou dočkat, až si ho podají.

Hodinář na něj mávl zbraní a Alex vykročil po chodbě, která vedla ven z tunelu. Všiml si, že muž má na krku stejnou propustku jako on. Musí být zfalšovaná. Všude bylo pusto prázdno, ale i kdyby se objevil některý z pořadatelů, Alex by nemohl nic dělat. Kdyby zavolal o pomoc, Hodinář by ho zastřelil a pak by utekl. Kolem stadionu dosud bloumaly stovky lidí; snad se mu podaří zmizet v davu.

Alex si na okamžik vzpomněl na Adama Wrighta a napadlo ho, co se asi v šatně děje. Ale nemohl pro něj nic udělat. Větší starosti si dělal o sebe.

Vyšli z budovy. Východní ochoz teď měli za zády a přímo před nimi se tyčila vysoká zeď. Alex věděl, že za ní jezdí vlak – tu zeď

zde postavili proti hluku. Na opačné straně kolejí se rozkládal hřbitov. Alex tam byl na pohřbu svého strýce Iana Ridera. Musí přemýšlet. Jestli hned něco neudělá, skončí zřejmě vedle něho.

Hodinář ho dloubl pistolí do zad tak, aby ho to zabolelo. Alex si všiml, že na opačné straně brány, která vede na Fulham Road, stojí dvojice policistů. Z brány se pomalu vinul nekonečný had lidí. Rychlá občerstvení, restaurace a hotely byly otevřené. Alex se zastavil. Nemohl uvěřit, že půjdou tudy. Hodinář jeho zaváhání vycítil. „Hni sebou,“ zasyčel. „Nezapomeň. Pistoli mám pod bundou. Ozve se jediný výstřel a nikdo nebude vědět, odkud přišel. Svalíš se na zem a bude po tobě. Projdi bránou a přejdi ulici. Pak ti řeknu, co dál.“ Alex vykročil podél zdi, kterou měl po levici. Zatočil za roh a přímo před sebou spatřil stánky se suvenýry a budky, kde se prodávaly vstupenky. Vypadalo to, že všichni zklamaní fanoušci Stratford East už odešli. Ale příznivci Chelsea nespěchali. Byl vlažný podvečer a tohle bylo ideální místo, kde se setkat s přáteli a vychutnat si vítězství. Alex věděl, že situace se bude zhoršovat s každým dalším krokem, který udělá. Musí něco podniknout – právě tady a teď. Viděl, jak si policisté povídají a netuší, že se něco děje. Na Fulham Road jich bude mnohem víc. Ale jakmile se Alex oddělí od davu, bude bez šance. Hodinář se zmínil o dodávce. Alex si představil, jak se za ním zabouchnou plechové dveře. V tu chvíli bude v podstatě mrtvý.

Musí něco podniknout, dřív než bude pozdě. Ohlédl se. Hodinář se choval opatrně a udržoval mezi nimi bezpečnou vzdálenost. Obě ruce měl schované pod bundou. Dokonce to ani nevypadalo, že oni dva k sobě patří, jenže Alex věděl, že na něj míří zbraň. Jestliže se o něco pokusí, Hodinář vystřelí skrz látku. Nemůže mluvit; nemůže odbočit. Musí pokračovat v cestě.

Brána se přibližovala. Za ní se nacházela Fulham Road. Jeden z policistů někomu radil, kudy má jít. Ale jemu muži v uniformě nepomůžou. Co lidé kolem něho? Před sebou, vedle východu, zahlédl červeno-černý záblesk. Dva fanoušci Stratford East v dresech. Jeden byl skinhead s malýma, krhavýma očima a brunátnou tváří podobanou od neštovic. Zamračeně pozoroval odcházející příznivce Chelsea a Alex tušil, že má chuť vyvolat nepříjemnost.

Pohupoval se na podpatcích a byl zřejmě opilý. Ale kolem se pohybovalo příliš mnoho policistů. Nemohl dělat nic jiného než dávat najevo své znechucení.

Alex s Hodinářem v patách zamířil přímo k němu – a najednou dostal nápad. Hodinář sledoval každý jeho pohyb, ale do obličeje mu neviděl. Nemohl vidět ani to, co dělá s rukama.

Ale fanoušek Stratford East ano.

Alex zpomalil.

„Hni sebou,“ nařídil mu Hodinář tichým, výhružným hlasem.

Alex se zadíval na skinheada. Kdysi někde četl, že pokud se na někoho vytrvale díváte, vycítí to. Častokrát si to ověřil, když se nudil při vyučování. Ted' soustředil veškerou svou pozornost na skinheada. Pokračoval v cestě, proplétal se davem a celou dobu na něj upřeně zíral.

Muž vzhlédl. To nebyla telepatie; neexistovala šance, že by se mu mohl vyhnout. Alex byl asi patnáct metrů od něho a neustále se přibližoval. Do cesty se mu pletli lidé – otcové se syny, zamilované dvojice, fanoušci v modrém dresu Chelsea –, ale Alex je ignoroval. Zavrtával pohled do příznivce Stratford East.

Skinhead si ho všiml a přimhouřil oči.

Alex měl ruku na hrudníku a vytrvale na něj upíral pohled. Pomalu zvedl dva prsty a pak jeden z nich spustil. Hodinář nemohl vidět, že ukázal skinheadovi skóre: 2:1. A prostředníček nechal urážlivě zvednutý. Alex se na skinheada pohrdavě zašklebil a snažil se tvářit co nejagresivněji. Skinhead na něj nenávistně zíral. Alex gesto pro jistotu zopakoval. Byla to nejhorší urážka, kterou mohl použít, aniž otevřel ústa. Alex měl pravdu. Fanoušek Stratford East byl opilý. Sledoval prohru svého týmu s téměř stejným znechucením jako samotný Drevin a zpackaná penalta v posledních vteřinách ho rozzuřila k nepříčetnosti. A tady je nějaký drzý hajzlík, příznivec Chelsea, a dělá si z něho legraci! K čertu s polici! K čertu s okolním davem! Tohle si nenechá líbit. Vyřídí si to s ním. Vrhle se dopředu. Když Alex spatřil, že jeho taktika zabrala, zmocnilo se ho nadšení. Hodinář za jeho zády si neuvědomil, co se děje. Všechno se seběhlo velice rychle; a Alex potřeboval moment překvapení.

Fanoušek Stratford East se před něj postavil a zablokoval mu cestu. „Máš nějaký problém?“ zablekotal.

Alex se zastavil – neměl na vybranou – a ucítil, že Hodinář do něho vrazil. Stál teď těsně za ním. „Říkal jsem – máš nějaký problém?“

Alex neodpověděl. Hodinář mu zakázal mluvit. Místo toho se na muže před sebou pobaveně ušklíbl.

Vyšlo to. Skinhead zaklel a máchl pravou pěstí. Alex se sklonil. Pěst ho minula a zasáhla do krku Hodináře, který stál těsně za ním. Ozval se výstřel. Kulka se zavrtala příznivci Stratford East do paže a odhodila ho stranou. Vzápětí vypukla panika. Všichni ječeli a utíkali, protože věděli, že někdo vystřelil, ale netušili kdo. Z brány vyběhli policisté. Za nimi se objevil třetí policista na koni. Kůň zařehtal a začal se prodírat prořídlym davem.

Fanoušek Stratford East seděl na zemi a svíral si krvácející paži. Alexovi ho bylo líto, ale nehodlal ztrácet čas. Jakmile zaburácel výstřel, vrhl se do davu, kličkoval mezi lidmi ze strany na stranu a doufal, že se Hodinář neodváží vypálit podruhé.

Měl to perfektně načasované. Hodinář si skutečně netroufl znovu vystřelit. Mezi jím a Alexem bylo už příliš mnoho lidí. A nemohl vytáhnout zbraň, aniž by na sebe neupoutal pozornost. Všude byla policie. Nemohl nic dělat.

Alex běžel kolem stánku se suvenýry týmu Chelsea směrem k východu, kde ho před zápasem vysadilo auto. Tamara Knightová tam už čekala. Vypadala nervózně a Alexe napadlo, jestli neslyšela výstřel. Pak si uvědomil, že na něj upřeně zírá. Z jeho výrazu vyčetla, že se něco přihodilo.

„Alexi? Co se stalo?“ zeptala se.

„Sežeňte pomoc!“ vykřikl. „Zavolejte policii. Prostě něco udělejte.“ Namáhavě lapal po dechu. „Musíte někoho poslat do šatny. Adam Wright. Myslím, že mu hrozí nebezpečí.“

„Cože? O čem to mluvíš?“

„Síla 3.“ Bylo to příliš složité, než aby jí to ve zkratce vysvětlil. Drevinova osobní asistentka se na něj dívala, jako by se zbláznil. Kde má začít? „Prostě mi věřte,“ žadonil. „Musíte poslat ochranu do šatny. Prosím! Důvěřujte mi...“

Tamara se na něj ještě několik vteřin dívala a uvažovala. Nezdálo se, že mu věří. Ale nakonec přece jen přikývla. „Tak dobře. Uvnitř je poradatel.“ Otočila se a chvatným krokem zamířila zpátky do západního ochozu.

Jenže už bylo pozdě.

Trojice mužů šatnu opustila. Adam Wright byl sám. V ruce svíral přívěsek, který mu přinesli. Měl podobných víc než tucet – ze zlata a platiny. Medailonky miloval, dokonce už v dětství, které prožil v Essexu. Domníval se, že mu sluší.

Ale bylo to zvláštní. Dostat po takovém utkání dárek. Když šel Adam Wright do sprchy, přemýšlel o zpackané penaltě. Ať se na to podíval z jakékoli stránky, neměl dobrou sezónu. Možná je načase uvažovat o dalším přestupu. Musí být opatrný. Jestli začne ztrácet formu, mohl by přijít o některé své reklamní kontrakty a sponzory. A kdyby k tomu došlo, za co si koupí další ferrari?

Odložil osušku. Když se zhlédl v zrcadle, usmál se. Měl dokonalé tělo a líbilo se mu, jak mu nový přívěsek spočívá na hrudníku. Těšil se, až ho ukáže Cayenne.

Pustil sprchu naplno. Jakmile pod ni vstoupil, na šíji a ramena mu dopadl přívál horké vody. Otočil se.

Muži, kteří mu dali řetízek s přívěskem, tvrdili, že je vyrobený z cézia. Neřekli mu však, že cézium je alkalický kov objevený v první skupině periodické soustavy prvků. V přírodě se nevyskytuje. Ve vnějším obalu má pouze jeden elektron. A jako všechny alkalické kovy prudce reaguje v kontaktu s vodou. Přívěsek měl ochrannou vrstvu z vosku, která ho chránila před vzduchem, ale ta se teď ve sprše rychle rozpouštěla. Když Adam Wright ucítil palčivou bolest, došlo mu, že se něco děje. Na okamžik mu blesklo hlavou, že je voda moc horká. Pak se podíval dolů a ke svému úžasu spatřil, že před ním vyšlehl jasný plamen. Otevřel ústa, aby vykřikl, a vtom céziový přívěsek vybuchl. Výkřik mu zamrzl v hrdle. Svezl se pod tekoucí vodou na kolena, natáhl ruce před sebe a na okamžik vypadal jako brankář pár vteřin potom, co pustil míč do sítě. Poté se zhroutil na zem a zůstal nehybně ležet. O dvě minuty později se dveře šatny rozlétly dokořán a dovnitř se vřítela skupinka členů ochranky.

Nemohli už nic dělat. Adam Wright ležel na podlaze a ze sprchy na něj dopadaly proudy vody. Zpod těla mu stoupal kouř a plazil se vzhůru skrz podpažní jamky.

Kapitán Stratford East a útočník anglického národního mužstva dostal svou poslední penaltu. A lidé, kteří mu ji dali, mířili přesně.

DOBA PLATNOSTI

Následující den hráli Alex s Paulem stolní tenis. Paul opět vyhrával. Stav byl 15:18 a Alex měl podání. Odpálil míček na stůl a snažil se mu dát rotaci. Paul mu ho vrátil vysokým obloukem zpátky. Alex úder vybral, míček dopadl na hranu stolu a přeskočil Paulovu pátku. 16:18. Měl šanci zvítězit.

Chlapci hráli stolní tenis v té nejzvláštnější místnosti, jakou kdy Alex viděl. Byla více než šedesát metrů dlouhá, ale jen šest metrů široká a připomínala obrovský doutník s kulatými okénky, která ji lemovala po celé délce. V jedné její části s konferenčním stolem, luxusními koženými křesílky, barem a širokouhlou obrazovkou ležel koberec. Další část tvořila herna, vybavená tenisovým a kulečnickovým stolem, PlayStationem a přístroji na posilování. Vedle se nacházela malá, ale dobře vybavená kuchyně, a na opačné straně uzavřená pracovna s knihovnou a zasedacím stolem, kde právě pracoval Nikolaj Drevin. A celá ta věc se vznášela třicet šest tisíc stop nad zemí. Alex a Paul byli na cestě do Spojených států a letěli Drevinovým soukromým Boeingem 747, který si nechal upravit podle svých potřeb. Zapomeňte na stísněná sedadla a jídlo na plastových táccích, ohřáté v mikrovlnné troubě. Tenhle luxusní interiér letadlo v ničem nepřipomínal. Nebýt hučení motorů a občasné turbulence, Alex by ani nevěřil, že je ve vzduchu. Byl šťastný, že opustil Anglii.

Smrt Adama Wrighta přirozeně plnila titulní strany všech novin. Byla také nejdůležitější zprávou veškerých zpravodajských pořadů v televizi. O Alexovi tentokrát nepadla ani zmínka – a za to musel poděkovat Tamaře Knightové. Jen ona věděla, že Alex jednoho ze zabijáků na stadionu Stamford Bridge viděl a sledoval, a když členové bezpečnostní služby objevili mrtvé tělo, rozhodla se, že si tu informaci nechá pro sebe. Jak Alexovi řekla, už toho zažil dost. Síla 3 se k vraždě přihlásila a zdůvodnila ji tím, že fotbalista je další obětí jejich války proti Drevinovi. Jaký by mělo smysl, kdyby byl do toho Alex znovu zatažen?

Tamara byla v letadle také; seděla v jednom koženém křesílku a četla si. Alex se podíval na obálku knihy a spatřil titul. Tamara četla

dějiny letů do vesmíru a zřejmě se připravovala na vypuštění rakety, které se mělo uskutečnit za pouhé tři dny. Když se chystal k dalšímu podání, krátce vzhlédla a pak otočila list.

Alex ztratil podání a o dva body později i set. Napadlo ho, jestli už dorazili k pobřeží Kanady. Zhruba před pěti hodinami opustili letiště Heathrow, a přestože byl Boeing 747 nesmírně pohodlný, Alex si uvědomoval, že se nachází ve zvláštním, prázdném prostoru a vznáší se na hranici světa mezi dvěma časovými pásmy.

„Nemáš hlad?“ zeptal se ho Paul.

„Ne, díky,“ odpověděl Alex. Na palubě byli kuchař a dvě letušky. Ty jim hned po startu přinesly pozdní snídani: čerstvé ovoce, kávu a croissanty.

„Jestli chceš, můžeme si pustit nějaký film.“

„Bezva.“

Paul odložil pátku a uvelebil se do jednoho křesílka. „Škoda, že nebudeme mít v New Yorku víc času,“ prohodil. „Rád bych ti ho ukázal. Je to super město. A jsou v něm úžasný obchody. Chtěl jsem si koupit spoustu věcí.“

„Jak dlouho se tam zdržíme?“ zajímal se Alex.

„Jenom jeden den. Táta tam má nějaký obchodní jednání – jinak bysme letěli přímo na Ostrov plameňáků.“ Paul stiskl tlačítko v opěradle křesílka a o pár vteřin později se objevila letuška. „Můžeme se podívat na nějaký film?“

„Samozřejmě.“ Letuška se usmála. „Přinesu vám seznam. Nedáte si něco k pití?“

„Mně přineste kolu. A tobě Alexi?“

„Já si nedám nic. Díky.“

Alex seděl proti Paulovi a vyhýbal se jeho pohledu. Připadalo mu, že se podobá svému otci víc, než si možná uvědomuje. Navzdory svým výhradám se Paul cítil v tomhle luxusním životním stylu jako ryba ve vodě a považoval soukromé letadlo, domy po celém světě a naprostou svobodu za samozřejmost. Právě teď by oba dva měli sedět ve škole. Alex si vzpomněl na Brookland a v duchu zatoužil být se svými kamarády, blbnout s nimi a mít běžné problémy – zatoužil po normálním světě.

Cítil se provinile, protože – ačkoli Paulovi nic neřekl – se už rozhodl. Jakmile dorazí do New Yorku, opustí domácnost Drevinových. Bylo mu Paula líto. Chlapec si čím dál víc zvykal na jejich přátelství a považoval je za samozřejmost stejně jako všechno ostatní. Paul si nic z tohohle nevybral, ale přijal to a jednoho dne bude i on létat po světě tryskáčem a dělat důležitá rozhodnutí.

Jenže Alex toho měl plné zuby. Nikolaj Drevin mu neměl co nabídnout. Víc než to, Alex měl čím dál nepříjemnější pocit, protože si uvědomoval, že se kolem něho stahuje neviditelná síť. Už dvakrát se setkal se Sílou 3. Potřetí třeba tolik štěstí mít nebude. Ať měli proti Drevinovi cokoli, on se toho nechtěl účastnit.

A pak tu byl sám Drevin. Spousta věcí kolem něho nedávala smysl. Pokud se tak bál o Paulovu bezpečnost, proč nepostavil k jeho pokoji v nemocnici sv. Dominika ochranku? A byla to jen shoda okolností, že únosci odvezli Alexe do budovy, kterou ve skutečnosti vlastnil Drevin – nebo jedna z jeho mnoha společností? Alex přemýšlel o svém setkání s Kasparem. Vůdce Síly 3 mu chtěl uříznout prst – a udělal by to, kdyby ho Alex nepřesvědčil, že není tím, za koho ho považuje. Kdyby unesli Paula Drevina, zmrazčili by ho. Proč? Existuje mezi Drevinem a Kasparem nějaká soukromá krevní msta, kterou se oba muži snaží utajit?

Alex Drevinovi nevěřil. Nemohl si pomoci. Když spolu závodili na motokárách, Drevin se ho pokusil zabít. Kdyby se Alex v tunelu převrátil, zřejmě by zahynul – a všechno jen proto, že Drevin nerad prohrával. V Chelsea prohrál znovu a výsledkem toho bylo, že zemřel člověk. Není za to také zodpovědný Drevin? Alex si pamatoval, že po konci utkání někomu telefonoval. A když zahlédl Tesáka, ten si právě dával něco do kapsy. Nemohl to být mobil? Co když přijímá příkazy přímo od Drevina?

V každém případě se už rozhodl. Jakmile dorazí do New Yorku, zavolá Jack Starbrightové, která je pouhé dvě hodiny cesty odtud, ve Washingtonu. Věděl, že bude ráda, když za ní přijede, zejména proto, že podle ní mu hrozí nebezpečí. Nikolaji Drevinovi řekne, že se mu stýská po domově. Je jedno, jakou výmluvu si vymyslí. Drevin se synem prostě odletí na Ostrov plameňáků bez něho.

„Není ti nic, Alexi?“

Alex vzhlédl a zjistil, že si ho Tamara Knightová pátravě prohlíží. Byla pro něj stále hádankou. Nechovala se k němu moc přátelsky a zdálo se, že je bezmezně oddaná Nikolaji Drevinovi. Na druhou stranu, pokud věděl, neřekla mu, jak se Alex zapletl do smrti Adama Wrighta. Teď ho podezíravě studovala. Možná, že i on byl hádankou pro ni.

„Ne, díky. Jsem v pohodě,“ odpověděl Alex.

„Těšíš se na start rakety?“

Alex pokrčil rameny. „Jo.“

Paul vybral film. Světla uprostřed kabiny potemněla a o chvíli později se na obrazovce objevily úvodní titulky.

Když přistáli na letišti JFK v New Yorku, bylo pár minut po jedné. Nikolaj Drevin opustil na poslední hodinu letu pracovní, nadiktoval Tamaře dopis a klábosil s Paulem. Část rozhovoru se odehrála v ruštině a Alex měl dojem, že otec a syn mluví o něm.

Boeing 747 doroloval k vyčkávacímu prostoru. Když se Alex podíval z okna, zjistil, že na ploše stojí limuzína s řidičem. Tušil, že tak bohatý a vlivný muž jako Drevin nebude muset čekat s ostatními pasažéry ve frontě na odbavení, a měl pravdu. Dveře letadla se elektronicky otevřely a dovnitř vstoupili dva muži v oblecích – celní a pasová kontrola. Jeden z nich měl kovový kufřík s přenosným počítačem a starodávným razítkem.

„Dobré odpoledne, pane Drevine,“ řekl imigrační úředník. Byl mladý, hladce oholený a měl krátké světlé vlasy a tmavé brýle. „Vítejte v New Yorku.“

„Děkuji.“ Drevin vytáhl pas.

Muž projel pas čtečkou na počítači, aniž se na něj podíval, a pak označil jednu stránku razítkem. Totéž udělal s pasy Paula a Tamary. Alexův vzal do ruky jako poslední, pohlédl na fotografii a vsunul ji pod čtečku. Dokument na okamžik zmizel za zvednutým víkem kufříku. Když muž pas opět vytáhl, tvářil se rozpačitě.

„Promiňte, pane,“ řekl Drevinovi. „Máme tu problém.“

„Jaký problém?“ zeptal se Drevin podrážděně.

„Ten pas je neplatný. Jeho platnost vypršela přesně před dvěma dny.“

„To není možné.“ Drevin natáhl ruku pro dokument. Podíval se na datum platnosti a pak na Alexe. „Ten pán má pravdu,“ konstatoval.

„Ne.“ Alex byl v šoku. Byla pravda, že si pas už dávno neprohlížel, ale s jistotou věděl, že ho má pouze čtyři roky. Byla na něm fotografie z doby, kdy mu bylo deset; pamatoval si, jak se šel s Jack nechat vyfotit. „To je nesmysl!“ namítl.

Drevin mu pas podal a Alex se na něj podíval. Fotografie byla stejná. Ten příšerný sestřih ho přivedl jako vždycky do rozpaků. Byl tu jeho podpis a jméno a adresa Iana Ridera jako jeho nejbližšího příbuzného. Ale imigrační úředník měl pravdu. Platnost pasu vypršela den před odletem z Londýna.

„Ale jak je to možné?“ vykřikl Alex. Nemohl tomu uvěřit. „Jak to, že si toho na Heathrow nevšimli?“

„Zřejmě si ho důkladně neprohlédli,“ vysvětlil Američan.

„Co z toho plyne?“ zeptal se Drevin chladným tónem.

„Bohužel, pane, nemůžeme vašeho hosta vpustit na území Spojených států. Za normálních okolností bychom ho poslali zpátky do Británie, ale snad to nějak vyřeším. Jak dlouho se tu chcete zdržet?“

„Asi tak čtyřiaadvacet hodin,“ odpověděl Drevin. „Zítra odlétáme.“

„V tom případě můžeme nechat pana Ridera tady na letišti. Jako kdyby přestupoval. Vyzvednete si ho, až budete odlétat.“

„Ale to dítě chce zůstat ve Státech pouze jediný den. Určitě nemůže představovat pro americkou bezpečnost takovou hrozbu, abyste mu nedovolili zůstat se mnou!“

„Moc mě to mrzí, pane Drevine. Nic jiného pro vás udělat nemůžu. Ve skutečnosti bych ho měl poslat zpátky do Velké Británie. Snažím se najít přijatelné řešení, ale na území Spojených států ho prostě vpustit nemůžu.“

„Já to nechápu,“ trval na svém Alex. „Ten pas mám teprve čtyři roky – to vím určitě.“ Byl zoufalý. Drevin a jeho syn na něj zírali, jako by to byla jeho vina, což, jak usoudil, svým způsobem byla.

„Zdá se, že nemáme na vybranou, Alexi,“ prohlásil Drevin a otočil se k imigračnímu úředníkovi. „Kde bude moct těch čtyřadvacet hodin strávit?“

„Máme na letišti pokoje, pane. Je tam televize a sprcha. Ujist'uji vás, že mu nebude nic chybět.“

„Nedá se nic dělat, Alexi. Vyzvedneme si tě tedy zítra dopoledne.“

Drevin vstal a vystoupil z letadla. Paul s Tamarou ho následovali. Asistentka neproněsla během diskuze jediné slovo. Alex oknem sledoval, jak nasedají do limuzíny. O chvílku později odjeli a on zůstal se dvěma Američany sám.

„Máš nějaké příruční zavazadlo?“ zeptal se imigrační úředník.

„Ne.“

„Dobře. Mimochodem, jmenuju se Šulský. Ed Šulský.

A teď pojď za mnou.“

Alex vystoupil za Američanem na letištní plochu; druhý muž ho následoval. Na ploše na ně čekalo další auto. Alex si sedl dozadu, Šulský dopředu, ale celník zůstal stát venku.

„Ničeho se neboj. Za chvílku tam budeme,“ prohodil Šulský.

Dveře se automaticky zavřely. Alex byl nervózní, ale opřel se a díval se, kudy jedou.

Projeli dvojitým plotem s bránou a opustili letiště. To mu připadalo zvláštní. Copak Šulský neříkal, že stráví noc na letišti? Nicméně to vypadalo, že míří na Manhattan. Řidič se zařadil do proudu vozidel na autostrádě, která vedla k Brooklynskému mostu, a Alex před sebou náhle spatřil nejúžasnější panoráma na světě. Dokonce i teď, za těchhle okolností, ho ten pohled – arogantní krása mrakodrapů namačkaných na malém ostrůvku, oslava síly, úspěchu a amerického způsobu života – spolehlivě okouznil.

Naklonil se dopředu. „Kam jedeme?“ zeptal se.

„Za chvílku tam budeme,“ odpověděl Šulský.

„Myslel jsem, že zůstaneme na letišti.“

„Ničeho se neboj, Alexi. Dobře se o tebe postaráme.“ Alex věděl, že se něco děje. Jeho pas byl v pořádku. Tím si byl jistý. Ale nemohl nic dělat. Byl zamčený v autě na opačné straně světa a mohl pouze nečinně přihlížet.

Přejeli most, odbočili na sever a minuli příšerně prázdné místo, kde kdysi stálo World Trade Centre. Alex byl v New Yorku dvakrát a měl na něj krásné vzpomínky. Teď projížděli čtvrtí SoHo, která se nacházela na jižním Manhattanu. Auto zpomalilo a Alex si všiml umělecké galerie s obrázky za výlohou. Na skle spatřil její název, vyvedený zlatým písmem. Vjeli do garáží. Alex si vzdychl a potřásl hlavou. Už věděl, kde je.

V Miami si říkali Centurion International Advertising. Galerie tady v New Yorku se jmenovala Creative Ideas Animation. Dva různé názvy, ale stejné iniciály.

CIA.

Vůz vyjel do prvního patra a zastavil. Šulský vystoupil a otevřel Alexovi dveře. „Tudy,“ oznámil.

Alex ho následoval k plechovým dveřím, které mohly vést do úklidového kumbálu nebo možná do strojovny. Do zdi byl zapuštěný panel s tlačítky. Šulský vyťukal sedmimístný kód, ozvalo se zabzučení a dveře se otevřely. Alex vstoupil do prázdné chodby s kamerami, které sledovaly každý jeho krok, a prošel dalšími dveřmi na konci. Když se k nim přiblížili, automaticky se otevřely.

Za nimi se nacházela příjemná recepce a otevřená kancelář s mnoha telefony a počítači. U recepčního pultu seděly dvě telefonistky a v uličkách pokrytých kobercem se pohybovali muži v oblecích a ženy v kostýmech. Čekal na něj černoš s bílými vlasy a knírem. Alex ho okamžitě poznal. Jmenoval se Joe Byrne a byl zástupcem ředitele operací v oddělení tajných akcí CIA.

„Rád tě zase vidím, Alexi,“ přivítal ho.

„Já si tím tak jistý nejsem,“ odpověděl Alex. Vzpomněl si, že jeho pas na okamžik zmizel v kufříku Šulského. „Vyměnili jste mi pas,“ řekl. „Ten, co jste ukázali Drevinovi, byl falešný.“

Joe Byrne přikývl. „Pojď za mnou. Ukážu ti svoji kancelář. Myslím, že je nejvyšší čas, abychom si spolu promluvili.“

NEJVĚTŠÍ ZLOČINEC NA SVĚTĚ

Byrnova kancelář byla naprosto stejná jako ta, kterou Alex navštívil v Miami: stejný obyčejný nábytek, stejné prázdné zdi, stejná hlasitá klimatizace. Jen výhled byl jiný. Alex usoudil, že Byrne má podobnou kancelář v každém větším americkém městě.

„Dáš si něco k pití?“ zeptal se Byrne, když se posadil za stůl.

„Trochu vody, díky.“ Na skřínce u stěny stály dvě láhve. Alex si jednu nabídl.

„Rád tě zase vidím, Alexi.“ Byrne vypadal unaveně, jako by už týden nespál. „Ještě jsem ti nepoděkoval za to, cos pro nás udělal na Ostrově kostlivců.“

„Je mi líto, že vaši agenti zemřeli.“

„Tom Taylor a Belinda Troyová. Moc mě mrzelo, že jsme o ně přišli. Ale nebyla to tvoje vina. Odvedl jsi skvělou práci.“ Byrne si Alexe zkoumavě změřil. „Zdá se, že jsi v dobré kondici,“ pokračoval. „Slyšel jsem, že tě v Londýně postřelili. Varoval jsem tvého šéfa Alana Blunta, že to není dobrý nápad zatahovat dítě do práce, jako je tahle. Samozřejmě si ode mě nenechal poradit. Svým způsobem je to důvod, proč jsi teď tady.“

„Proč jsem teď tady?“

„Museli jsme tě dostat od Drevina, aniž by získal podezření, že v tom má prsty CIA,“ vysvětlil Byrne. „Jak jsi pochopil, vyměnili jsme ti pas, takže Drevin si teď myslí, že se o tebe starají imigrační úředníci. Díky tomu máme příležitost si spolu promluvit. Stručně řečeno, doufal jsem, že nám třeba dokážeš pomoci.“

„Na to zapomeňte, pane Byrne.“ Alex zavrtěl hlavou. „Rozhodl jsem se, ještě než jsme přistáli. S Drevinem už nechci mít nic společného. Takže bych byl moc rád, kdybyste mě posadili na letadlo do Washingtonu a rozloučili jsme se.“

„Do Washingtonu?“ Byrne povytáhl obočí. „To je náhoda, že ses o něm zmínil. Bohužel, Alexi, nemůžeš odsud jen tak odejít. Kromě jiného jsi tu ilegálně, nezapomněls?“ Smířlivě zvedl ruku. „Jen mě vyslechni. To, co ti teď povím, tě bude možná zajímat. A až skončím, můžeš mi říct, co si o tom myslíš. Pravdou je, že jsi právě

ted' v jedinečné situaci. Mohl bys nám být nesmírně užitečný. A nemáš tušení, kolik je v sázce.“

Alex si vzdychl. „Kde jen jsem to už slyšel?“ Otevřel si láhev s vodou a posadil se proti agentovi CIA. „Tak dobře. Poslouchám.“

„Jak jsi asi pochopil, týká se to Drevina,“ začal Byrne. „Nikolaje Vladimíra Drevina. Podle našich informací jde o čtvrtého nebo pátého nejbohatšího člověka na světě a samozřejmě, Britové ho prostě zbožňují. Koupil fotbalový tým; je to úspěšný podnikatel; dává peníze na charitu. A pak je tu Vesmírná archa. Díky němu ovládnete vy Britové trh s turistickými lety do vesmíru, a to za to stojí. Ale bohužel, není to tak jednoduché. CIA a ministerstvo zahraničí totiž Drevina posledních osmnáct měsíců sledují a zjistili jsme, že není tím, za koho se vydává. Mluvím o organizovaném zločinu, Alexi. A všechny nitky vedou k němu. Abych to zkrátil, domníváme se, že je prostě největším zločincem na světě.“

Byrne se odmlčel. Alex zachoval kamenný výraz. Koneckonců, měl něco za sebou, už ho nemohlo nic překvapit.

„Je to složité,“ pokračoval Byrne. „A přestože jsi sem přiletěl v Drevinově létajícím paláci, určitě jsi po cestě unavený, takže nebudu zacházet do zbytečných podrobností.“

Abys Drevina pochopil, musíme se vrátit k rozpadu Sovětského svazu, k němuž došlo na začátku devadesátých let. Komunismus se přežil a celá země se těšila na změnu. Ale byl tu problém. Nová ruská vláda byla finančně na dně. Nutně potřebovala peníze, a tak rozhodla, že rozprodá veškerý svůj majetek, tedy automobilky, hydroelektrárny, leteckou dopravu a – což je ze všeho nejdůležitější – ložiska ropy. Prodala je levně, často za zlomek jejich skutečné hodnoty. Neměla na vybranou, protože potřebovala peníze rychle a potřebovala je na ruku. V průběhu několika následujících let se objevila nová skupina obchodníků. Byli ve správnou dobu na správném místě a pochopili, že se jim naskytla obrovská příležitost. Tihle lidé se nechťeli stát přes noc milionáři. Protože ceny akcií stoupaly, chtěli se stát multimilionáři – a přesně k tomu došlo.

Nikolaj Drevin byl jedním z nich, ale něčím se od zbytku lišil. O jeho minulosti toho moc nevíme. Je těžké zjistit, co se v Rusku dělo během minulých dvaceti let. Domníváme se, že svou kariéru zahájil

v armádě. S jistotou víme, že byl vysoce postaveným důstojníkem KGB. Pak jsme jeho stopu ztratili, až se opět vynořil jako úspěšný obchodník, který prodával – kromě jiného – zahradní nábytek. Investoval také do akcií, zejména naftařských společností. Dařilo se mu dobře, ale ne zase tolik, a když došlo k výprodeji století, neměl dost peněz na to, aby se jí mohl zúčastnit.

A tehdy dostal skvělý nápad. Díky své práci v armádě a KGB měl kontakty v ruském podsvětí – mluvím o mafii. Znal všechny tamní osobnosti, a tak je požádal o půjčku. Pochop, byl to vážený podnikatel. Rozuměl investicím a s jejich finanční podporou by si mohl koupit podíl v těch nejlepších firmách. Aby získal kontrolní balík akcií v Novgerolu, jedné z největších ruských naftařských společností, potřeboval asi osmdesát milionů dolarů. Představitelé mafie se s ním setkali a zamlouval se jim, ale neměli dost peněz, a tak se obrátili na své přátele v Japonsku. Slyšel jsi už někdy o jakuze? No, ta měla zájem také, a nakonec se k nim rozhodly připojit dokonce i čínské triády. Společně daly dohromady požadované finance a Drevin dostal, co potřeboval. Náhle se z něho stal vlivný hráč na trhu.

A tak nakoupil akcie Novgerolu. Pořídil je za hubičku, a v konečném důsledku na to doplatili obyčejní Rusové. Byla to jejich ropa a Drevin jim ji spolu s dalšími obchodníky víceméně ukradl. Pochybuju, že by kvůli tomu nespal. Hodnota jeho akcií se dvojnásobila, trojnásobila a zmnohonásobila asi stokrát, takže mohl svým zločineckým přátelům splatit dluh i s vysokými úroky – a tím to skončilo. Samozřejmě se našli lidé, kteří se mu v tom snažili zabránit. Protestovali proti tomu. Policie zahájila vyšetřování. A víš, co se stalo? Všichni byli zavražděni. Stačilo, aby ses o Drevina otřel pouhým slovem, a někdo navštíví tvůj dům se samopalem. Zabije tebe. Zabije tvoji rodinu. Zabije každého, kdo tě zná. Bylo jednodušší držet jazyk za zuby, a věř mi, že to jeho odpůrci brzy pochopili.

Takže Drevin je jedna ruka s mafií, jedna ruka s jakuzou a jedna ruka s triádami. A samozřejmě, jakmile se s těmhle lumpy zapleteš, už nikdy tě nenechají na pokoji. Ne že by to Drevinovi vadilo. Má spoustu peněz; ale zajímavé je, že takovíhle lidé chtějí pořád víc. A

tak s nimi dál spolupracuje. Stane se, dalo by se říct, bankéřem poloviny zločineckých organizací na světě, jakuza prodává ruské jaderné zbraně teroristickým skupinám; triády pašují drogy z Barmy a Afghánistánu; ruská mafie má pod kontrolou prodej drog a prostituci na Západě – Drevin se stará o hotovostní tok. Na světě se každý den odehrají stovky špinavých obchodů a zhruba za polovinou z nich stojí Drevinovy peníze.“

„Když toho o něm tolik víte, proč ho nezatknete?“ zeptal se Alex. Točila se mu z toho všeho hlava. Téměř celý minulý týden byl Drevinovým hostem a teď se snažil dát si dohromady to, co Byrne říkal, s tím, co viděl on sám. Tušil, že Drevin není žádný svatoušek, ale tohle by ho nikdy nenapadlo.

„Chceme ho zatknout,“ odpověděl Byrne. „To mi věř. Sledujeme ho už víc než rok. Ale když jde o opravdu velké zločince, Alexi, není to tak snadné, jak si zřejmě myslíš. Vzpomeň si třeba na Al Capona. Byl jedním z nejhorších amerických gangsterů. Nikdo netuší, kolik lidí zavraždil. Ale FBI ho přes veškeré své úsilí nakonec dokázalo obvinít pouze z daňových úniků. Totéž platí pro Drevina.

Je chytrý; kryje si záda. A nezanedbává za sebou stopy. Tušíme, v čem má prsty, ale je to stejné, jako bychom se snažili postavit hrad z jednotlivých zrněk písku. Svědci se proti němu bojí vypovídat. Každý, kdo se toho odváží, zemře. I přesto proti němu pomalu, ale jistě připravujeme obvinění. Ministerstvo zahraničí shromáždilo přes dva tisíce důkazů: výpovědi svědků, magnetofonové pásky, videonahrávky a fotografie. Na jeho případu už několik měsíců pracuje třicetičlenný tým odborníků; i teď. A všechny musíme chránit. Obáváme se, že se je Drevin pokusí odstranit. Že třeba dokonce pošle své lidi, aby zničili důkazy. Žoldáky. Sebevražedné atentátníky. Je schopen všeho. A tak jsme je ukryli na bezpečné místo.“

„Kam?“

„Všechny důkazy jsou uloženy na zřejmě nejbezpečnějším místě ve Spojených státech. V Pentagonu. Proto mě zaujalo, když ses zmínil o Washingtonu.“

Byrne vstal a vzal si láhev s vodou. Vypadal teď ještě unaveněji než předtím.

„Chceme Drevina zatknout ode dneška za týden. Asi ti nemusím říkat, že tahle informace je přísně tajná. Problém představuje Vesmírná archa. Britská vláda investovala do její výstavby miliardy liber, a až Drevina zatkneme, celý projekt by se mohl zhroutit. Proto musíme počkat. Než ten krok uděláme, musíme si být absolutně jistí, že ho máme v hrsti.

Samozřejmě, MI-6 zjistilo, na čem pracujeme. Nemohli jsme tomu zabránit. Ukázali jsme jim důkazy, ale oni nám nevěří. Nemůžou si to dovolit. Když půjde Drevin ke dnu, následný skandál rozvrátí celý finanční trh. Bohužel. Ale je to darebák a patří do vězení.“

„A k čemu potřebujete mě?“ zeptal se Alex. Byrne se opět posadil. „Něco se totiž stalo,“ přiznal. „Něco, čemu nerozumíme – a ty jsi v tom podle všeho zapletený.“

„Síla 3.“

„Přesně tak. Jde o skupinu lidí, kteří se nazývají bojovníky za ekologii a kteří vyhlásili Drevinovi válku, údajně proto, že na Ostrově plameňáků vyhubil několik ptačích druhů. Ale my nevíme, odkud se ti lidé vzali. Nevíme, co jsou zač. Dokonce nás napadlo, jestli neslouží samotnému Drevinovi k tomu, aby odvedl naši pozornost od svého případu. Vaše paní Jonesová se to právě snaží zjistit – ale čas běží. Bojím se, že Drevin během následujících sedmi dnů něco vymyslí a proklouzne nám mezi prsty. Třeba zmizí. Může odletět do Jižní Ameriky nebo někam do Austrálie, kde ho nikdy nenajdeme. Člověk s jeho kontakty si snadno vybuduje novou identitu. Potřebujeme se dozvědět, jestli plánuje útěk, a pokud ano, kam má namířeno. A to bude tvým úkolem.

Mám už v jeho organizaci jednoho agenta, ale to nestačí. Drevin je strašně opatrný. Nic neprozradí. Ale s tebou je to jiné. Jsi přímo v jeho rodině. Přátelíš se s jeho synem. A nejlepší na tom všem je, že o tobě nic neví. Jsi mimo podezření. Určitě netuší, že pro nás pracuješ.

Zítří s ním máš odletět na Ostrov plameňáků. Jsme v podobné situaci jako s Ostrovem kostlivců. Nemůžeme se tam dostat. Na jihu ostrova je odpalovací rampa a celé místo chrání jeho soukromá armáda. Dokonce to ani není americké území. Ostrov leží deset mil od pobřeží Barbadosu a čirou náhodou patří Britům. Drevin si ho

pronajal od vaší vlády, když tam budoval své vesmírné centrum. Takže tam nemůžeme vpadnout.

Žádám tě jen o to, abys na Ostrově plameňáků strávil jeden týden a nahlásil nám, pokud se tam bude něco dít. Pro tebe to budou normální prázdniny. Jsi Drevinovým hostem –“

„Byl jsem jeho hostem,“ přerušil ho Alex. „Už jsem vám to říkal. Jedu do Washingtonu.“

„Proč?“

Alex pokrčil rameny. „Kvůli tomu, co jste mi o něm pověděl – stejně mi nebyl sympatický. A teď už s ním nechci mít vůbec nic společného.“

„Nic ti tam nehrozí.“

„To jste říkal i posledně, pane Byrne. A málem jsem přišel o život. Dva vaši agenti skutečně přišli o život.“

„A kdybys nám tehdy nepomohl, přišly by o život i tisíce dalších lidí.“ Byrna Alexova reakce očividně zaskočila. „Co se děje, Alexi? Bojíš se? To kvůli tomu sniperovi?“

Alex ucítil v hrudníku bolestivé bodnutí. Objevilo se vždycky, když mu někdo připomněl jeho zranění. Možná se toho už nikdy nezbaví. „Nebojím se,“ namítl. „Jen nechci, byste mě do toho zatahovali.“

„Obracíme se na tebe, protože jsi zatraceně dobrý,“ odpověděl Byrne. „A tentokrát ti nelžu. Nepracuješ pro MI-6 a nepracuješ ani pro nás. Jenom chci, aby sis udělal prázdniny a zavolal nám, když zjistíš, že si Drevin balí kufry nebo se objeví uprostřed noci ponorka. Jak už jsem říkal, mám na ostrově agenta a pouhých deset mil odtamtud, na Barbadosu, bude čekat záložní tým. Celou dobu tě nespustí z očí. Nic se ti nestane. Jen nechci, aby nás Drevin na poslední chvíli převezl. Jde o pouhých sedm dní, Alexi. Pak ho zatkneme a ty se můžeš vrátit domů.“

„A co Paul?“ Teprve teď si Alex vzpomněl na Paula. Napadlo ho, zda ví, kdo jeho otec doopravdy je.

„Nic se mu nestane. Nemusíš si o něj dělat starosti. Vráti se zpátky k matce.“

Alex mlčel. Toužil odmítnout, ale něco mu v tom bránilo. Nechtěl, aby si Byrne myslel, že se bojí. Možná to bylo opravdu kvůli tomu.

„Jeden týden,“ slíbil Byrne. „Drevin nebude mít sebemenší podezření. A kdyby ses čirou náhodou dostal do potíží, je tu někdo, kdo ti s tím pomůže.“

„Kdo?“

„Čeká na tebe venku.“

Byrne vstal, vyšel z místnosti a spolu s Alexem zamířil chodbou k otevřené kanceláři. U jednoho stolu seděl muž. Alex ho okamžitě poznal. Nebylo to těžké. Byl příšerně tlustý, měl holou lebku, černý knír a kulatý, usměvavý obličej. Měl na sobě pestrobarevnou havajskou košili, která mezi tmavými obleky agentů CIA vypadala naprosto nepatříčně. Alex ještě nikdy neviděl na jediném kusu látky tolik květín.

„Zdravím, Alexi,“ zahlaholil muž.

„Zdravím, pane Smithersi,“ odpověděl Alex.

„Moc rád tě zase vidím. Vypadáš skvěle. Mám ti vyřídit pozdrav od paní Jonesové.“

„Ona ví, že jsem tady?“

„Jistě. Dáváme na tebe pozor. Po pravdě řečeno, poslala mě sem ona.“ Smithers ztišil hlas, přestože byl stále slyšet přes celou místnost. „Napadlo nás, že by se ti mohlo hodit pár šikovných věcíček. Američané podobná zařízení také vyrábějí, ale podle mě jsme v tomhle oboru lepší. I když oni by se mnou samozřejmě nesouhlasili!“

„Pár šikovných věcíček...“ Alex sledoval, jak se Smithers sehnul a zvedl na stůl kufřík.

„Přesně tak. Bez nich by to nebylo ono, nemám pravdu? Přinesl jsem ti několik moc zajímavých přístrojů. Například tenhle.“ Vytáhl předmět, který Alex okamžitě poznal. Byl to inhalátor, naprosto stejný jako ten, který používal Paul. „Náhodou víme, že Drevinův syn má také takový,“ vysvětlil Smithers. „Takže když si ho u tebe v zavazadle někdo všimne, bude si prostě myslet, že patří jemu. Ale naprogramoval jsem ho tak, že bude reagovat pouze na tvůj otisk prstu. Když zmáčkneš bombu, vystříkne z ní paralyzující plyn.“

Funguje zhruba do vzdálenosti pěti metrů. Taký můžeš bombou dvakrát otočit ve směru hodinových ručiček; změní se v ruční granát s pětivteřinovou roznětkou. Vyzkoušel jsem ho na jednom ze svých asistentů. Chudák Bennett... Z nemocnice by ho měli pustit za dva měsíce.“

Nechal granát kolovat a opět sáhl do kufříku.

„Odposlouchávání,“ pokračoval. „Část tvého úkolu spočívá v tom, abys vyslechl vše zajímavé, co pan Drevin řekne, a k tomu budeš potřebovat tohle.“ Vytáhl tenkou bílou krabičku se sluchátky. Alex ji vzal do ruky. Byl to iPod. Přinejmenším tak vypadal. „Přístroj využívá mikrovlnnou technologii,“ vysvětlil Smithers. „Když si nasadíš sluchátka a namíříš krabičku na někoho ve vzdálenosti padesáti metrů, uslyšíš každé jeho slovo. To zařízení můžeš taky použít ke spojení s CIA. Třikrát otočíš kolíčkem proti směru hodinových ručiček a můžeš mluvit. Mimochodem, mám ještě jednu verzi, v níž je tolik plastické trhaviny, že vyhodí do vzduchu velkou budovu, ale pan Blunt byl proti tomu, abych ti ji dal. Škoda. Říkám tomu i-ex-Plod.“

A ještě tu mám jednu věc. Na Ostrově plameňáků panuje tropické klima a je tam spousta hmyzu. Takže ti snad přijde vhod tohle...“ Opět zalovil v kufříku a tentokrát vytáhl skleněnou lahvičku s nápisem:

STINGO

Přípravek proti hmyzu

„Repelent,“ protáhl Alex.

„Ani náhodou,“ namítl Smithers. „Tenhle roztok má ve skutečnosti přesně opačný účinek. Naopak hmyz přitahuje. Když lahvičku otevřeš, přivábí k sobě všechny moskyty a brouky na ostrově. Možná ti to pomůže, až budeš potřebovat odlákat pozornost.“ Zavřel kufřík a vstal. „Odjíždím do St. Lucie,“ oznámil. „Na krátkou dovolenou. Chci tam vyzkoušet své plavky, které odpuzují žraloky. Takže kdybys mě potřeboval, nebudu daleko, nicméně jsem přesvědčený, že si jako vždycky poradíš sám. Hodně štěstí!“

Smithers se rozloučil a odešel. Alex zůstal u stolu s Joem Byrnem.

„Takže pomůžes nám?“ zeptal se Byrne.

Alex zíral na tři předměty na stole. „Vypadá to, jako byste už všichni rozhodli za mě.“

„To je skvělé, Alexi. Díky.“ Byrne ukázal na světlomasého muže, který sem Alexe přivezl z letiště. „Zvláštního agenta Šulského už znáš,“ řekl.

„Říkej mi Ede,“ představil se agent. Bez tmavých brýlí a přísného chování působil mnohem sympatičtěji. Alex odhadl, že je mu kolem třiceti; vypadal, jako by teprve nedávno ukončil vysokou školu.

„Agent Šulský bude řídit záložní operaci,“ vysvětlil Byrne. „Bude připraven s tuctem mužů na Barbadosu. Tam mimochodem přistanete. Ostrov plamenáků nemá vlastní letiště. Jakmile jim zavoláš, přijdou ti na pomoc.“

Šulský se usmál. „Moc se těším na spolupráci, Alexi,“ řekl. „Viděl jsem tvoje záznamy. Musím říct, že jsou více než působivé.“

„Chceš se ještě na něco zeptat?“ otázal se Byrne.

„Ano,“ přikývl Alex. „Obrátili jste se na mě, protože jsem ležel v nemocnici na pokoji vedle Paula Drevina. Ale to nebyla shoda náhod, že ne? Pan Blunt mě tam dal schválně. Doufal, že se s Paulem seznámím a skamarádím se s ním.“

Byrne zaváhal. „O tom nic nevím, Alexi,“ opáčil. „Ale můžu ti říct tohle: Alan Blunt umí využít každou příležitost.“

Takže to byla pravda. Alexe mohli odvézt do kterékoli londýnské nemocnice. Ale když ho postřelili a ležel na chodníku v kaluži krve, šéf MI-6 už dopředu plánoval jeho další úkol. Skoro tomu nemohl uvěřit. Ale ano. Dalo se to čekat, když v tom byl zapletený Blunt.

„Šulský tě odveze zpátky na letiště,“ dodal Byrne. „Opatříme ti provizorní pas a Drevin si tě zítra vyzvedne. Hodně štěstí na Ostrově plamenáků.“

„Nečekejte, že vám pošlu pohled,“ poznamenal Alex a spolu se Šulským odešli.

Byrne potřásl hlavou a pomalu se vydal opačným směrem.

OSTROV PLAMENÁKŮ

Než hydroplán, šestisedadlová Cessna 195, přistál, lenivě zakroužil kolem ostrova. Alex, Paul a jeho otec přiletěli z New Yorku na mezinárodní letiště Grantleyho Adamse na jihovýchodním cípu Barbadosu. Odtud pokračovali několik mil autem na pobřeží k Ragged Point, kde na ně čekal hydroplán, aby je dopravil posledních deset mil na Drevinův soukromý ostrov.

Alex ho konečně spatřil na vlastní oči. Tiskl obličej k oknu, vrtule hlasitě hučela a nad hlavou mu trčelo pravé křídlo. Z výšky vypadal Ostrov plameňáků stejně kýčovitě jako všechny karibské ostrovy; hýřil tak sytými barvami, až vyhlížely skoro neskutečně. Oslnivě modrý oceán, bělostné pláže, temně zelené palmy a deštný prales. Pro blížící se přistání nemohli mít lepší počasí. Když letadlo podruhé zakroužilo ve vzduchu a zamířilo k pásu vody, který sloužil jako přistávací dráha, do kabiny oknem dopadalo oslepující sluneční světlo.

„To je ona!“ Paul se naklonil přes Alexe a ukázal rukou. „Letíme přímo nad raketovou základnou!“ vykřikl.

Ostrov byl asi dvě míle dlouhý a měl tvar skákající ryby. Na místě, kde mělo být oko, se tyčily odpalovací rampy. Byly dvě a stály hned vedle moře. Přibližně čtvrt míle odtud se nacházelo asi deset cihlových budov, z nichž většinou trčely satelitní talíře. Půda byla v téhle oblasti holá, veškerá zeleň spálená, zřejmě vinou raketových zplodin. Alex si vzpomněl, co mu řekl Kaspar, když byl vězněm Síly 3. Na ostrově vyhynuly čtyři druhy ptáků. Překvapilo ho, že jich nebylo víc.

Ačkoli byla hlava ryby pustá, zbytek ostrova pokrýval hustý deštný prales, který protínala úzká silnice vedoucí z jednoho konce ostrova na druhý. Končila u vysokého plotu, s kontrolním stanovištěm a řadou dřevěných chatek opodál, jenž se táhl od severu na jih. To byla jediná přístupová cesta k raketové základně. Kolem celého obvodu ostrova se tyčily strážní věže, aby k němu nemohl nikdo nepozorovaně připlout.

Drevinův dům stál na místě, které připomínalo rybí ocas. Šlo o jednoduchou bílou budovu, ale dokonce i z téhle dálky Alex viděl, že

jde o supermoderní stavbu s obrovskými okny, jež nabízela nerušený výhled na moře. Vypouklé rybí břicho tvořila dlouhá pláž s palmami, které se skláněly nad hladinou. Jak letadlo klesalo, Alex spatřil křiklavě natřené přístavní molo, tři motorové čluny a dvě plachetnice kotvící na mělčině. Neslyšel dunění bubnů ani necítil vůni rumu – ale dokázal si to lehce představit.

„Připoutejte se,“ nařídil jim Drevin. „Budeme přistávat.“

Seděl přes uličku a měl na sobě světle žluté triko s rozhalenkou. Cestou z New Yorku skoro nepromluvil, dokonce ani když vyzvedával Alexe z odletové haly na letišti JFK. Alex měl dojem, že Drevin považuje problém s pasem za jeho vinu. Nebo ho možná rozladilo chování amerických úřadů, že jednomu z jeho hostů dělaly potíže. Teď byl hluboce zamyšlený a hrál si s prstenem na prstu. V jasném slunečním světle vypadal jeho obličej ještě bledší než jindy.

Alex byl rád, že Drevin mlčí. Nevěděl, jak se má k němu teď chovat. Hlavou mu vířily informace, které mu sdělil Joe Byrne. Během několika dnů se Drevin proměnil ze samotářského multimilionáře, který nerad prohrává, v největšího zločince na světě. Spolupracoval s mafií a triádami, které se – před pouhými pár měsíci – snažily Alexe zabít. Lidé, kteří se Drevinovi přিপletli do cesty, zemřeli. Byl další zrůdou v jeho životě a seděl jen několik sedadel od něho.

Cessna se snesla dolů, a když hladce přistála na hladině, na okna dopadl vodní gejzír. Potom hydroplán zamířil k přístavnímu molu a zastavil. Jako první vystoupil Paul a za ním Tamara Knightová, která seděla za Alexem. Vzduch se tetelil horkem a nad hlavou jim zářilo karibské slunce.

Čekal na ně elektromobil, který se obvykle používá na golfových hřištích. Drevin už Alexovi vysvětlil, že na ostrově je velice málo nafty; výhodnější jsou tedy dopravní prostředky poháněné elektrickou energií. Zdálo se, že mu návrat na ostrov zlepšil náladu.

„Nejdřív se půjdeme ubytovat a převléknout,“ oznámil. „Alexi, je mi jasné, že by sis ostrov rád prohlédl. Před večerí ti ho ukážu. Zítra budu mít plné ruce práce s přípravami na start rakety, takže se

budete muset zabavit sami. Nudit se určitě nebudete. Můžete se koupat, potápět, plachtit... Prostě, vítej v ráji.“

Drevin je zavezl k Little Point, výběžku ostrova, na němž stál jeho dům. Budova byla stejně působivá jako všechno ostatní, co Drevinovi patřilo. Vyhlížela téměř futuristicky: bílá, s obrovskými okny, která se zasouvala do stěn, takže po stisknutí tlačítka se vnitřní prostory otevřely přírodě. Základová deska domu se vznášela asi půl metru nad zemí – zřejmě kvůli cirkulaci vzduchu – a ležela na mohutných dřevěných pilířích, které vyrůstaly ze skalnatého šelfu orientovaného na západ. Alexovi blesklo hlavou, že tu musí být nádherný západ slunce. V domě byly pouze tři ložnice. Tamara bude bydlet na opačné straně ostrova. Alex dostal pokoj vedle Paula a byly v něm dvě postele, koupelna a spousta místa.

O deset minut později seděl Alex v tričku, šortkách a sandálech opět s Paulem v elektromobilu. Bylo těsně po poledni a slunce stále páliło. Drevin je vezl po silnici, kterou Alex viděl z výšky. Přestože ostrov nemohl mít na šířku víc než půl míle, moře jim zmizelo z dohledu a schovalo se za zdánlivě neproniknutelnou stěnou zeleně. V pralese byl vzduch vlhký a těžký a Alex slyšel, jak mezi listím bzučí tisíce komárů.

Projeli kolem chatek, které zahlédl z letadla, a vzápětí dorazili k elektronické bráně s kontrolním stanovištěm a třemi hlídkujícími muži. Byli to první strážníci, které Alex spatřil. Měli na sobě vojenské boty, světle šedé overaly, které na levé straně hrudníku zdobilo logo – dvě křídla a pruh světla –, a v rukou drželi černý samopal Mini Uzi. Když Alex uviděl zbraně, stísněně se zavrtěl. Joe Byrne tvrdil, že jeho pobyt na Ostrově plameňáků bude naprosto bezpečný a bez problémů. Je tady, aby CIA upozornil na Drevinův případný útěk. Nic víc, nic míň. Ale pokud se něco *přece jen* zvrtne, pokud Drevin odhalí, že Alex spolupracuje se CIA, bude v pasti. Nepochyboval, že motorové čluny budou v noci vyřazené z provozu. Hydroplán už odletěl. Barbados a záložní tým CIA se nacházel deset mil odsud. Alex opět zjistil, že ho obklopuje nepřátelská armáda a že je, jako obvykle, sám.

Jakmile elektromobil zastavil, přistoupil k němu asi třicetiletý muž ve stejné šedé uniformě, jakou měli na sobě strážníci. Byl ošklivý,

s naducanými tvářemi, masitými rty a kudrnatými zrzavými vlasy. Jeho tvář vypadala skoro přízračně. Měl úplně bílou pleť, jako by nikdy nebyl na slunci. Alex si všiml, že se mu pod uniformou vzdouvá obrovský pupek. Nejenže vyhlížel nezdravě, byl očividně nemocný.

„Dobré odpoledne, pane Drevine,“ pozdravil hlasem, který přesně odpovídal jeho vzhledu. Hovořil napjatým, nepříjemným šepotem, jako by měl něco v krku.

„Dobré odpoledne.“ Drevin se otočil k chlapcům. „Tohle je jeden z nejdůležitějších lidí na ostrově,“ vysvětlil. „Jmenuje se Magnus Payne a je velitelem bezpečnostní služby.“ Podíval se na Payna. „Tohle je můj syn Paul a tohle jeho kamarád Alex Rider.“

Muž na Alexe kývl. „Rád tě poznávám, Alexi,“ řekl a v tu chvíli si Alex uvědomil dvě věci. I když věděl, že to není možné, měl dojem, že Payna už někde potkal. A bylo tu ještě něco. Něco zvláštního. Ale co?

„Měl bych vás varovat, že tahle strana ostrova spadá zcela do kompetence pana Payna,“ pokračoval Drevin. „Musíte ho na slovo poslouchat. A nesnažte se sem prosím dostat bez jeho vědomí.“

„Proč tu máte plot?“ zeptal se Alex. „Jsme na ostrově. Kdyby sem chtěl někdo vniknout, může ho jednoduše obeplavat.“

„Ostnatý drát,“ zasípal Magnus Payne. „Pod vodou. Jestli to zkusí, určitě ho to bude hodně bolet.“

Zvedl ruku a brána se po pokynu z kontrolního stanoviště otevřela. Payne si sedl do elektromobilu vedle Drevina a všichni čtyři pokračovali v cestě k odpalovacím rampám.

Alex už viděl v životě spoustu úžasných věcí, ale věděl, že na tenhle pohled nikdy nezapomene.

Přímo před sebou, na kraji plochého, prázdného pozemku, spatřil raketu. Mířila špičkou k obloze a podpírala ji dvě ocelová ramena vyčnívající z obrovské konstrukce. Byla přinejmenším padesát metrů dlouhá, štíhlá a krásnější než všechno, co si kdy Alex dokázal představit. Viděl rakety v muzeu; sledoval jejich vypuštění v televizi. Ale tohle bylo jiné. Obklopovala ji nezměrná modrá obloha, která mu náhle připadala nekonečná. A přesto, jak tam tak seděla, jako by z ní vyzařovala energie zkrocená ve čtyřech přídavných

motorech, které ji zanedlouho vynesou do vesmíru. Kolem rampy se pohybovalo asi dvacet lidí; vedle rakety vypadali jako trpaslíci.

„Říkáme jí *Gabriel 7*“, oznámil Drevin a nedokázal ovládnout vzrušený tón. „Jde o raketu Atlas 2AS. Nahoře vidíte její náklad.“ Ukázal na vypouklou siluetu u špičky rakety. „Chrání ho aerodynamický plášť“, pokračoval. „Musí totiž přežít průlet atmosférou. Ale pod pláštěm se skrývá modul ze skla a oceli o hmotnosti 1,8 tuny. Atlasu potrvá pouhých patnáct minut, než ho vynesou do vesmíru, a pozítří se už bude vznášet ve výšce tři sta mil nad povrchem naší planety. Je to řídicí centrum Vesmírné archy.“

Paul potřásl hlavou. „To je fakt hustý!“

„Hustý?“ vyštěkl Drevin. „Tenhle současný pubertální slang nesnáším! Používáš ho k popisu něčeho, co dalece přesahuje tvoji představivost. *Hustý*? To je všechno, co na to řekneš?“

„A co ta druhá raketa?“ zeptal se rychle Alex.

Z letadla zahlédl ještě jednu rampu. Stála na pobřeží o kus dál a byla odsud vidět. Tahle raketa byla o něco menší a vypadalo to, že i ona čeká na vypuštění do vesmíru. Také kolem ní se pohybovali lidé a dokončovali závěrečné přípravy.

„Pane Payne?“ Drevin se otočil k šéfovi ochranky.

„I tahle raketa poletí do vesmíru“, vysvětlil Payne skřípavým hlasem. „Chceme ji tam vyslat hned po *Gabrielovi 7*.“

„Proč?“ zajímal se Alex.

„Provádíme řadu dlouhodobých experimentů“, odpověděl Drevin. „Musíme získat co nejvíc informací o tom, jak stav beztláče působí na lidské tělo. Druhá raketa je Sojuz-Fregat. Vynesou do vesmíru model lidského systému.“

„Co to znamená?“ chtěl vědět Alex.

„Lidoop.“

„Netušil jsem, že při výzkumech se můžou ještě pořád používat zvířata.“

Drevin pokrčil rameny. „Není to ideální, ale jiná možnost není.“

Dorazili k první cihlové budově. Byla ze všech největší a trčely z ní tři satelitní talíře namířené k obloze. „Tohle je řídicí centrum“, sdělil jim Payne. „Další budovy slouží jako skladiště a dílny. Máme

tu také obytný areál a společenská zařízení. Na ostrově žije a pracuje přes šedesát lidí.“

Vešli do budovy a dlouhou chodbou dorazili do prostorné místnosti se zkosenými okny, která měla výhled na odpalovací rampy. Nad okny visela obrovská obrazovka, která teď byla černá, ale připravená přenášet start rakety. V místnosti se nacházelo asi dvacet počítačů, uspořádaných do dvou skupin obrácených čelem k sobě. Jedna skupina byla označená nápisem ŘÍZENÍ, druhá DÁLKOVÉ MĚŘENÍ. U stěny stál zasedací stůl s deseti židlemi a další obrazovkou. Obrovský elektronický pult se stovkou žárovek přenášel nejrůznější informace včetně MSSC – místního skutečného slunečního času – vesmírného ekvivalentu greenwichského času. Na řídicí centrum toho tady bylo méně, než si Alex představoval. Místnost mu v mnoha směrech připomínala spíš prostornou školní třídu.

Jakmile vstoupili dovnitř, od jednoho počítače se zvedl muž. Byl malý, ale podsaditý, měl rovné černé vlasy, brýle s kovovými obroučkami a tenoučký knírek a vypadal jako Číňan nebo Korejec. Měl na sobě tmavý oblek s kravatou. Podobné oblečení se na karibský ostrov ani trochu nehodilo, ale řídicí centrum mělo samozřejmě klimatizaci. Alex cítil, jak mu holá ramena a nohy ochlazuje sterilní vzduch.

Drevin jim muže představil. „Tohle je profesor Sing Ju-čan, zdejší ředitel vesmírných letů. Dřív pracoval v Kruniševově vesmírném centru a my jsme nesmírně rádi, že jsme ho dokázali získat pro spolupráci.“

„Dobrý den.“ Sing hovořil s kultivovaným anglickým přízvukem. Potrásl si s Alexem a s Paulem rukou, ale v temně hnědých očích za brýlemi měl lhostejný výraz. Jsou to děti. Nemají tu co dělat. To jako by jeho oči říkaly.

„Tady se to všechno odehrává,“ pokračoval Drevin. „Odsud budeme řídit oba starty a průběh letu. Samozřejmě, téměř celý proces kontroluje výpočetní technika. *Gabriel 7* má ve špičce zabudovanou kameru. Snímkům potrvá asi jednu tisícinu vteřiny, než rychlostí světla urazí tři sta mil zpátky na Zem. Celé to trochu připomíná obrovskou počítačovou hru, jenomže když stisknete tlačítko na

tomhle počítači, manévrujete ve vesmíru se zařízením o hmotnosti zhruba čtyř tun.“

Sing potřásl hlavou. „Vše proběhne naprosto bezchybně,“ ujistil je.

„Máme nejnovější zprávy o počasí?“ zeptal se Drevin.

„Ano, pane. Sám jsem prostudoval všechny meteorologické mapy a podmínky jsou přesně takové, jaké předpovídali.“

„Dobře.“ Drevina jeho odpověď očividně potěšila. „V devět hodin ve středu ráno. Na ten pohled určitě nikdy nezapomenete, chlapi.“

„Nemůžeme to sledovat z větší blízkosti?“ zajímal se Paul.

Profesor Sing uhnul pohledem, jako by otázka byla příliš hloupá na to, aby na ni odpovídal. Alex marně přemítal, co mu na tom muži vadí. Snad ten naprostý nedostatek nadšení. Jeho obličej neprozrazoval jedinou emoci – a jeho hlas také ne. Jak může řídit takový obrovský projekt a necítit sebemenší vzrušení?

„Kdybyste se dívali z větší blízkosti, mohli byste ohluchnout,“ namítl Drevin. „Start *Gabriela 7* bude doprovázet nepředstavitelně vysoká hladina vibrací. Kdybyste stáli moc blízko, praskly by vám bubínky. Dokonce i tady uvnitř se budeme muset důkladně izolovat od venkovního hluku.“

„Potřebuju si s vámi promluvit, pane Drevine,“ přerušil ho Sing. „Rád bych s vámi probral odchylky letové dráhy.“

Drevin se obrátil k chlapcům. „Magnus vám ukáže zbytek základny, pokud chcete ještě něco vidět. Sejdeme se u večeře.“

„Bezva.“ Alex se pokusil usmát, ale nepodařilo se mu to. Už se Drevinovi ani nedokázal podívat do očí. A ještě něco mu dělalo starosti. Čím víc toho z ostrova viděl – rakety, odpalovací rampy, řídicí centrum –, tím víc v něm sílil nepojmenovatelný pocit strachu. Dalo se to těžko vysvětlit, ale začínal mít dojem, že Joe Byrne a CIA jsou totálně vedle. Drevin se nechoval jako člověk, který se chystá k útěku. Měl v plánu něco jiného. Tím si byl naprosto jistý.

Do startu rakety zbývalo necelých pětáctýřicet hodin. Za tu dobu musí zjistit, co to je.

Ale později toho odpoledne na většinu svých obav zapomněl. Paul ho vzal na pláž, a jak slíbil, dal mu první lekci kitesurfingu.

Ten sport, jednoduše řečeno, spojuje surfing s pouštěním draka – stojíte na prkně, pouštíte draka a o zbytek se postará vítr. Samozřejmě to bylo poněkud složitější. Drak byl ve skutečnosti obrovské křídlo z polyesteru – o průměru devět metrů –, které se muselo nafouknout pumpičkou. Alexe s ním spojovaly čtyři šňůry, připnuté ke gumovému postroji kolem jeho pasu. Pak tu bylo prkno podobné surfovému, ale se čtyřmi ploutvemi a dvěma špicemi, takže se mohlo pohybovat oběma směry. A poslední nepostradatelnou součást vybavení představovala řídicí tyč, kterou držel před sebou. Mechanismus byl velice jednoduchý. Řídicí tyč sloužila jako volant, který mohl zvedat a sklápět, otáčet jím vlevo a vpravo. Zbytek záležel na rovnováze a odvaze.

Alex měl štěstí. Vítr skoro nefoukal a hladina byla téměř klidná. I přesto brzy poznal, jak je tenhle sport nebezpečný. Stál přímo na břehu; Paul se nacházel asi dvacet metrů za ním a držel draka. Když ho pustil, Alex křídlo rychle vytáhl do vzduchu, až je měl přímo nad sebou. V téhle poloze fungoval drak v podstatě jako neutrál. Alex zvedl prkno a udělal pár kroků do moře, až mu voda sahala po kotníky. Pak položil jednu nohu na prkno a sklopil draka po větru.

A rozjel se. Bylo to fantastické. Cítil, jak se mu paže napínají v kloubech, jak se celé jeho tělo vzpírá proti tahu draka. Než se vzpamatoval, nabral obrovskou rychlost, a zatímco mu stříkala voda do očí, elegantně klouzal po hladině. Prkno bylo neuvěřitelně přizpůsobivé. Stačilo zatahnout za řídicí tyč, a okamžitě změnil směr. Na obloze svítilo slunce, kolem se míhaly palmy a všechny jeho myšlenky na Drevina, CIA, Vesmírnou archu a Sílu 3 zmizely. Následující dvě hodiny byl šťastný jako blecha a konečně si užíval prázdniny, které mu slíbili.

Když se kitesurfingem unavili, natáhli se do písku a pozorovali západ slunce. Stále bylo příšerné horko. Na pláži pofukoval lehký větřík a přinášel s sebou vůni borovic a eukalyptů. Z téhle části ostrova nebyly odpalovací rampy s přichystanými raketami vidět. Na konci mola nehybně seděla šedivá volavka, upírala oči na hladinu a

pátrala po rybě. Plachetnice a motorové čluny se mírumilovně pohupovaly na vlnách.

Alex ležel na zádech a vychutnával si teplé paprsky zapadajícího slunce. Podíval se na Paula a všiml si, že studuje jeho nahý hrudník. Jizva, která mu zůstala po operaci, se rychle hojila, ale pořád byla jasně rudá.

„Musel sis fakt ošklivě ublížit,“ prohodil Paul.

„Jo.“ Alex neměl chuť vyprávět mu o svém vymyšleném pádu z kola.

„A máš na sobě ještě spoustu jiných oděrek a modřin.“

Alex se dokonce ani nepodíval. Pokaždé když ho MI-6 oslalo do akce, vrátil se z ní s dalšími suvenýry na těle. osadil se a natáhl se pro tričko. „Mám hlad,“ řekl, aby měnil téma. „V kolik bude večere?“

„Asi za hodinu. Ale jestli chceš, můžeš si zajít pro sváču.“

„Ne. Vydržím to.“

Oblékl si tričko. Slunce vypadalo jako zlaté kolo, v polovině přeříznuté hranicí světa. Moře mělo krvavě rudý odstín.

„Líbí se ti tu?“ zeptal se Paul.

„Je tu nádherně. Úžasně.“ Alex se snažil ze všech sil, aby dostal do hlasu trochu nadšení.

„Je to úplně jiný, když tady mám kamaráda.“ Paul se zadíval na horizont, jako by hledal vhodná slova. „Určitě je hrozný nemít rodiče,“ pokračoval. „Ale nemáš představu, jaký to je mít takovýho tátu, jako mám já. Je děsně bohatý a každej ho zná. Ale někdy mám dojem, že já ho vůbec neznám.“

„Líbí se ti u mámy?“ zeptal se Alex. Nechtěl se bavit o Drevinovi.

Paul přikývl. „Líbí. Škoda, že ji nemůžu vídat častěji. A je to o to horší, že jsem pořád sám. Někdy ani nevím, co tu mám dělat. Bylo by to pro mě mnohem snazší, kdyby tady se mnou někdo byl.“

Alex se cítil čím dál hůř. Paul neměl tušení, že se celý jeho život rozpadne a že jeho – Alexe – sem poslali, aby tomu napomohl. CIA za necelý týden jeho otce zatkne. Veškerý Drevinův majetek zřejmě zabaví americká vláda a on sám půjde do vězení.

A co se stane s Paulem? Ten příběh se objeví na titulní straně všech novin po celém světě. Bude si muset změnit jméno. Bude muset začít úplně znovu a zvyknout si na naprosto jiný život. Nějak se bude muset smířit s tím, že je synem bezohledného zločince. Zabijáka. Ale za nic z toho Alex nemůže. Neustále si to snažil připomínat. Navíc má Paul maminku, která se o něj postará, až k tomu dojde. Zvládne to.

Slunce už skoro zmizelo za obzor. Na ostrov jako by padl dlouhý stín. Alex si všiml, že volavka odletěla a teď se půvabně vznáší nad palmami. Ráj? Ten pták si to možná nemyslí.

Alex vstal. „Půjdeme,“ řekl.

Zatímco společně zvolna kráčeli po pláži, opodál tiše šplouchaly vlny.

Na opačné straně ostrova se v tu chvíli odehrával jiný rozhovor.

Šéf ochranky Magnus Payne stál v prostorné kanceláři s výhledem na odpalovací rampu. Drevin seděl na kožené pohovce a četl si e-mail, který mu Payne právě podal.

„Alex Rider je agentem MI-6,“ říkal Payne. „Třeba pro ně teď nepracuje, ale rozhodně pro ně dělal dřív – a ne jednou. Několikrát. Jestli vědí, že je tady, je klidně možné, že ho už oslovili a požádali ho, aby vás sledoval. Prohledal jsem jeho tašku a nic jsem nenašel. Ale to ještě neznamená, že mu nedali instrukce.“

Drevin odložil e-mail. „To je nesmysl!“ Začal si pohrávat s prstenem. „Špion? Vždyť je mu čtrnáct!“

„Samozřejmě souhlasím, že to není obvyklé.“ Payne se ušklíbl. „Ale ujišťuji vás, pane Drevine, že můj informátor je naprosto spolehlivý. Po tom, co se stalo v nemocnici, v Hornchurchských věžácích a na stadionu Stamford Bridge, mi připadalo, že ten kluk je neuvěřitelně dobrý. Něco se mi na něm nezdálo..., a tak jsem si ho nechal proklepnout.“ Ukázal na e-mail. „A tohle je výsledek.“

„Pád z kola?“

„Ve skutečnosti ho při poslední misi postřelili. To mi alespoň řekl můj informátor.“

Drevin se zamyslel. Payne skoro viděl, jak mu mozek pracuje na plné obrátky, jak probírá možnosti a vyhodnocuje závěry. Měl to napsané ve vodnatých šedivých očích.

„Ta záležitost s pasem v New Yorku,“ prohodil. Rozzlobeně luskl prsty a vyštěkl ruskou nadávku. „Oni se s ním určitě tímhle způsobem spojili. Skoro čtyřicet hodin jsem ho neměl na očích. Mohli mu dát pokyny, říct mu, co má dělat.“

„Oni?“

„Americká zpravodajská služba – CIA.“ Drevin ta slova pronesl s hlubokou nenávistí. „Úzce spolupracují s MI-6. Ten kluk by mohl dělat pro jednu z těch organizací. Nebo pro obě.“

„Co s ním provedeme?“

„Máte nějaký návrh?“

„Je nebezpečný. Neměl by tu být. Ne teď.“

„Mohli bychom ho poslat pryč.“

„Nebo bychom ho mohli zabít.“

Drevin se zamyslel o něco déle. Skoro se zdálo, že nedýchá. Magnus Payne trpělivě vyčkával.

„Máte pravdu,“ vyhrkl zničehonic. „Paul z toho mít radost nebude, ale nedá se nic dělat. Zítra se o to postarejte, pane Payne.“

Vstal.

„Zabijte ho.“

V PRŮŠVIHU

Byl další perfektní den. Alex snídal s Drevinem a jeho synem na terase nad mořem a pod nimi se převalovaly vlny. Sluha – veškerý personál pocházel z Barbadosu – jim přinesl studené maso, ovoce, sýr a čerstvě upečené rohlíky. Na stole stála konvice kávy Blue Mountain z Jamajky, jedna z nejlahodnějších a nejdražších na světě. Tohle byl milionářský životní styl, jasně. Nádherný dům, soukromý ostrov, karibské slunce... momentka z jiného světa.

Drevin měl nezvykle dobrou náladu. Zítra vyletí raketa do vesmíru. Alex cítil jeho vzrušení.

„Co máte dnes v plánu?“

„Nechceš si zase zajezdit na vlnách?“ zeptal se Paul Alexe. „Bude trochu víc foukat.“

Alex přikývl. „Rád.“

„Proč třeba nezkusíte vodní lyže?“ navrhl Drevin.

„To by taky šlo.“ Paul měl očividně radost, že se otec zajímá o jejich program. Alexovi připadalo, že kdyby Drevin navrhl soutěž ve stavbě hradů z písku, jeho kamarád by ochotně souhlasil.

Drevin se otočil k Alexovi. „Už ses někdy potápěl?“

„Ano.“ Alex si udělal potápěčské zkoušky už ve dvanácti letech.

„Tak co kdyby ses šel dneska odpoledne potápět? Máme tu veškeré vybavení – a můžeš navštívit *Mary Belle*.“ Když se Alex zatvářil překvapeně, Drevin pokračoval: „To je stará nákladní loď. Potopili ji během druhé světové války, když vezla zásoby na americké základny v Karibiku. Vidět ji na vlastní oči je úžasný zážitek. Některé nákladní prostory jsou dokonce přístupné.“

Alex se k vrakům už potápěl. Věděl, že neexistuje nic krásnějšího a současně strašidelnějšího než vrak staré lodi. Otočil se k Paulovi. „Co ty na to?“

„Já nemůžu,“ namítl Paul. „Moje astma...“

„Potápění je jedna z mnoha činností, které Paul nemůže dělat,“ vysvětlil Drevin. „Ale mohl by tě doprovodit jeden z mých mužů. Byla by škoda, kdybys tu loď neviděl.“

„Nemusíš se na mě ohlížet,“ ozval se Paul. „Všichni tvrdí, že *Mary Belle* je fantastická. Já si musím stejně napsat nějaký domácí úkol. Jen klidně běž.“

V tu chvíli se objevila na terase Tamara Knightová, oblečená ve lněném kalhotovém kostýmu. Na krku se jí houpaly sluneční brýle a v ruce držela objemné desky. „Nesu vám poštu, kterou je třeba co nejdřív vyřídit, pane Drevine,“ oznámila.

„Děkuju, slečno Knightová. Hned za vámi přijdu.“ Drevin kývl na Alexe. „Užij si potápění,“ řekl a vešel do domu.

„Ty se půjdeš potápět?“ zeptala se Tamara. Znělo to překvapeně.

„Jo.“ Alex nevěděl, co na to odpovědět.

„Kam?“

„K *Marry Belle*.“

„Aha.“ Tamara se stále neusmívala. „Bud' opatrný. Slyšela jsem, že je tam obrovská hloubka. A doufám, že nepotkáš žraloky.“

Po snídani se Alex vrátil do svého pokoje pro plavky. Okna byla otevřená dokořán. Měl před sebou nádherný výhled na celý Little Point. Náhle si všiml, že Drevin stojí u elektromobilu a mluví do nějakého telefonu. Na okamžik se zamyslel, potom došel k tašce a vytáhl z ní iPod, který dostal od Smitherse. Nasadil si sluchátka, zapnul přístroj a namířil ho na Drevina. Téměř vzápětí uslyšel jeho hlas. Byl tak zřetelný, jako by stál přímo vedle něho.

„...na poslední přípravy. Dnes všechno ještě jednou projdu. Chci, abyste celý program zkontroloval.“ Odmlčel se. „Lod' připluje v jedenáct hodin v noci. Ne k Little Point. K západnímu výběžku ostrova, za základnu. Budu tam na ni čekat...“

U dveří se něco pohnulo. Paul. „Co děláš, Alexi?“ zeptal se.

Alex si sundal sluchátka. „Nic.“ Paul uviděl iPod. „Vezmeš ho na pláž?“

„Ne. Jen zkontroluji, jestli funguje.“

Vyrazili k moři. Zbytek dopoledne se koupali, šnorchlovali a věnovali se kitesurfingu. Tentokrát foukal silnější vítr a Paul naučil Alexe několik triků – skoky a přehmat na řídicí tyči. Jenže Alex se nedokázal soustředit. Neustále myslel na rozhovor, který právě

vyslechl. V noci v jedenáct připluje na ostrov loď. Proč? Drevin očividně nechtěl, aby ji někdo zahlédl. Proto nepřistane u mola vedle domu. Ze by skutečně plánoval útěk, a pokud ano, neměl by to Alex oznámit CIA? Ne. Na to je ještě brzo. Bude lepší, když se hned po setmění přesune na opačnou stranu ostrova a zjistí, co se děje. Proto je tady. To ovšem znamená, že se bude muset dostat přes kontrolní stanoviště, a vodou to samozřejmě nepůjde. Alex si pamatoval, co mu řekl šéf ochranky. V moři je natažený ostnatý drát. Musí najít jinou cestu.

* * *

Oběd se podával v jednu: lahodný garnát se salátem a rýží. Potom hodinku odpočívali, aby se vyhnuli největšímu žáru. V půl třetí někdo zaklepal u Alexe na dveře a objevil se mladý černoch v šedém overalu bezpečnostní služby.

„Pan Rider?“ zeptal se.

Alex vstal. „Jsem Alex.“

„Já se jmenuju Kolo. Pan Drevin řekl, že budeš potřebovat doprovod při potápění.“

„Budu.“

„Máš potápěčské zkoušky?“

„Mám.“

„Tak pojď za mnou!“

Alex vyšel za Kolem z pokoje a následoval ho ven a do skladu, který se nacházel pod domem. Prostorná místnost připomínala něco mezi garáží a přístěnkem pro čluny. Byly tu náhradní součástky k různým plavidlům, několik sítí a na odděleném místě ležely kyslíkové bomby, žakety, neoprenové obleky, ploutve a všechno ostatní, co je třeba k potápění.

„Voda v moři je teplá,“ řekl Kolo a vytáhl dvě kyslíkové bomby. „Ale *Mary Belle* leží hluboko, asi ve dvaadvaceti metrech. Dám ti tedy lehčí neopren a vyberu zátěž.“

O půl hodiny později měl Alex na sobě jasně modrý neoprenový oblek s krátkými nohavicemi a rukávy. Kolo si oblékl černý. Alex posbíral své potápěčské vybavení a dovlekl vše na pláž, kde na ně

čekal člun s kapitánem, aby je odvezl na moře. „Hodně štěstí, Alexi!“

Alex se otočil a spatřil, že na terase nad nimi stojí Paul a mává. Zamával mu zpátky a nastoupil do člunu.

Plavba trvala jen pár minut. Během té doby si Alex standardním způsobem zkontroloval vybavení. Masky těsnily. Zaket byl zbrusu nový. Otevřel přívod vzduchu a podíval se na manometr. Bylo na něm necelých 3000 psi. Alex rychle počítal. Čím hlouběji se ponoří, tím víc vzduchu bude potřebovat. Odhadl, že ve dvaadvaceti metrech, v nichž leží *Mary Belle*, mu obsah bomby vystačí přinejmenším na půl hodiny.

Všiml si, že Kolo z něho celou dobu nespouští oči. Alex se na ponor k vraku těšil, ale zničehonic se ho zmocnil nepříjemný pocit. Mnohokrát se potápěl se svým strýcem a jednou s přáteli a pokaždé to byl velice hezký zážitek. Teď seděl v člunu s kapitánem, který zatím nepronesl jediné slovo, a mladíkem, jenž také skoro nepromluvil. Dva najatí muži vezou bohaté dítě na projížďku. V tu chvíli pochopil osamělost, kterou Paul musel cítit celý život.

Člun zastavil a oni zakotvili. Kapitán vytáhl vlajku – červenou s bílým pruhem –, která oznamovala, že jsou v oblasti potápěčů. Pak Kolo pomohl Alexovi nandat na záda kyslíkovou bombu. Nastal čas na krátkou instruktáž.

„*Mary Belle* je přímo pod námi,“ oznámil mu Kolo. „Půjďme do vody z téhle strany, a pokud bude všechno v pořádku, sestoupíme dolů. Moře je dneska trochu neklidné a kalné, ale vrak brzy uvidíš. Začneme u zádi. Prohlédneme si kormidlo a lodní šroub. Potom se podíváme na palubu a do podpalubí. Je tam spousta ryb. Glassfishů, hatcherfishů, kaniců – třeba budeš mít štěstí a uvidíš i žraloka. Až bude čas na vynoření, dám ti signál. Chceš se na něco zeptat?“

Alex zavrtěl hlavou.

„Tak jdeme na to.“

Alex si přetáhl masku přes obličej, naposledy zkontroloval dýchací přístroj, potom se posadil na bok člunu a zkřížil si paže na prsou. Když Kolo zvedl palec, Alex se překulil dozadu a se šplouchnutím dopadl do moře. Tenhle okamžik miloval; cítil, jak ho obemkla teplá voda a klesá v oblaku stříbrných bublin dolů, zatímco

nad hlavou se mu mihotá rozptýlené světlo. Pak ho částečně nahuštěný žaket vynesl zpátky na hladinu. Pohupoval se ve vodě vedle Kola a kapitán je pozoroval přes zábradlí.

„Všechno v pořádku?“ vykřikl Kolo.

Alex na něj udělal univerzální gesto potápěčů: z ukazováku a palce vytvořil O a vztyčil tři zbývající prsty. *Všechno je OK.*

Kolo vzápětí odpověděl zaťatou pěstí, jejíž palec mířil dolů.

Jdeme dolů.

Alex vypustil ze žaketu vzduch, aby ho opasek se zátěží stáhl ke dnu. Voda mu stoupla k bradě, pak zalila nos a oči. Začal pomalu sestupovat a poslouchal svůj dech, který se mu hlasitě rozléhal v uších. Teprve teď si vzpomněl, že ho před pouhými třemi týdny operovali. Co by tomu řekl doktor Hayward, že se Alex potápí? No, v každém případě mu to nezakázal.

Kolem lhostejně proplaval ostnatec – zelený, se zářivě žlutými pruhy a žlutým ocasem. Voda měla tmavomodrou barvu, typickou pro tropy, a čím hlouběji klesali, tím byla temnější a kalnější. Podíval se na hloubkoměr. Jedenáct metrů, dvanáct metrů, třináct metrů... Cítil se příjemně, v pohodě. Kolo měl zkřížené nohy a byl několik metrů nad ním. K hladině stoupaly hloučky velkých bublin, z nichž každá obsahovala perlu vydýchaného vzduchu.

A najednou spatřil *Mary Belle*; objevila se před ním jako promítnutá na filmové plátno. Pod vodou to bylo vždycky stejné. Předměty, velké dokonce jako potopená nákladní loď, se vynořily jakoby odnikud. Alex trochu přihustil žaket, aby svůj sestup zpomalil. Zkontroloval, že má neutrální vztlak, pak vykopl nohy a zamířil prozkoumat tichého svědka z druhé světové války.

Mary Belle ležela v písku nakloněná na jeden bok. Byla rozpůlená na dvě rozebrané části, což mělo zřejmě na svědomí německé torpédo. Byla asi sto třicet metrů dlouhá, dvacet metrů široká a pokrývaly ji chalupy a zářivě barevné korály, díky kterým se jednoho dne promění v umělý korálový útes. Zatímco plaval nad palubou směrem k zádi, prohlížel si její tmavozelený povrch, pokroucené žebříky a zábradlí, kotevní rumpály a poničenou střechu. Minul dva železniční vagóny, které ležely vedle sebe. V písku o pár metrů dál spatřil část poničené lokomotivy. Na opačném konci vraku

zahlédl protiletadlové dělo, jehož hlaveň teď bezmocně mířila do mořského dna. Kdysi na palubě panoval čilý ruch, pobíhali po ní vojáci, na obličej jim dopadala vodní tříšť a z amplionů se ozývaly rozkazy. Ale *Mary Belle* zasáhlo torpédo. Spočívala tu už víc než půl století. Na světě neexistuje nic tiššího. Nákladní lodi se zmocnila Smrt.

Alex si všiml, že na něj Kolo gestikuluje, a podplaval žád'. Vyrušil hejno chňapalů, kteří se dali na útěk a rychle mu zmizeli z očí. Přimo nad hlavou měl lodní šroub. Když se loď rozlomila, žád' se zřejmě převálila na bok, jinak by teď byla zabořená do písku. Kolo opět zvedl ruku. *Všechno v pořádku?* Alex se podíval na zásobu vzduchu. Spotřeboval 500 psi. Gestem odpověděl: *Ano*.

Pomalu plavali podél vraku. Alex si zkřížil paže na prsou a rukama se držel za nadloktí. Vždycky se potápěl v téhle pozici. Lépe se v ní udržovala tělesná teplota a bránila mu něčeho se dotknout, když se ho zmocnilo pokušení. Vystoupali nad kapitánský můstek a podél žebříku – jehož všechny příčky pokrýval nový život – zamířili zpátky k horní palubě. Kolo ukázal na otvor vedle jednoho vagónu, kterého si už Alex všiml. Průlez. Byl to vstup do podpalubí.

Kolo mu naznačil, aby šel jako první. Alex vytáhl baterku, vykopl nohy a opatrně, hlavou napřed, proplul otvorem. Potápění k vrakům je naprosto bezpečná záležitost, pokud víte, co máte dělat, a Alex věděl, že jediné skutečné nebezpečí hrozí, pokud se mu o něco zachytnou vzduchové trubice nebo se poškodí o ostrou hranu. Proto je nutné dělat všechno nesmírně pomalu a kontrolovat každou překážku. Ale průlez byl dostatečně široký, a tak sestoupil podél žebříku dolů, rozsvítil baterku a rozhlédl se.

Ocitl se v obrovském nákladním prostoru, který zabíral celou šířku lodi a byl asi pětadvacet metrů dlouhý. Dovnitř proudilo řadou okének strašidelné zelené světlo a Alex vypnul baterku, protože si uvědomil, že ji nebude potřebovat. Kolem sebe spatřil předměty, které byly jasně rozpoznatelné dokonce i po šedesáti letech strávených pod vodou. Byl tu džíp, zaparkovaný u stěny, hromada winchestrovek, halda vojenských bot, dvě motorky. Alexe napadlo, že kdyby tyhle věci objevil na souši, byly by zrezivělé a ošklivé, prostě staré harampádí. Jenže dlouhý pobyt pod vodou je obdařil

podivnou krásou. Jako by se je příroda snažila získat pro sebe a proměnit je v něco, čím nebyly. Zvuk je pod hladinou také jiný.

Alex uslyšel zařinčení, jak kov narazil na kov, ale chvílku nevěděl, odkud ten zvuk přišel ani co ho způsobilo. Rozhlédl se, ale nic se nehýbalo. Pak se podíval na žebřík. Kola nikde neviděl. Kde se zdržel? A náhle mu to došlo. Poklop průlezu, kterým sem vstoupil, se zavřel. To byl ten zvuk, který slyšel.

Otočil se a doplaval zpátky k žebříku. Neměl rukavice a bál se, že se řízne, ale když vystoupal k průlezu, přitiskl ruce na poklop a opřel se o něj. Nepohnul se. Seděl v otvoru tak pevně, jako by ho tam někdo zacementoval.

Co se to sakra děje? Alex ucítil první záchvěv stísněnosti, která se mohla snadno změnit v paniku. Nicméně věděl, že nejdůležitější zásadou potápění je zachovat klid, a tak se snažil pomalu dýchat a dělat všechno postupně. Určitě praskla podpěra, která poklop držela. Ale to je jedno. Kolo o něm ví. Přímo nad vrakem kotví člun. Jen prostě bude muset najít jinou cestu ven.

Alex sestoupil zpátky do nákladního prostoru a vydal se podél jedné stěny. Na opačné straně hangáru narazil na ocelovou přepážku se spoustou otvorů, a přestože některé byly natolik velké, že jimi mohl prostrčit paži, celý by se jimi protáhnout nedokázal. Ale našel dveře – a pootevřené. Kdysi spojovaly dva nákladní prostory. Nyní představovaly únikovou cestu, kterou Alex potřeboval. Doplaval k nim a strčil do nich. Dveře se posunuly asi o pět centimetrů, ale to bylo všechno. Na opačné straně je zajišťoval řetěz. Alex spatřil záblesk. Ten řetěz byl zbrusu nový. Teprve teď si skutečně začal dělat starosti.

Nový řetěz na starých dveřích. Mohl tu být pouze z jediného důvodu. Drevin nějak zjistil, kdo je. Alex si myslel, že je mazaný, odposlouchával ho iPodem a slídl po ostrově. A přitom bezelstně souhlasil s tím, aby ho naložili do člunu a odvezli na moře. Udělal přesně to, co chtěli, a ochotně doplaval do téhle smrtelné pasti. A oni teď zamkli dveře. A nechají ho tu, aby se utopil.

Projel jím záchvěv temné, neovladatelné zuřivosti. Srdce mu divoce bušilo; nemohl se nadechnout. Na okamžik si zatoužil

vytáhnout náustek a zaječet. Byl bezmocný. Vydaný napospas jedné hadičce a ubývajícím zásobám vzduchu.

Následujících devadesát vteřin byly možná ty nejhorší, jaké kdy Alex zažil. Musel ovládnout paniku, dvacet dva metrů pod hladinou moře a s vědomím, že se pravděpodobně nachází ve vlastním hrobě. Hněv, který vůči sobě cítil, musel nějak obrátit zpátky k Drevinovi, neboť se k němu zachoval stejně nemilosrdně jako ke všem ostatním, kteří se mu připletli do cesty.

Další zvuk. Motor na hladině. Alex ucítil záchvěv naděje, ale brzy ho opustila. Ten zvuk neznamenal, že ho někdo přijíždí zachránit. Kolo se vynořil z vody. Splnil svůj úkol a vracel se na ostrov.

Samozřejmě, hučení zesláblo a nakonec utichlo docela.

Alex osaměl.

I když měl příšerný strach, musel se něco dozvědět. Podíval se na přístrojový panel. Kolik vzduchu spotřeboval? Ručička mu oznámila velice špatnou zprávu. Zbývalo mu 1 750 psi. Při 500 psi se ručička manometru přesune do červeného pole. V tu chvíli se ventil uvnitř bomby uzavře. Bude mít před sebou několik posledních minut života. A pak zemře. Když si byl jistý, že se opět dokonale ovládá, vydal se zase dopředu. Věděl, že v téhle hloubce zbylý vzduch brzy vypotřebuje. Ale kdyby plaval moc rychle a vynakládal příliš mnoho energie, celý proces by jen urychlil. Kolik má času? V nejlepším případě patnáct minut. Pochopil už, že je v beznadějně situaci, a snažil se ignorovat zlověstný šepot v hlavě. Nikdo netuší, že tu je. Cesta ven neexistuje. Ale přesto se ji musí pokusit najít. Snažili se ho zabít větší profesionálové než Drevin a nepodařilo se jim to. Prostě se odsud dostane. Víko bylo neprodyšně uzavřené; okna byla příliš malá; podlaha, strop a stěny byly pevné. Na jediných dveřích, které ho snad mohly zachránit, visel řetěz. Alex se rozhlédl a pak zvedl jednu winchestrovku. Je nepravděpodobné, že by po tolika letech pod vodou vystřelila, ale snad bude stačit. Alex doplaval s puškou v ruce ke dveřím a škvírou prostrčil hlaveň na opačnou stranu. Použije ji jako páčidlo. Třeba dokáže dveře otevřít; řetěz je nový, ale připevněný ke klice, která je stará a zřejmě zrezivělá. Alex se do pušky vší silou opřel. Na okamžik mu připadalo, že kov povoluje.

Zatlačil na pažbu ještě silněji a zavrával, protože něco prasklo. Puška. Hlaveň se zlomila.

Doplaval k hromadě zbraní a zvedl další. Cítil, že za sebou vleče měřicí přístroje, ale nepodíval se na ně. Příliš se bál toho, co spatří. Slyšel každý svůj nádech a výdech; hlasitě se mu rozléhaly v uších. A pokaždé když otevřel ústa, viděl, že jeho drahocenná zásoba vzduchu mizí v oblaku bublin. Slyšel a viděl vlastní smrt. Už se nemohla dočkat, až po něm natáhne pařáty.

Druhá puška se zlomila stejně jako první. Alex se na okamžik přestal ovládat. Zaťal prsty do hrany dveří a lomcoval jimi, jako by je mohl vytrhnout z pantů. Kolem hlavy mu explodovaly bubliny a před očima se mu zatmělo. Když se uklidnil, bylo všechno při starém. Jen mu zběhly prsty a rozřízl si jednu dlaň.

A jeho zásoby vzduchu klesly na 900 psi. Zbývalo mu několik posledních minut.

Musí něco rychle podniknout. Ne, spěchem svůj konec jen urychlí. Určitě odsud musí existovat jiná cesta ven. Znovu prozkoumal okna. Největší z nich mělo nepravidelný tvar – kus železného plátu zrezivělo a odpadlo. Alex dokázal do otvoru nacpat pouze hlavu a část ramene. Ale to bylo všechno. I kdyby si sundal kyslíkovou bombu, stejně by se jím nedokázal protáhnout. Vysoukal se ven, protože měl strach, že tam uvízne a poškodí si vzduchovou trubici. Nemělo to smysl.

A zásoby kyslíku klesly na 650 psi. Ručička se chvěla těsně nad červeným polem.

Alexovi byla zima. Ještě nikdy v životě mu taková zima nebyla. Na těle ho neopren trochu hřál, ale paže a nohy mu pomalu modraly. V nákladním prostoru nebylo sluneční světlo. Nacházel se na mořském dně. Ale víc než to. Alex věděl, že zemře. Najdou ho, jak se vznáší na tomhle d'ábelském místě, obklopený zrezivělými přístroji a vzpomínkami na dávno skončenou válku. Tentokrát prohraje.

Pět set psi.

Jak je to možné? Copak ty dvě předchozí minuty nějak propásl – dvě drahocenné minuty, když mu jich zbývá tak málo? Alex se přinutil uvažovat. Není v nákladním prostoru ještě něco, co by mohl

použít? Třeba loď vezla munici. Na palubě viděl protiletadlové dělo. Nemohl by prostřelit bok lodi a vyplavat?

Začal horečně pátrat po střelivu. Náhle ucítil něco v krku a uvědomil si, že se mu hůř dýchá. Docházely mu poslední zásoby vzduchu. Napadlo ho, jestli předtím, než se utopí, ztratí vědomí. Připadalo mu to nespravedlivé. Jako zázrakem přežil kulku odstřelovače v Londýně. A jen kvůli tomuhle? Kvůli mnohem horší smrti o pouhých pár týdnů později?

Za jedním oknem se mihlo něco šedého. Velká ryba. Žralok? Alexe se zmocnilo zoufalství. I kdyby nějakým zázrakem našel cestu z podpalubí, venku na něj čekal predátor. Zřejmě už věděl, že je tady. Během několika vteřin byla jeho situace dvojnásobně beznadějná.

Ale pak tu šedou siluetu spatřil znovu a ohromeně si uvědomil, že to není žralok. Byl to potápeč v neoprenu. Někdo ho hledá.

Musel se ovládnout, aby nevykřikl. Prudce vykopl nohy a doplaval k poslednímu oknu právě v okamžiku, kdy kolem proplouval potápeč. Alex prostrčil paži rozeklaným otvorem a chytil ho za nohu. Potápeč se otočil.

Kolem hlavy se mu vlnily hnědé vlasy. V modrých očích pod maskou měl ustaraný výraz. Potápeč se vznášel na opačné straně okna a Alex poznal Tamaru Knightovou.

Zoufale k ní vyslal nouzový signál, který se naučil před mnoha lety: přešel si hranou dlaně před krkem. Došel mi vzduch. Pomoc! Dýchal se mu stále hůř a snažil se z bomby vymáčkout poslední zbytky kyslíku, protože si uvědomoval, že má plíce napůl prázdné. Tamara si sáhla do kapsy žaketu a něco z ní vytáhla. Podala mu to oknem. Alex byl zmatený. Držel jeden z Paulových inhalátorů. K čemu? Pak mu došlo, že ho určitě vzala u něho v pokoji. Bylo to zařízení, které mu dal Smithers v New Yorku. Jak se o něm dozvěděla?

A bude fungovat pod vodou?

Alex, kterému se točila hlava a skoro už nedokázal přemýšlet, doplaval ke dveřím se řetězem. Musel se hodně snažit, aby si vybavil, jak inhalátor pracuje. Dvakrát otoč bombou ve směru hodinových ručiček. Proč to neudělala Tamara? Ale jistě, nemohla. Přístroj reaguje pouze na otisk jeho prstu. Alex to musí provést sám.

Dýchej! Ted' byl inhalátor připravený. Položil ho na řetěz a odplaval stranou.

Deset psi. Ručička manometru už téměř neměla kam klesnout.

Dveře se rozlétly dokořán. Vyšlehl z nich plamen, ale okamžitě zmizel, a Alex ucítil nárazovou vlnu, která ho odhodila na boční stěnu. Už nedýchal, neměl co. Kde je Tamara? Alex doufal, že se přes sousední nákladní prostor dostane z lodi ven, ale co když se mýlí?

Všechno potemnělo. Bud' ho výbuch omráčil, nebo se dusí.

Alex ucítil, že ho objaly Tamařiny paže. Vytáhla mu z pusy náustek. Byl k ničemu, a tak se nebránil. Náhle si uvědomil, že mu strká do úst jiný náustek, který měla připevněný ke své kyslíkové bombě. Zhluboka se nadechl a do plic mu začal proudit vzduch. Byl to úžasný pocit.

Několik minut se vznášeli na místě a objímali se. Potom ho Tamara jemně dloubla do ramene a ukázala nahoru. Alex přikývl. Byli stále v obrovské hloubce a vzhledem k tomu, že se dělili o jednu kyslíkovou bombu, brzy dojdou zásoby vzduchu i v ní.

Tamara proplavala vylomenými dveřmi a Alex ji následoval. Spatřil před sebou otevřený průlez. Propluli jím a začali pomalu stoupat nahoru. Když se jim na hloubkoměrech objevil údaj pět metrů, zastavili se. Ta pauza byla nutná, aby se jim z krevního oběhu vyloučil dusík a vyhnuli se dekompresní nemoci. O pět minut později výstup na hladinu dokončili a vynořili se do oslňujícího odpoledního slunce.

Alex neměl žádný vzduch, aby si mohl nafouknout žaket, tak si rozepnul pás se zátěží a nechal ho klesnout ke dnu. Potom si strhl masku.

„Jak...?“ začal.

„Později,“ přerušila ho Tamara.

Čekala je dlouhá zpáteční cesta k ostrovu a Tamara chtěla mít jistotu, že je nikdo neuvidí. Nechali se unášet proudem kolem Little Point a pak zamířili k pobřeží za domem. Než se rozběhli přes pláž, aby se ukryli mezi palmami, Tamara se ujistila, že nejsou v dohledu stráže.

Alex ze sebe shodil kyslíkovou bombu a vrhl se na zem. Ležel tam a namáhavě oddychoval. Tamara ležela vedle něho. V neoprenu, s rozpuštěnými vlasy a pramínky vody, které jí stékaly po obličeji, nevypadala ani trochu jako osobní asistentka... A Alexovi zničehonic došlo, že asistentkou ve skutečnosti nikdy nebyla.

„To bylo o vlásek,“ prohodila.

Alex se na ni podíval. „Kdo jste?“ zeptal se. Ale odpověď už znal. „Agentka CIA.“

Samozřejmě. Joe Byrne mu řekl, že má někoho na ostrově.

„Promiň, že jsem se k tobě chovala tak nepřátelsky,“ omluvila se Tamara a oslnivě se na něj usmála, jako by to bylo něco, co chtěla celou dobu udělat. „Určitě to chápeš. Hrála jsem svou roli.“

„Jasně.“ Všechno do sebe logicky zapadlo. „Jak jste mě teď našla?“ zajímal se Alex.

„Řekl jsi mi přece, co máš v plánu,“ vysvětlila Tamara. „Nevím proč, ale byla jsem nervózní a rozhodla jsem se tě sledovat. Došla jsem k tobě do pokoje a vzala jsem inhalátor. Blesklo mi hlavou, že by se mohl hodit, a měla jsem pravdu. Pak jsem se za tebou vydala na moře. Když jsem se blížila k vraku, všimla jsem si, že se člun vrací bez tebe, a napadlo mě, co se asi stalo. A tak jsem se potopila a snažila se tě najít.“

„Díky.“ Alex téměř usínal. Svítlo na něj odpolední slunce a byl už skoro suchý. „A co se stane teď?“ chtěl vědět.

„To mi pověz ty.“

„Myslím, že Drevin chce dneska v noci utéct.“ Alex jí stručně vyličil telefonický rozhovor, který po obědě vyslechl.

Jenže Tamara se tvářila pochybovačně. „Tomu nevěřím,“ namítla. „Zítra chce vypustit raketu... A co Vesmírná archa? Strašně mu na tom projektu záleží. Pracuje na něm dlouhé měsíce. Proč by teď utíkal?“

„Souhlasím. Ale určitě se zmínil o lodi. Připluje v jedenáct večer.“

„Pak tam musíme být. Na Barbadosu čeká záložní tým. Jestli se Drevin pokusí uprchnout, budou za pár minut tady.“

„A co budeme do té doby dělat?“

„Nejlepší bude, když zůstaneš tady. Já se vrátím do domu a přinesu ti nějaké oblečení. A něco k jídlu a pití.“ Pozorně Alexe studovala. „Jak se cítíš?“

„Dobře. Díky, Tamaro. Zachránila jste mi život.“

„Je mi ctí, že s tebou můžu pracovat, Alexi. Joe mi o tobě všechno řekl.“

Tamara odešla a nechala Alexe o samotě. Sledoval, jak se vlny vpíjejí do bílého písku. Slunce začalo zapadat a už se prodlužovaly první stíny. Blížily se k Alexovi a mlčky ho varovaly, že se blíží nebezpečná noc.

TROPICKÁ BOUŘE

V deset hodin večer čekali Alex s Tamarou na kraji pralesa a pozorovali silnici, která vedla k dřevěným chatkám, kde se strážní sprchovali a převlékali. Oba měli na sobě tmavé oblečení. Alexovi vybrala Tamara vojenské kalhoty a černé tričko s dlouhým rukávem. Bylo mu příšerné vedro. Noc s sebou přinesla lepkavé horko, které mu ulpívalo na kůži, a cítil, že se mu po zádech plazí čůrky potu. Věděl ale, že v tmavém oblečení ho nikdo neuvidí a nebudou ho obtěžovat moskyti.

Tamara byla také v černém. V pouzdru pod paží měla zbraň, štíhlou berettu. Navíc si donesla vysílačku, kterou se chtěla spojit ze záložním týmem CIA – přestože si dělala starosti s příjmem. Měsíc zahalovaly těžké, černé mraky a vypadalo to, že bude pršet. Chytit slušný signál uprostřed tropické bouře nebude snadné.

Alex byl rád, že je Tamara s ním. Byl sám už moc dlouho a připadalo mu, že se k sobě skvěle hodí. Tamara mu prozradila, že je jedním z nejmladších agentů, kteří pro Joea Byrna pracují; naverbovali ji, když jí bylo devatenáct. Ted', příkrčená vedle obrovského sapanu červeného, stromu připomínajícího deštník, který rostl na většině ostrovů východního Karibiku, nevypadala o moc starší. Alex měl dojem, že považuje tuhle misi za jedno velké dobrodružství. Možná mezi nimi byl přece jenom rozdíl. Tamaru tahle práce bavila.

Vedle silnice stály tři chatky propojené chodníky. Byly velice jednoduché: stěny měly z tmavých prken, střechu z palmových listů. Asi o dvacet metrů dál Alex rozeznal elektronickou bránu a na opačné straně kontrolní stanoviště, které střežilo odpalovací rampy. Hlídku vždy drželi tři muži; jeden seděl ve strážní budce a další dva přecházeli sem a tam před deset metrů vysokým plechovým plotem. Celý areál osvětlovala řada obloukových lamp, které zářily ze železných strážních věží. Alex si všiml, že v kuželech světla tančí stovky mūr a moskytů.

Strážní se střídali ve čtvrt na jedenáct. Tamara měla jako Drevinova osobní asistentka přístup k rozpisu služeb a věděla, že druhá noční hlídka dorazí každou chvíli. Alex se podíval na silnici

směrem k Drevinovu domu. Vzpomněl si na Paula. Prý mu řekli, že se Alex utopil... Strašlivá nehoda. Napadlo ho, co si o tom Paul asi myslí, a litoval, že ho Tamara nepotkala, když se vrátila do domu, aby mu přinesla nějaké oblečení.

Ale teď se tím nemohl zabývat. Přišel čas. Silnice byla zatím prázdná; nikde ani stopy po blížících se elektromobilech. Tamara do něho dloubala a Alex se začal plížit podrostem k nejbližší chatce. Opatrně otevřel dveře. Zevnitř se už dvacet minut neozval jediný zvuk ani pohyb, nicméně v ní mohl někdo spát.

V chatce nikdo nebyl. Alex vklouzl dovnitř a ocitl se v malé, obdélníkové místnosti. Před sebou spatřil dvě staré pohovky, ledničku a stůl s prázdnými láhvemi od piva, erotickými časopisy a sadou hracích karet rozházených po desce. V jednom rohu stál větrák, ale byl vypnutý. V místosti se vznášel zápach cigaretového kouře a vzduch byl těžký a nehybný.

Když chatku prošel, zamířil do další, která byla menší a nacházely se v ní čtyři sprchové kouty a několik dřevěných laviček. Na podlaze ležela dlažba a na věšácích visely vlhké osušky. Ani tady na nikoho nenarazil.

Teprve ve třetí chatce našel to, co hledal. Zde se strážní převlékali do práce. V plechových skříňkách visely čerstvě vyžehlené overaly; u stěny ležely úhledně vyrovnané nablýskané boty. Přesně, jak mu Tamara vylíčila.

Když Alex sáhl do kapsy a vytáhl z ní lahvičku, kterou mu dal Smithers, nedokázal ovládnout úsměv. Podíval se na štítek – STINGO –, pak ji otevřel a vystříkal její obsah na overaly. Tekutina byla bez barvy a zápachu. Strážní nebudou mít tušení, co je čeká.

Náhle se ozvalo tiché hvízdnutí: varování od Tamary. Z chatky vedly další dveře a Alex jimi vyklouzl do tmy. Venku uslyšel příjezdějící elektromobil. Dokonalé načasování. Byla to další hlídka. Sotva se Alex připojil kTamaře, elektromobil zastavil a vystoupili z něho tři muži ve volných šortkách a tričku. Jednoho z nich poznal. Byl to Kolo, potápěč, který ho nechal uvězněného v ztroskotané lodi, aby zemřel. Potěšilo ho to. Jestli si někdo zasloužil trpět, byl to on.

„Bude to fungovat?“ zašeptala Tamara, když trojice mužů zmizela v poslední chatce.

„Nebojte se,“ uklidnil ji. „Smithers mě ještě nikdy nenechal na holičkách.“

Asi o pět minut později se muži opět objevili, nyní oblečení v šedých overalech. Alex s Tamarou sledovali, jak se blíží ke kontrolnímu stanovišti, aby vystřídali své kolegy. Prohodili s nimi pár tichých slov a zaujali jejich místa. Strážní, kterým skončila služba, se odešli převléct do chatky, pak nasedli do elektromobilu a odjeli.

„Připlížíme se blíž,“ zašeptal Alex. Byl zvědavý, co se bude dít.

Kolo seděl ve strážní budce před hradbou telefonů a monitorů. Okno bylo otevřené, takže se mohl bavit s muži venku, kteří měli přes rameno samopal a stáli spolu u plotu. To je nevděčný úkol, pomyslel si Alex, bloumat tu celou noc a čekat, až se něco stane. A přestože to nikdo z nich zatím netušil, čekali je peklo na zemi.

Alex si toho všiml jako první. Mračno hmyzu, viditelného v kuželích světla obloukových lamp, zhoustlo. Předtím jich byly stovky, teď jich byly tisíce. Nedalo se poznat, o jaký hmyz jde: zda o brouky, mouchy, komáry nebo moskyty. Byly to prostě černé tečky s divoce se pohybujícími křídly, tykadly a nespočtem noh a bylo jich tolik, že světlo skoro zakryly.

Kolo se pleskl do tváře. Ten zvuk byl v tiché noci překvapivě hlasitý. Jeden z dvojice strážných, kteří stáli venku, něco zamumlal a poškrábal se v podpaží. Kolo se znovu plácl do tváře a pak do šíje. Oba další muži začali podrážděně mávat pažemi, jako by se pustili do nějakého zvláštního tance. Jeden vzal pušku za pažbu, natáhl se přes rameno a poškrábal se s ní na zádech. Kolo ve strážní budce se oháněl rukama před obličejem. Vypadalo to, že se mu špatně dýchá, a Alex viděl proč. Vzduch kolem něho zaplavily tisíce a tisíce hmyzích tělíček. Kolo pevně stiskl rty, aby mu hmyz nevnikl do úst.

Přípravek, který Smithers vynalezl, byl strašlivý. Přilákal k těm třem nešťastníkům veškerý hmyz na ostrově. Muži stojící venku se chovali jako smyslů zbavení; skučeli a škubali sebou, jako by dostávali elektrické šoky. Kolo zajechel. Alex si všiml, že mu na krku sedí obrovská stonožka. Skoro mu nebyl vidět obličej, protože ho pokrývala vrstva kousajícího a bodajícího hmyzu, který mu lezl do očí a do nosu.

Kolo stále vřískal a zběsile se plácal po těle. Jeho dva kolegové dělali totéž.

Náhle se ozvala rána a z jedné televizní obrazovky vyšlehla sprška jisker – hmyz ji zkratoval. To byla poslední kapka. Kolo, oslepený a klející, vrávoravě vstal a vypotácel se ze strážní budky. Druzí dva strážníci k němu dotápali, navzájem se podepřeli a nejistým krokem zamířili k chatce se sprchami. Obrovské hejno hmyzu je neodbytně sledovalo. Náhle všechno ztichlo. „Měl jsi pravdu,“ poznamenala Tamara. „Pan Smithers je opravdu třída.“

Chvatně minuli opuštěné stanoviště, proklouzli bránou a rozběhli se po silnici na opačné straně. Deštný prales zanedlouho skončil, takže před sebou rozeznali siluety odpalovacích ramp s raketami. Měsíc stále nesvítil. Tamara zvedla hlavu. „Zmokneme,“ oznámila. Měla pravdu. O pár minut později se mraky otevřely a oba byli okamžitě promočení až na kůži. Déšť byl teplý a padal z oblohy, jako by ho někdo lil na zem z obrovského kbelíku. Nad mořem se míhaly blesky a zrcadlily se na zpěněné hladině. Všechno bylo náhle černobílé.

„Myslíte si, že raketu vypustí i v tomhle počasí?“ vykřikl Alex. Už nemusel šeptat. Tamara ho v prudkém lijáku slyšela. Vytřela si vodu z očí a zahulákala: „Určitě. Nebude pršet dlouho. Do zítřka všechno uschne.“

Po pravdě řečeno, bouřka přišla jako na zavolanou. Odpalovací rampy stály na čtvrt míli dlouhé otevřené ploše a Alex marně přemítal, jak se přes ni nepozorovaně dostanou. Tušil, že tu budou další strážníci a možná i bezpečnostní kamery. Liják jim nabídl dokonalé krytí. V tmavém oblečení v něm byli téměř neviditelní. Druhé přístavní molo se nacházelo na západním cípu ostrova a s odpalovacími rampami a řídicím centrem ho spojoval bílý betonový chodník. Alex s Tamarou se k němu rozběhli, když vtom clonu deště rozčíslo jasné světlo. Vycházelo z lodi, která mířila k pobřeží a namáhavě se prodírala prudkými vlnami.

„Tudy!“ vykřikla Tamara a vlekla Alexe k cihlovému přístavku se změtí kovových trubek a měřicích přístrojů venku. Náhle klopýtla. Alexovi se ji podařilo zachytit, takže neupadla, a o chvíli později

byli v bezpečí a krčili se za nádrží s vodou. Molo měli přímo před sebou. Alex byl zvědavý, jestli se objeví Drevin.

Loď doplula k molu. Děšť ještě zhoustl, takže téměř neviděli, co se děje. Na molo vyskočil muž s lanem v ruce. Na palubě se objevily další postavy. Alex si myslel, že Drevin plánuje útěk z ostrova, ale vypadalo to, že loď přivezla další návštěvníky – lidi, kteří nechtěli, aby je někdo zahlédl.

Alex za sebou uslyšel hluk, a když se otočil, spatřil na silnici Magnuse Payna, jak se dvěma strážnými přijíždějí k molu. Zrzavé vlasy a mrtvolná pleť šéfa místní ochranky byly nezaměnitelné dokonce i v tropické bouři. Když k němu dorazili, Payne se vydal naproti čtyřem mužům, kteří vystoupili z lodi. Alex ohromeně stiskl Tamaru paži. Věděl, kdo jsou ti lidé, přestože neznal jejich skutečná jména.

Voják, Brejlovec, Hodinář a Tesák.

Na Ostrov plameňáků připlula Síla 3. Ale proč? Co to znamená? Magnus Payne si s nimi potřásl rukou a přivítal je. Tohle byla ta teroristická skupina, která přísahala, že Drevina zničí. Ale zdravili se jako staří přátelé.

A pak se z bouřky ozval hlas, zesílený neviditelnými ampliony, a s ozvěnou se rozlehl kolem.

„Nestřílejte! Víme, že tam jste. Odložte zbraně a vyjděte s rukama nahore.“

Pětice mužů ztuhla a dva z nich vytáhli pistole. Ale ta slova nepatřila jim.

Pokud měl Alex nějaké pochybnosti o tom, že terčem jsou oni s Tamarou, o pár vteřin později získal jistotu. Z lijáku se vynořily další čtyři elektromobily a zastavily se proti němu. Jejich reflektory ho oslnily. Vzápětí z nich vyskočilo deset černých siluet a obklíčilo je. Alex cítil, že se Tamara napjala. Pak se rozhodla jednat a vytasila zbraň. Z jednoho elektromobilu práskl výstřel. Tamara vykřikla a upustila zbraň. Z rány na rameni jí vytryskla krev a rychle se šířila po rukávu.

„To bylo poslední varování!“ zaburácel hlas. „Vstaňte a pojd'te pomalu sem. Jestli neuposlechnete, zastřelíme vás.“

Jak je objevili? Alex se zamyslel a vzpomněl si, že Tamara cestou klopýtla. Nástražný drát. To bylo určitě ono. Když utíkali, spustila poplach.

Magnus Payne se prodral kruhem strážných. Čtyři členové Síly 3 ho následovali. Ještě před několika minutami byla celá plocha prázdná; teď tu panoval čilý ruch. Tamara se držela za poraněné rameno. Alex stál vedle ní. Byl zoufalý. A pak se objevil Nikolaj Drevin. Měl na sobě nepromokavý plášť a v ruce – bizarně – držel barevný deštník, který ho chránil před lijákem. Vypadal uvolněně, jako by se prostě rozhodl vyrazit na noční procházku. Zastavil se před Alexem s Tamarou. Na tváři měl kamenný výraz.

„Slečno Knightová,“ řekl, a přestože mluvil potichu, jeho slova přehlušila dokonce i šumění deště. „Vždycky jsem vás podezíral. Nebo spíš, tušil jsem, že CIA se pokusí do mé operace infiltrovat, a vy jste mi připadala jako nejpravděpodobnější volba. Mrzí mě, že se moje obavy potvrdily.“

„Ten kluk...“ Magnus Payne došel k Drevinovi. „Ano. Zdá se, že váš člověk nesplnil úkol.“ Drevin udělal několik kroků dopředu, až stál těsně před Alexem. Alex necouvl; po obličeji mu stékal déšť. „Něco mi pověz, Alexi,“ požádal ho Drevin. „Rád bych věděl, pro koho pracuješ. Je to MI-6, nebo CIA? Nebo snad pro obě organizace?“

„Jděte k čertu,“ pronesl Alex tiše.

„Je mi nesmírně líto, že ses rozhodl být mým nepřítelem,“ pokračoval Drevin. „Měl jsem tě rád. Stejně jako Paul. Ale zneužil jsi mé pohostinnosti, Alexi. Udělal jsi velkou chybu.“

Alex mlčel. Tamara byla bledá jako stěna a jednou rukou se držela za rameno. Očividně ji bolelo, ale zatím vzdorovala. „CIA ví, že jsme tady, pane Drevine,“ řekla. „Jestli nám ublížíte, pomstí se vám. Neutečete. Nemáte kam.“

„Jak vás napadlo, že chci utéct?“ podivil se Drevin. „Zavřete ji někam,“ nařídil svým lidem. „Už ji nechci vidět. Magnusi – Alexe Ridera odveďte do hlavního hangáru. Chci si s ním promluvit.“

Po těch slovech se otočil a odešel. Stačily tři kroky a zmizel v hustém dešti.

TERČ ÚTOKU

Hlavní hangár byl obrovský. Tady zřejmě stála cessna, když ji nepotřebovali. Střechu měl z vlnitého plechu a stěna obrácená k odpalovacím rampám byla otevřená. Uvnitř se povalovaly různé součástky a několik barelů na naftu, ale jinak byl prázdný. Alexe přivázali k dřevěné židli. Drevin seděl naproti; Magnus Payne stál vedle něho. Voják, Tesák, Brejlovec a Hodinář se shromáždili opodál. Rozhovoru se sice účastnili, ale bylo jasné, že jsou tu pouze jako přihlížejíci.

Liják ustal stejně náhle, jako začal. Alex slyšel, jak v okapech stále zurčí voda a na střechu dopadají poslední kapky. Vzduch v hangáru byl teplý a vlhký. Alex byl promočený na kůži. Payne ho k židli přivázal dlouhým elektrickým kabelem, který se mu zařezával do masa. Ruce a nohy mu už dřevěněly.

Drevin měl na sobě světle modrý kašmírový svetr a manšestrové kalhoty. Choval se uvolněně. V jedné ruce držel obrovskou koňakovou sklenici s dvěma centimetry zlatavé tekutiny, která na dně vytvářela dokonalý kruh. Zvedl ji k nosu a znalecky k ní přičichl.

„To je koňak Louis XIII.,“ poznamenal. „Je třicet let starý. Jedna láhev stojí přes tisíc liber. Žádný jiný koňak nepiju.“

„Věděl jsem, že jste bohatý,“ odsekl Alex. „A věděl jsem i to, že jste chamtivý. Ale netušil jsem, že jste taky nudný.“

„Stojí tu pět mužů, kteří by si s tebou rádi vyřídili účty, pokud jim to dovolím,“ oznámil Drevin klidným hlasem. „Možná by bylo lepší, kdybys sklapnul a vyslechl mě.“

Zakroužil koňakem ve sklenici a napil se.

„Musím se přiznat, že mě fascinuješ.“ Pozorně Alexe studoval šedivýma očima. „Potom co mi Magnus sdělil, že jsi agentem MI-6, jsem se rozesmál. Jednoduše jsem tomu nemohl uvěřit. Ale když vezmu v úvahu všechno, co se stalo, perfektně to do sebe zapadá. Kdysi jsem se setkal s Alanem Bluntem a dospěl jsem k závěru, že jde o velice prohnáného a nesympatického člověka. Tohle mě v mém dojmu pouze utvrzuje. Přesto se mi nezdá, že by tě poslal, abys mě špehoval. Opravdu to udělal, Alexi? Byl jsi na mě nasazený od začátku?“

„Postřelili ho,“ zavrčel Payne. „Viděl jsem jeho nemocniční záznamy. Vypadaly přesvědčivě.“

„Pak to možná byla jen nešťastná shoda okolností. Tedy, nešťastná pro tebe. Nicméně mám radost, že si teď spolu můžeme promluvit, i když se obávám, že se bez tebe a slečny Knightové budeme muset brzy obejít. V každém případě jsem dostal šanci říct ti něco o sobě. Víš, Alexi, byl bych rád, kdyby o mně Paul všechno věděl. Kdybych mu mohl vyprávět to, co chci teď povědět tobě. Ale Paul je slabý. Možná by mě pak začal nenávidět. Ale ty, jak vím, mě pochopíš.“

Drevin opět zvedl sklenici k nosu a zhluboka se nadechl.

„Jak ses před chvilkou zmínil, jsem bohatý člověk. Jeden z nejbohatších lidí na téhle planetě. Zaměstnávám tým daňových poradců, kteří pro mě pracují na plný úvazek, ale dokonce ani oni přesně nevědí, jak velké mám jmění. Nedokážeš si představit, Alexi, jaké to je, když můžeš mít všechno, na co si vzpomeneš. Můžu zajít do obchodu, abych i pořídil oblek, a místo toho si koupit celý obchod. Když vidím v časopisu nové auto nebo loď, do večera můžou být moje. Podle posledního daňového přiznání jsem majitelem jedenácti domů po celém světě. Každý den v týdnu můžu spát v jiné zemi a probouzet se v jiném kousíčku ráje.

Samozřejmě, jak už zřejmě víš, tohle bohatství jsem nezískal způsobem, který by se dal nazvat poctivým. Podobné termíny mě nezajímají. Jsem zločinec – a nestydím se za to. Mnoho lidí jsem zabil vlastní rukou a spousty dalších zemřely v důsledku mých rozkazů. Také většina mých obchodních partnerů jsou zločinci. Proč by mě to mělo trápit? Neznám žádného úspěšného podnikatele, který občas nepodvádí nebo nelže. Děláme to všichni! Je jen otázkou, do jaké míry.

Během minulých dvaceti let se mi skutečně dařilo a v následujících letech hodlám být ještě bohatší a úspěšnější. Nicméně —,“ Drevin se zamračil, „– asi před osmnácti měsíci jsem si uvědomil dva malé problémy, a to mě přimělo podniknout jisté kroky. Kvůli těm problémům jsi teď tady, Alexi. Ty problémy by mě mohly snadno zničit a vymyslet způsob, jak je vyřešit, mě stálo spoustu času a peněz.“

„Proč mi to všechno říkáte, když mě chcete zabít?“ zeptal se Alex.

„Můžu ti to říct *právě proto*, že tě chci zabít,“ odpověděl Drevin. „Nehrozí nebezpečí, že bys to, co uslyšíš, někde opakoval. Ale už mě prosím nepřerušuj, Alexi, nebo budu muset požádat Magnuse, aby ti ublížil.“

Na okamžik zavřel oči. Když je opět otevřel, byl zase naprosto klidný.

„První problém,“ začal, „souvisí s americkým ministerstvem zahraničí, které se rozhodlo prověřit některé mé finanční obchody, především ty, do nichž je zapletena ruská mafie. Samozřejmě jsem hned od začátku tušil, že proti mně hledají důkazy. Vždycky jsem se choval opatrně. Nikdy jsem nic nepodepsal a postaral jsem se, aby neexistovali žádní svědci, kteří by proti mně mohli svědčit. Nicméně při rozsahu mých obchodů nebylo možné, abych po sobě nezanechal nějaké stopy, a věděl jsem, že Američané shromažďují jednotlivé střípky, mluví s každým, kdo se se mnou setkal – a že mě dřív či později hodlají obvinít.

Jako nejlepší řešení mi připadlo americké ministerstvo zahraničí zničit – zejména ty muže a ženy, kteří strkají nos do mých záležitostí. Napadlo mě však, že mi svým způsobem vlastně pomáhají. Veškeré důkazy proti mně shromáždili na jednom místě: vsadili všechno na jednu kartu! Pomocí jediné řízené střely bych mohl zabít všechny vyšetřovatele a zničit veškeré videonahrávky, dokumenty, útržky papíru, telefonické záznamy i počítačové sjetiny – prostě všechno! Mohl bych začít znovu s naprosto čistým štítem! Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím jsem byl Američanům za to, co dělají, vděčnější.

Samozřejmě by to nebylo snadné. Důkazy totiž uložili do jedné z nejlépe strážných budov na světě – do Pentagonu ve Washingtonu. Ta budova je ve skutečnosti obrovský betonový bunkr – a většina jeho prostor se skrývá v podzemí. Ministerstvo zaměstnává protiteroristickou jednotku, která funguje čtyřicet hodin denně. V Pentagonu najdeš veškerá monitorovací zařízení, jaká si jen dokážeš představit, a od 11. září se k němu nesmí přiblížit žádné dopravní letadlo. Celá budova je důkladně chráněna proti chemickému, biologickému i radiačnímu útoku. Vím to, protože jsem

o všech uvažoval. Jenže stačil krátký průzkum a došlo mi, že všechny jsou odsouzeny k neúspěchu.

A teď, pokud dovolíš, přejdu k druhému problému, o kterém jsem se zmínil. Možná ti bude připadat, že s tím prvním nemá nic společného. Taky jsem si to dlouho myslel. Ale za chvíli pochopíš, jak spolu souvisejí.“

Alex mlčel. Věděl, že Magnus Payne a členové Síly 3 z něho nespouštějí oči. Celou dobu marně přemýšlel, jak do toho všeho zapadají oni. A kde je Kaspar, ten muž s potetovanou lebkou? Pořád to nedávalo smysl. Zavrtěl se na židli, aby do zdřevěnělých rukou a nohou získal trochu citu.

„Mým dalším problémem je Vesmírná archa,“ pokračoval Drevin. „Vesmírná turistika mě vždycky zajímala, Alexi, a když se na mě britská vláda obrátila s žádostí o spolupráci, musím přiznat, že mi to polichotilo. Z peněz, které do projektu investují, budu profitovat. Budu stát v čele jednoho z nejodvážnějších a možná nejvýnosnějších podnikání jednadvacátého století. A získám díky tomu to, co potřebuju ze všeho nejvíc: úctyhodnost! Američané mě možná považují za zločince, ale až zjistí, že večeřím s královnou, přiměje je to k zamyšlení. Napadlo mě, že pro ně bude mnohem obtížnější poslat mě do vězení, až budu sir Nikolaj Drevin. Nebo dokonce lord Drevin. Mít ty správné kontakty je někdy výhodné.

A tak jsem souhlasil, že se v projektu Vesmírná archa, prvního vesmírného hotelu na světě, stanu partnerem vaší vlády. Bohužel je teď nad naše možnosti. Ještě pořád je nad naše možnosti. A já na to musím neustále myslet. Vesmírná archa se totiž změnila v noční můru, katastrofu. Dokonce i bez Američanů a jejich vyšetřování by mě mohla snadno zničit.“ Drevin se zamračil a zhluboka se napil koňaku. „Ten projekt překročil rozpočet o miliardy liber. Vysává mě. Dokonce ani s veškerým svým bohatstvím ho už nejsem schopen podporovat. A může za to vaše idiotská vláda. Než učiní nějaké rozhodnutí, dlouhé měsíce o něm diskutují. Zřídili komise a podkomise. A když konečně nějaké rozhodnutí přijmou, vždycky je špatné. Mělo mi to dojít hned na začátku. Jen se podívej na budovu skotského parlamentu! Na Millennium Dome! Všechno, co staví britská vláda, stojí desetkrát víc, než by mělo, a stejně to nefunguje.

Pro Vesmírnou archu platí totéž. Stavba je ve skluzu, má spoustu technických závad a podle všeho nebude nikdy dokončena. Celý hotel se rozpadá. A já se už několik měsíců modlím, aby se ta zatracená věc prostě zřítila na Zem. Dostal bych zpátky alespoň část svých peněz, protože Vesmírná archa je jako všechny velké projekty pojištěná. Víc než to. Mohl bych si nad tím umýt ruce. Mohl bych se probudit, aniž by mi – doslova – nevisela nad hlavou jako Damoklův meč. Byly dny, kdy jsem vážně uvažoval, že někomu zaplatím, aby ji vyhodil do vzduchu.

A tehdy, Alexi, jsem dostal geniální nápad. Je to tak, jak jsem ti říkal. Mám dva problémy, které se dají vyřešit najednou.“ Drevin se předklonil a Alex konečně jasně viděl šílený výraz v jeho očích.

„Rád bych věděl, kolik toho víš o fyzice, Alexi. Zatímco tady sedíme, v kosmickém prostoru nad námi krouží stovky předmětů od malých komunikačních družic po obrovské vesmírné stanice, jako je ISS a před ní Mir. Uvažoval jsi někdy nad tím, co je tam drží? Proč se nezřítí dolů?

Odpověď spočívá ve velice jednoduché rovnici, která obsahuje jejich rychlost a vzdálenost od povrchu naší planety. Asi tě to překvapí, ale teoreticky je možné, aby družice kroužila kolem Země jen pár metrů nad tebou. Jenže to by se musela pohybovat obrovskou rychlostí. Vesmírná archa se nachází ve výšce 300 mil. Proto je možné udržovat její oběžnou rychlost na 17, 5 tisících mil za hodinu. I přesto se musí vždy po několika měsících její dráha zkorigovat. Totéž platilo pro Mir, když byl na orbitě, a teď pro ISS – Mezinárodní vesmírnou stanici. Každých několik měsíců musí speciální rakety vrátit všechny tyhle obrovské satelity na jejich původní orbitu. Jinak by se zřítily.

Po pravdě řečeno, někdy k tomu dojde. Ruská kosmická sonda Mars 96 havarovala 17. listopadu 1996 a její trosky dopadly do Jižní Ameriky. V dubnu 2000 těsně minul Kapské Město druhý stupeň družice Delta. Svět má velké štěstí, že zatím nedošlo k větší katastrofě. Jistě, skoro tři čtvrtiny povrchu naší planety tvoří voda. Jsou tu rozlehlé pouště a horské masivy. Pravděpodobnost, že kus vesmírného harampádí dopadne na obydlenou část Země, je relativně

malá. Přesto většina astronomů tvrdí, že jednou k tomu neštěstí dojde.

Stačíš mě sledovat? Snažím se ti to vyložit co nejjednodušeji. Představ si, že kolem dlaně kroužíš kaštanem na niti. Když jeho pohyb zpomalíš, kaštan spadne a udeří tě. Takhle to funguje. Kaštan je vesmírná stanice; tvoje ruka je Země. Stačí málo a dojde k tragédii. A právě tohle mám v úmyslu.

Až *Gabriela 7* zítra vypustíme, ponese časovanou bombu, kterou musí přesně umístit do Vesmírné archy. Všechno budou řídit počítače a program je zamčený. Když se podíváš na mapu, zjistíš, že Washington leží zhruba na třicátém osmém stupni severní šířky. Inklinace, kterou sleduje Vesmírná archa – jeho dráha –, je také třicet osm stupňů. To znamená, že se při každém oběhu Země ocitne přímo nad Washingtonem.

Bomba vybuchne dvě hodiny potom, co se *Gabriel 7* spojí s Vesmírnou archou – přesně v půl páté. Výbuch Vesmírnou archu vychýlí z její oběžné dráhy, a ta začne padat. Jakmile vstoupí do zemské atmosféry, věci dostanou rychlý spád. Čím bude okolní vzduch hustší, tím rychleji se bude stanice pohybovat. Brzy se začne nekontrolovatelně řítit k Zemi. Nebo to tak alespoň bude vypadat. Ve skutečnosti jsem nechal do Vesmírné archy naprogramovat takzvané mimoorbitální manévrování. Ačkoli se bude zdát, že se pohybuje nepředvídatelně, ve skutečnosti bude stejně přesná jako řízená nukleární střela.

Dokážeš si to představit, Alexi? Vesmírná archa váží asi 700 tun. Samozřejmě, část hmoty při vstupu do zemské atmosféry shoří, nicméně odhaduju, že se asi šedesát procent zachová. To je přibližně 400 tun roztavené oceli, skla, berylia a hliníku, které se budou pohybovat zhruba rychlostí 15 tisíc mil za hodinu. Terčem útoku je Pentagon. Zničím ho. Všichni lidé, kteří tam pracují, zemřou, a veškeré důkazy proti mně shoří. Nárazová vlna navíc promění v trosky převážnou část Washingtonu. Kapitol. Bílý dům. Nejruznější pamětihodnosti. Parky. Mrzí mě to, protože Washington se mi vždycky moc líbil. Ale zůstane z něho jen velice málo.“

Alex zavřel oči. Ve Washingtonu je Jack Starbrightová na návštěvě u svých rodičů. Ona tu děsivou katastrofu, kterou Drevin

naplánoval, možná přežije, ale tisíce lidí – stovky tisíc – ne. Alex se opět přistihl, že uvažuje, jak se do téhle záležitosti vůbec zapletl. Skutečně to začalo doktorem, který mu nařídil dva týdny odpočívat?

„A teď ti musím povědět o Síle 3,“ pokračoval Drevin.

„Nemusíte,“ namítl Alex. Tuhle část si už doplnil sám. „Potřebujete na někoho svést vinu. Teroristická skupina Síla 3 neexistuje. Vymyslel jste si ji.“

„Přesně tak.“ Drevin mávl sklenicí na čtyři muže, kteří stáli opodál. „Domnívám se, že Síla 3 je nejgeniálnější stránkou celé operace. Až bude Vesmírná archa záměrně zničena, až se zřítí na Pentagon, budu hlavním podezřelým samozřejmě já. A tak jsem musel vymyslet obětího beránka. Musel jsem zařídit, abych byl mimo podezření.“

Vytvořil jsem Sílu 3. Najal jsem muže, které tady vidíš. Podle mých pokynů spáchali několik teroristických činů proti kapitalistickým koncernům. Vyhodili do povětří automobilové závody v Dakotě, továrnu v Japonsku a výzkumné centrum General Motors na Novém Zélandu. Také jsem podplatil novináře, který pracoval v Berlíně, a odborníka na mezinárodní bezpečnost v Londýně, aby se o Síle 3 zmínili, aby před ní svět varovali. Potom jsem je nechal zavraždit. Chápeš? Budoval jsem představu o nemilosrdné skupině ekoteroristů, kteří nenávidí všechno, co souvisí s velkým byznysem – a kteří nejvíc ze všeho nenávidí mě.“

„Nechal jste unést vlastního syna!“ vykřikl Alex. Události v nemocnici a Hornchurchských věžích začaly konečně dávat smysl.

„Vždyť jsem ti to říkal. Musím být mimo veškeré podezření. Svět musí věřit, že Síla 3 jsou mí nepřátelé. Jaký otec by dovolil, aby jeho syna unesli jen pár dní po operaci?“

„Ale oni se spletli,“ přerušil ho Alex. „Místo něho unesli mě.“ Vzpomněl si, jak ho věznili, a zatočila se mu hlava. „Chtěli Paulovi uříznout prst! To jste jim taky přikázal?“

„Samozřejmě.“ Drevin vypadal poprvé za celou dobu rozpačitě. Alex si všiml, že bojuje s emocemi a snaží se je ovládnout. „Hrozba musela působit věrohodně. Kdyby Paula zmrzačili, nikdo by mě nepodezíral, že s tím mám něco společného. A až na mě Síla 3 zaútočí tady na ostrově, budu další obětí.“

„Ale to je odporné!“ vybuchl Alex. „Je to váš syn!“

„Třeba by ho trocha bolesti zocelila,“ odsekl Drevin. „Paul je moc měkký. A jednou zdědí miliardy. Bude mu patřit celý svět. Copak je příliš, žádat za to na oplátku jeden malíček?“

„Být vaším synem musí být fakt skvělé!“ ušklíbl se Alex.

„Jestli se mnou budeš takhle dál mluvit, čeká tě velice bolestivá smrt!“ Drevin dopil koňak. Byl náhle rudý a lapal po dechu. „Udělal jsem jedinou chybu – nedal jsem Kasparovi Paulovu fotografii. Znali jsme číslo jeho pokoje; věděli jsme, že v nemocnici nebude bezpečnostní služba. Jak jsme ale mohli tušit, že se do toho rozhodne zaplést jiný chlapec – ty?“

„Proto jste chtěl, abych uhořel?“ zeptal se Alex.

„Ne.“ Drevin zavrtěl hlavou. „Potřebovali jsme tě živého. O to šlo. Paul tomu martyriu unikl, ale stále jsme potřebovali někoho, kdo by světu sdělil, že v únosu měla prsty Síla 3. Mrtvý bys nám nebyl k ničemu. Chtěli jsme, aby ses zachránil. V místnosti byla židle, takže ses mohl dostat skrz strop a přes zeď na chodbu. Požár jsme úmyslně založili daleko od schodiště, abys mohl z budovy utéct.“

„Ale jeden z vašich lidí na mě čekal s pistolí.“ Alex se podíval na muže, kterého znal pouze jako Vojáka, na muže, který zastřelil nočního vrátného v nemocnici. Zíral na Alexe vodnatýma očima, které byly k jeho zlomenému nosu moc malé a moc blízko u sebe.

Tohle Drevin zřejmě slyšel poprvé. „Je to pravda?“ zeptal se.

„Lže!“ vyštěkl Voják. To byla první slova, která za celou dobu pronesl. „Nechal jsem ho jít, jak jste řekl. Ten kluk si vymýšlí.“

Alex mu rozuměl. Ponížil ho. A Voják neuposlechl rozkazy, protože se mu chtěl pomstít. To on lhal. Všem přítomným to bylo jasné; poznali mu to na hlase.

Drevin pokrčil rameny. „To je jedno,“ řekl a Voják si oddychl. „Možná tě zajímá, proč přijela Síla 3 na ostrov, Alexi. Mám pro ně totiž ještě jeden úkol. Vypuštění rakety jsme naplánovali na zítra v devět hodin ráno. Bomba vybuchne v půl páté odpoledne. A zatímco se bude Vesmírná archa řídit na Washington, tady na ostrově vypukne boj. Objevíme vetřelce. Moji muži je postřílí. A až dorazí policie a začne vyšetřování, budu jim moct poskytnout poslední důkaz o tom,

že za vším stála Síla 3. Popsal jsi policii muže, kteří tě unesli, Alexi. Zítra budou v televizi jejich rozstřílená těla.“

„Jak to chcete zfalšovat?“ zeptal se překvapeně Tesák. Brejlovec s Hodinářem se tvářili stísněně. Drevin se usmál. „Kdo řekl, že to chci zfalšovat?“ Rachocení výstřelů bylo tak hlasité a ozvalo se tak blízko, až se Alex na židli málem převrátil. Čtyři falešní teroristé neměli nejmenší šanci. Zemřeli, než stačili zareagovat, a jejich těla teď ležela na studené betonové podlaze. Alex se otočil. Magnus Payne držel v ruce samopal a zlověstně se usmíval. Kolem rukou se mu vznášel oblak kouře.

„Jste šílený!“ vyjekl Alex, aniž si uvědomil, co říká. „Z tohotohle se vám vyvážnout nepodaří! CIA se dozví, že jste to udělal vy...“

„Možná mě budou podezírat, ale nikdy mi to nedokážou,“ odsekl Drevin. „Bohužel zde figuruji pouze jako oběť.“

„Ale co já? Co Tamara? Jestli nás zabijete, CIA po vás půjde!“

„CIA už po mně jde. Jakou roli v tom budou hrát další dvě mrtvoly? Obávám se, že tebe a slečnu Knightovou objeví na pláži. Nešťastnou náhodou jste se připletli do palby. Hrůza. Ale ne moje vina.“

„A co Kaspar?“ Proč si na něj Alex vzpomněl? Byl jediným dílkem, který mu v téhle šílené skládačce chyběl. Jestliže Síla 3 celou dobu pracovala pro Drevina, pak Kaspar určitě také. Ale kde je?

„Ukaž mu to,“ nařídil Drevin Magnusovi.

Šéf ochranky položil samopal na zem, zvedl ruku a zabořil si ji do rzavých vlasů. Byla to paruka. Sundal si ji a pak si prstem podebral kůži na obličej. V tu chvíli to Alexovi došlo – latex. Nedávno měl na sobě něco podobného. S hrůzou sledoval, jak si Magnus strhl masku a pod ní se objevilo ohavné tetování. Trik byl hotov během několika vteřin. Magnus Payne zmizel a na jeho místě stál Kaspar.

„To tetování bylo nesmírně bolestivé a nepříjemné,“ poznamenal Drevin. „Ale museli jsme vytvořit vůdce teroristů, kterého si lidé zapamatují. Řekl bych, že se nám to podařilo, co myslíš?“

Alex byl na dně. Vzpomněl si na své první setkání s Paynem na ostrově. Přestože si šéf ochranky změnil hlas, Alex měl dojem, že ho

už někde viděl. A Payne dobře věděl, s kým má tu čest. Když Alex s Paulem seděli během představování v elektromobilu, šéf ochranky je měl oba spatřit poprvé v životě. Přitom mu bylo ihned jasné, který z nich je který. Samozřejmě. Okamžitě Alexe poznal.

„Po vypuštění rakety odnese těla na pláž,“ řekl Drevin Kasparovi. „Později k nim přidáme Alexe s tou ženskou.“ Položil sklenici na stůl a vstal. „Na shledanou, Alexi. Moc rád jsem si s tebou popovídal. Škoda, že tě nemůžu poznat víc. Bohužel, zdá se, že jsme na konci.“

Naposledy otočil prstenem, jako by zapomněl ještě něco říct. Muži, kteří předstírali, že jsou členy Síly 3, a jejichž jména se Alex nikdy nedozví, leželi na podlaze.

Kaspar udělal pár kroků dopředu a chytil židli za opěradlo. Pak se židle naklonila dozadu a Alex mohl jen bezmocně přihlížet, jak ho muž vleče pryč.

VÍTR A VODA

Kaspar ho zavezl na druhý konec areálu do obdélníkové budovy se zamřížovanými okny a dveřmi těsně pod úrovní terénu, k nimž vedly příkré schody. Alex už na toho muže nemyslel jako na Magnuse Payna. Šéf Drevinovy ochranky se už s parukou ani maskou neobtěžoval, a dokonce i ve tmě mu na lebce jasně zářila ohavná mapa světa. Alexe napadlo, kolik asi dostal za to, aby se nechal takhle zohavit. Ať byla částka jakkoli vysoká, určitě si z ní jednoho dne bude moct zaplatit plastickou operaci, díky níž se tetování zbaví.

Kaspar ho odvázel ze židle, ale ruce mu nechal spoutané. Když vystupovali z elektromobilu, Alex kabel nenápadně zkontroloval, jestli není někde uvolněný. Připadalo mu, že kdyby měl trochu času, možná by se z pout dokázal vyprostit. Ne že by mu to k něčemu bylo. Budova, která stála před ním, vypadala jako vězení. A Kaspar věděl, čeho je Alex schopný. Žádnou další chybu už rozhodně neudělá.

Po schodech sestoupili do obrovské místnosti plné elektronických přístrojů, počítačů a pracovních stanic. Většinu prostoru zabíral model kosmické sondy – lesklá ocel se soustavou obvodů. Alex si všiml, že na věšáku visí jakési dva úbory, které připomínaly teplákovou soupravu. Oba měly na rukávu našité logo Vesmírné archy. Napadlo ho, že jde zřejmě o oblečení, které nosí astronauti.

„Tudy,“ zavrčel Kaspar a ukázal pistolí k dalšímu schodišti vedoucímu do suterénu.

Alex ho poslechl a ocitl se v široké chodbě se dvěma pevně vyhlížejícími klecemi na každé straně. Jakmile vykročil dopředu, uslyšel z první klece vrískot a brebentění a k jeho velkému překvapení se před ním objevil orangutan a udeřil pěstmi do mříží. Pak si vzpomněl. Drevin mu řekl, že chce vyslat do vesmíru lidoopa – šlo o jakýsi dlouhodobý experiment.

„Seznam se s Arthurem,“ řekl Kaspar. Na tváři měl ohavný úsměv.

„To je váš příbuzný?“ zeptal se Alex.

Za tu poznámku si vysloužil tvrdé dloubnutí pistolí, ale rychle na bolest zapomněl. V druhé kleci totiž spatřil Tamaru Knightovou. Byla stále bledá jako stěna, nicméně živá. Zatímco Kaspar otevíral dveře protější klece, povzbudivě se na Alexe usmála, ale mlčela.

„Vlez dovnitř,“ nařídil mu.

Alex neměl na vybranou. Vešel do klece a čekal, až za ním Kaspar zamkne dveře. Potom se rozhlédl. Klec byla čtvercová a měřila asi dva metry. Mříže byly ze železa a na dveřích visel zbrusu nový zámek. Alex s sebou neměl žádnou šikovnou věcíčku od pana Smitherse a navíc byl stále spoutaný. Odsud neuteče.

Kaspar vytáhl klíč ze zámku a strčil si ho do kapsy. „Teď vás tu nechám.“ Podíval se na hodinky. Byla skoro jedna hodina po půlnoci. „Určitě uslyšíte start rakety,“ dodal. „Jakmile bude ve vzduchu, někdo pro vás přijde. Odvedou vás na pláž a tím to skončí.“ Roh západní Afriky se mu zkroutil v nenávisném úšklebku.

Alex už takový viděl. Čím větší darebáci, tím hůř nesli, že je převezl puberták. A Alex Kaspara převezl dvakrát. „Jen mě mrzí, že tě nezastřelím osobně,“ pokračoval Kaspar. „Ale budu na tebe myslet. Doufám, že umřeš pomalu.“

Po těch slovech odešel. Alex slyšel jeho kroky na schodišti. Pak se hlavní dveře otevřely a zavřely. Orangutan Arthur se odploužil k zadní stěně klece a posadil se.

„Okouzlující člověk,“ zamumlala Tamara.

„Tamaro, jak je vám?“ Alex si o ni dělal starosti, a když ji spatřil, spadl mu kámen ze srdce.

„Už jsem se cítila i líp,“ připustila. „To byl Magnus Payne?“

Alex přikývl. „Zdálo se mi, že poznávám jeho hlas. Jak to, že vypadá takhle?“

Alex jí to vysvětlil. Také jí řekl o svém zážitku v hangáru a Drevinově plánu zničit Washington. Tamara klečela u dveří klece a pozorně poslouchala. Když domluvil, zhluboka vydechla. Alexovi připadalo, že zbledla ještě o něco víc.

„Mysleli jsme si, že chce pláchnout,“ řekla. „Mysleli jsme si, že je vyřízený. Nenapadlo nás, že přijde s něčím takovým.“

„Opravdu to může udělat?“ zeptal se Alex. Tamara se na okamžik zamyslela a pak přikývla. „Možná. Nevím. Musel by mít

všechno promyšlené do poslední vteřiny. Výbuch. Celý ten zbytek. Ale, ano... Obávám se, že se mu to může podařit.“

„Musíme se spojit s Joem Byrnem.“

„Strážní mi sebrali vysílačku. Tvůj iPod mají určitě také.“

„A co telefony?“

„Na ostrově jsou radiotelefony, ale Drevin je určitě vyřadí z provozu. Čistě pro případ. A obyčejné mobily jsou k ničemu. Není tu signál. Nevím, Alexi. Buď ho budeme muset zastavit sami, nebo jeden z nás bude muset dojít pro pomoc.“

„Na Barbados...“

„Leží jen deset mil odsud. Ed Šulský čeká na Harrison Point a má s sebou spoustu lidí. Co kdybys ukradl člun?“

„Proč já? Proč ne my oba?“

Tamara potrásla hlavou. „Omlouvám se, Alexi, ale mám v rameni kulku. Jen bych tě zdržovala.“

Alex vztekle kopl do dveří klece. Mříže zařinčely. Bylo mu jasné, že se odtud stejně nedostane, a řekl to nahlas.

„Možná ti dokážu pomoci,“ prohodila Tamara. Měla na sobě sportovní boty a Alex sledoval, jak se ohnula a vytáhla z nich tkaničky. „Chytej!“ Prostrčila zdravou paži skrz mříže a hodila je Alexovi.

„Co –?“

„Nejsi jediný, kdo má pro případ potřeby šikovné věcičky. V těch tkaničkách je wolframový drát. S diamantovou hranou. Můžeš mříže přerušit.“

„To je šikovné,“ utrousil, i když si v duchu přál, aby lidé od CIA vymysleli něco praktičtějšího a možná trochu účinnějšího.

„Náušnice s trhavinou mi sebrali,“ dodala Tamara, jako by mu četla myšlenky.

Alex vzal jednu tkaničku a prozkoumal dveře. Kovové mříže byly pevné, ale tenké, a k tomu, aby se protáhl ven, postačí, když přetrhne tři. Práci mu budou ztěžovat svázané ruce, ale snad si poradí i s tím. „Kolik máme času?“ zeptal se.

„Moc ne. Kolem šesté se začne rozednívat. Jestli do té doby nebudeš venku, nemáš podle mě velkou šanci.“

„Fajn.“

Alex provlékl tkaničku kolem kabelu mezi zápěstími a volné konce sevřel do zubů. Držel tkaničku napnutou a začal pohybovat rukama nahoru a dolů jako při řezání. Za necelou minutu měl ruce volné. Všiml si, že se Tamara usmála. Ted' se může pustit do práce.

S mřížemi to tak jednoduché nebylo. Trvalo mu hodně přes půl hodiny, než přeřízl první, a zklamalo ho, že se nedá ohnout, přestože ji přerušil těsně nad zemí. Musel ji přepilovat ještě na jednom místě – což mu zabralo další půlhodinu –, než konečně dopadla se zařinčením na zem. Alex v duchu zaklel. Jestli jsou nahoře strážní, ten rámus je určitě přiláká dolů. Ale měl štěstí. Nikdo nepřišel. Vypadalo to, že jsou s Tamarou sami. Celou tu dobu, co pracoval, Tamara mlčela, ale ted' na něj kývla. „Pokračuj!“ povzbudila ho.

„Kolik je hodin?“

„Nevím. Vzali mi hodinky.“

To na tom bylo nejhorší. Když se Alex pustil do druhé mříže, neměl tušení, kolik času uběhlo. Věděl jen, že je unavený. Potřeboval se vyspat. A na palcích, prstech a bříškách dlaní měl puchýře.

Noc se vlekla. Alex seděl shrbený v kleci a usilovně piloal. Tamara ho mlčky pozorovala. Orangutan se k oběma otočil zády a zdálo se, že spí.

Konečně byl Alex hotov. Přeřízl třetí mříž, takže se dokázal otvorem protáhnout do chodby. Došel k Tamaře. „Ted' dostanu ven vás,“ oznámil.

„Ne, Alexi.“

„Nemůžu vás tu nechat.“

Tamara zavrtěla hlavou. „Nemáš moc času. Jed' na Barbados. Najdi Eda.“ Unaveně se opřela zády o mříže. I když se to snažila zamaskovat, Alex viděl, že má velké bolesti. „Dobře to dopadne,“ pokračovala. „Arthur mi bude dělat společnost. Ted' běž, než sem někdo přijde.“

Alex věděl, že má pravdu. Zvedl jednu uříznutou tyč a vyšel po schodech nahoru. Když se podíval z okna, vyděsilo ho, že na inkoustově černou oblohu se už vkrádají první paprsky růžového světla. Musí být hodně po šesté. Raketa vyletí do vesmíru za necelé tři hodiny.

Došel ke dveřím a pootevřel je. Na židli seděl strážný v šedém overalu a kšiltovce. Alex se usmál. Tentokrát stálo štěstí na jeho straně – muž tvrdě spal. Alex sevřel železnou tyč pevněji. Napadlo ho, že se mu bude možná hodit.

O deset minut později Alex, oblečený v šedé uniformě a s kšiltovkou staženou nízko do čela, nasedl do elektromobilu a zamířil zpátky ke kontrolnímu stanovišti. Aniž zpomalil, vytáhl průkaz strážného a zvedl paži tak, aby mu zakrývala většinu obličeje. Byl odhodlaný, že v případě nutnosti bránu prorazí, a ulevilo se mu, když se zvedla a mohl bez problémů projet. Vypadalo to, že bezpečnostní opatření na Ostrově plameňáků potřebují důkladnou reorganizaci. Ale na druhou stranu, on a Tamara měli být zamčení. Nacházeli se na ostrově vzdáleném deset mil od nejbližšího pobřeží. Proč by si měl Drevin nebo kdokoli jiný dělat starosti?

Elektromobil měl jednoduché ovládání: dva pedály – plyn a brzdu. Alex sešlápl plyn a řítil se pralesem. Celou tu dobu si uvědomoval, že obloha rychle bledne. V dálce se objevil Drevinův dům a opačný konec ostrova, Little Point. Alex otočil volantem, sjel ze silnice mezi palmy a zamířil na pláž. Asi v polovině cesty uvízl elektromobil v písku. Alexovi to nevadilo. Vyskočil z vozidla a rozběhl se k přístavnímu molu.

Na hladině se kolébaly dvě kánoe a motorový člun Princess V55. Kánoe by byla moc pomalá. Ale motorový člun? Byl nádherný, s nízkým ponorem a přídí ve tvaru nože – optimální pro rychlou jízdu. Alex se podíval, jestli není v zapalování klíč. Proč ne? Jeden strážný spal. Další se na Alexe ani nepodíval, když kolem něho projížděl. A třetí možná udělal největší chybu ze všech.

Ale tentokrát mu štěstí nepřálo. Klíč nenašel. Prohledal veškeré skříňky a přihrádky v hlavní kajutě, ale neobjevil ho. Zklamaně položil ruce na volant a snažil se logicky uvažovat. Drevinův dům stál kousek odtud. Alex byl v pokušení vplížit se dovnitř a najít telefon. Ale Tamara ho varovala, že všechny telefony na ostrově budou mimo provoz, a on jí věřil. Že by objevil klíč k motorovému člunu v domě? Možná ano, ale bylo by to příliš velké riziko. Alex zvedl hlavu. Obloha rychle bledla a tma mizela jako rozlitý inkoust. Svítalo. Drevin se každou chvíli probudí.

Žádné telefony. Žádné motorové čluny. Barbados ležel deset mil odtud – příliš daleko na to, aby k němu doplaval nebo dopádloval v kánoi. Alex věděl, co musí udělat. Napadlo ho to, když piloval mříže klece, ale doufal, že najde jiné řešení. No, nemá na vybranou. Bude se muset spokojit s tímhle.

Vyskočil z člunu a rozběhl se po pláži k domu. Hlavnímu vchodu se však vyhnul. Místo toho zamířil dozadu ke skladu, kam ho Kolo zavedl před potápěním. Blesklo mu hlavou, že klíč od člunu je možná tam, jenže na hledání už neměl čas. Paul si dával do skladu draka a prkno na kitesurfing. A pro ně si Alex přišel.

Jenže když draka objevil a začal ho vytahovat ven, napadlo ho, jestli je to reálné. Deset mil je obrovská dálka a po bouři bude oceán neklidný. Přinejmenším foukal silný vítr. Alex ho cítil, když stál na molu – a navíc vanul od pevniny. Takovému větru se většina surfařů vyhýbá; bývá nárazový a nevyzpytatelný a hrozí nebezpečí, že vás odfoukne na širé moře. Ale přesně tohle Alex chtěl. Potřeboval se odtud dostat. Co nejrychleji.

Sáhl pro prkno a v tu chvíli se za ním otevřely dveře. Alex zvedl ruku sevřenou v pěst a prudce se otočil, aby přichozího srazil karatistickým úderem na zem, když vtom spatřil Paula.

„Alexi?“ Bylo zřejmé, že druhý chlapec vstal právě z postele. Měl na sobě jen šortky. Ohromeně na Alexe zíral. „Co tady...?“ Nenacházel slov. „Myslel jsem, že jsi pryč,“ vykoktal.

„Bohužel nejsem.“ Alex netušil, kolik toho Paul ví, a neměl zdání, jak pokračovat. Uvědomil si, že se situace zkomplikovala. Jak ji vyřeší?

„Co se ti stalo?“ zeptal se Paul. „Co tady děláš? A proč jsi takhle oblečený?“

„Promiň, ale to ti nemůžu říct.“ Hluboce litoval, že ho Paul přistihl. „Jak jsi zjistil, že tu jsem?“

„Nemohl jsem spát. Došel jsem k oknu, abych se nadýchal čerstvého vzduchu – a uviděl jsem tě na pláži.“

„Nemáš klíč k tomu motorovému člunu? Nevíš, kde je?“

„Nevím.“ Najednou se Paul rozzlobil. „Táta mi řekl, že tě sem poslali, abys ho špehoval. Tvrdil jsem, že to není pravda, ale on si

tím byl jistej. Říkal, že má v New Yorku nepřátele a oni ti prej zaplatili, abys sem jel, abys mu způsobil potíže.“

„Řekl ti, co mi provedl?“ přerušil ho Alex. I on se začínal zlobit. Paul tu stál a obviňoval ho. Přitom nic nevěděl.

„Tvrdil, že tě posadil do letadla a poslal tě pryč.“ Paul se na Alexe nejistě podíval. „Je to pravda, Alexi?“ zeptal se. „Špehuješ nás?“

„Ted' nemám čas ti to vysvětlovat.“ Alex udělal krok dopředu, ale v tu chvíli Paul zvedl ruku a natáhl ji k tlačítku v panelu na stěně. Alex si ho předtím nevšiml.

„To je alarm,“ oznámil mu Paul. „Když ho zmáčknu, za necelou minutu sem přiběhne deset strážných. Chci, abys mi řekl pravdu. Co tady děláš? Co se děje?“

„Když ten knoflík zmáčkneš, zabijou mě.“

„Lžeš...“

„Tvůj táta mě zabije, Paule. Už se o to jednou pokusil.“

„To ne!“ Paul na Alexe upřeně zíral a teď měl na tváři jiný výraz. Nebyla to nedůvěra. Byl to vztek. A Alex mu rozuměl. Nemohl na to nic říct. Mohl by Paulovi vyprávět všechno, co o jeho otci věděl, a stejně by se nic nezměnilo.

Drevín Paulovi lhal, zesměšňoval ho a nedával mu najevo svou náklonnost, ale pořád to byl jeho otec. Jak prosté. A Paul ho bude hájit bez ohledu na to, jaký vztah mezi sebou mají. Protože je jeho syn.

Alex věděl, že mu zbývá jen pár vteřin, než Paul spustí alarm. Zvedl ruce dlaněmi nahoru, jako by chtěl dokázat, že mu nechce ublížit. „Dobře, Paule,“ řekl. „Všechno ti povím.“

„Nepřibližuj se ke mně...“ Paulova ruka se vznášela pár centimetrů od tlačítka.

Alex se odvážil udělat další krok. „Není to tak, jak si myslíš. Tvůj táta se ve mně plete. A ty taky. O to, abych sem jel, mě požádala tvoje máma.“

„Cože?“

O Paulově matce se zmínil úmyslně, protože věděl, jaký účinek to bude mít. Paul ztuhl, zaváhal a Alex ho v tom zlomku vteřiny praštil loktem do spánku. Chlapec se okamžitě zhroutil; Alex ho při

pádu zachytil a opatrně ho položil na zem. Karate se učil od šesti let, ale tentokrát poprvé udeřil svého vrstevníka. Styděl se. Paul jen toužil po kamarádovi, po někom, koho bude moct obdivovat – a takhle to dopadlo. Ale co jiného mohl Alex dělat? Musí se dostat z ostrova. Musí Drevina zastavit, než zničí celé město.

Přinutil se bezvládného chlapce ignorovat, zvedl draka a zbytek vybavení a odvěkl vše na pláž. Slunce už stálo vysoko nad obzorem. Alex draka nafoukl, položil ho na břeh a celou dobu se rozhlížel, jestli se neblíží strážníci. Za jak dlouho se Paul probere? Za patnáct minut, možná za dvacet? V každém případě mu zbývá strašně málo času.

A ještě musí vymyslet, jak dostane draka do vzduchu. Při dvou lidech to bylo snadné. Samotnému mu to bude trvat déle. Alex ze sebe chvatně svlékl overal; pod ním měl plavky. Zvedl postroj a navlékl si ho. Byl to Mystic Darkrider, vyrobený z černé gumy s pěnovým pláštěm. Paul si vybral veškerou výstroj na kitesurfing sám a pořídil si tu nejlepší, jaká byla na trhu. Kéž by tu byl a pomohl mu s tím.

Jak to jen udělá?

Když Alex zkontroloval směr větru, položil draka na zem a šňůry natáhl směrem k vodě. Potom nabral několik hrstí písku a hodil ho na špičku draka, která směřovala proti větru. Druhá špička zůstala volná.

Zvedl prkno a řídící tyč a začal couvat do moře. Kolem kotníků mu šplouchala překvapivě chladná voda. Drak, který tvarem připomínal obrovský srpek měsíce, ležel na břehu, ale už sebou zmítal jako poraněné zvíře a snažil se vznést do vzduchu. Na zemi ho držela jen hromádka písku.

Alex položil prkno na hladinu, uchopil jednu šňůru připojenou k návětrné špici a opatrně ji začal přitahovat k sobě. Špice se začala téměř okamžitě zvedat, a jak proudil větracími otvory vzduch, drak se nafoukl. Alex couval dál do vody. Drak se zmítal stále silněji, látka sebou škubala a shazovala ze sebe písek. A pak, zničehonic, se vznesl. Alex ho nechal stoupat vzhůru, až ho měl přímo nad hlavou. Dostat ho tam mu trvalo několik minut a celou tu dobu si uvědomoval rychle ubíhající čas. Ale dokázal to. Může vyrazit.

Zavěsil řídicí tyč do postroje a stoupl si na prkno. Opatrně draka stáhl proti větru a téměř okamžitě ucítil silný, nekontrolovatelný tah. Zaklonil se a odevzdal se mu. Vzápětí se rozjel.

Drak letěl před ním, asi patnáct metrů nad hladinou. Navzdory okolnostem cítil Alex stejné vzrušení, jako když se po moři proháněli s Paulem. Připadalo mu, že jede neuvěřitelně rychle. Kolem něho svištěl vítr, na obličej mu dopadala vodní tříšť a téměř ho oslepovala. Slunce už začalo pálit; cítil, jak mu praží na paže, hrudník a ramena. Jestli bude na moři moc dlouho, spálí se. Jenže Alex věděl, že tohle je ten nejmenší problém ze všech. Nějak musí překonat deset mil. A Drevin za ním každou chvíli vyrazí.

Prosvištěl kolem Little Point; jakmile ho minul, ocítl se méně přátelských vodách. Pomalu pohnul řídicí tyčí a trochu ji zvedl, aby zpomalil, potom zatáhl za dvě přední šňůry a natočil ji doleva. Sotva obeplul mys, ucítil rozdíl. Vlny byly náhle mnohem větší. Výhled mu zakrývaly jednolitě modré stěny, které se zvedaly s děsivou rychlostí a hrozily, že do něho narazí. Vždycky se mu na ně nějak podařilo vyšplhat, ale už ho začínaly bolet napnuté paže. A když na okamžik zahlédl horizont, nebylo na něm nic, ani maličká tečka. Barbados byl stále daleko.

Uběhlo deset minut. Alex byl dobrý surfař, ale surfování s drakem bylo úplně jiné. Bezvýhradně se koncentroval na černo-bílé křídlo nad hlavou. Věděl, že kdyby se vychýlilo ze směru větru, spadlo by do moře. On sám by se okamžitě zastavil a bylo mu jasné, že zvednout draka do vzduchu by se mu už zřejmě nepodařilo. Musí zůstat vzpřímený. Byl unavený, protože celou noc nespál. *Nevšímej si toho. Soustřed' se.* Zat' al zuby a sebral všechnu svou vůli.

Vítr teď foukal z boku, v poryvech o síle asi třicet mil za hodinu. Alexovi bičovala tělo vodní tříšť. Napadlo ho, jestli vůbec jede správným směrem, a na okamžik se ohlédl. Ostrov plameňáků byl už malý a daleko. Usoudil, že pokud ho má po levé ruce, jede víceméně rovně.

Znovu se ohlédl a stáhl se mu žaludek. Málem ztratil rovnováhu. Byl přesvědčený, že se pohybuje rychlostí přinejmenším pět mil za hodinu. Jenže Barbados dosud neviděl – a navíc došlo k nejhoršímu. Pronásledovali ho.

Paul se musel probrat a spustit poplach. Buď to, nebo někdo zahlédl draka a domyslel si, co se stalo. Po hladině se řítíl Princess V55 a jeho štíhlý trup mířil přímo k němu. Byl neuvěřitelně rychlý a pohyboval se rychlostí skoro třicet devět uzlů. To je čtyřicet pět mil za hodinu. Zanedlouho ho dostihnou. A to nebylo všechno. Doprovázely ho dva menší čluny. Když se Alex znovu ohlédl, zjistil, že se oddělily, vyrazily dopředu a rychle zkracovaly vzdálenost mezi Princess V55 a jím.

Šlo o zbrusu nové motorové čluny Bella 602 DC finské výroby. Byly dvacet stop dlouhé, nízké a se stříbrným zábradlím ve tvaru nozder rozzuřeného býka působily zlověstným dojmem. Oba měly motor Mercury Optimax Saltwater o výkonu 150 koňských sil a Alex věděl, že se pohybují zhruba dvacetkrát rychleji než on. Byly necelou minutu od něho.

Nemohl nic dělat. Pevně svíral řídicí tyč a stáhl draka tak nízko, jak se odvážil, protože se zoufale snažil co nejvíc zrychlit. Teď už slyšel ve větru řev motorů. Před očima mu vyrůstaly další vodní stěny. Nohy se mu trásly únavou, jak si probíjovával cestu vlnami. Čluny se řítily dopředu a projížděly jimi jako nůž máslem.

V každém člunu seděli dva muži, jeden za kormidlem a druhý držel samopal. Nepřijeli ho chytit a odvléct zpátky. Přijeli ho zabít. Alex zaslechl první zarachocení dávky ze samopalu, které se v burácení vln téměř ztratilo. Opřel si řídicí tyč o hrudník a vytáhl draka do vzduchu. Současně přenesl váhu na obě nohy, odrazil se a vyskočil. Byl teď ve vzduchu, deset metrů nad hladinou moře. Kulky proletěly pod ním. Připadalo mu, že tam visí celou věčnost. Převrátil se, takže měl hlavu dole a nohy mu směřovaly k obloze. Muže v motorových člunech to zaskočilo. Narážely do nich vlny, oslepovala je vodní tříšť a marně se snažili dostat na mušku cíl, který se jim vznášel vysoko nad hlavou. Alex byl několik vteřin v bezpečí.

Jenže přitažlivosti zemské nemohl vzdorovat věčně. Alex se připravil na pád a snažil se ignorovat oba čluny, které se nacházely děsivě blízko. Přistál mezi nimi, skrčil kolena, aby změkčil tvrdý dopad, a stáhl draka níž, aby udržel rychlost. Jestli z prkna spadne, zemře. Ale dokud se na něm udrží, muži nemůžou střílet. Riskovali by, že se přitom navzájem zasáhnou. A pak Alex spatřil Barbados.

Byl přímo před ním, o nic větší než jedna pence. Když se mu podaří ještě pár minut přežít, zachrání se.

Drak ho táhl mezi čluny a všichni tři se pohybovali stejnou rychlostí. Muži byli tak blízko, že nebýt řevu motorů a burácení vln, Alex by na ně mohl zavolat. Cítil, že ho opouštějí síly. Paže ho bolely, všechny svaly se mu tráslý únavou a prkno pod nohama skoro nevnímal.

A pak člun po jeho levici vyrazil dopředu, aby se druhému uhnul ze směru střelby. Alex viděl, že strážný zvedl samopal a připravil se k palbě. Seděl teď na bobku a totálně nechráněný klouzal po hladině jen pár metrů od muže, který ho hodlal sejmout.

Udělal jedinou věc, kterou udělat mohl. Opět se odrazil od prkna, ale tentokrát nevyskočil tak vysoko. Muž se samopalem si pomyslel, že se mu výskok nepodařil. Jenže Alex přesně věděl, co dělá. Všechno záleželo na momentu překvapení.

Při odrazu se jednou rukou pustil tyče, natáhl ji pod sebe a chytil ucho, které bylo uprostřed prkna. Vzápětí se vznášel ve vzduchu i s prknem. Pevně je sevřel a máchl jím pod sebou jako kyjem. Prkno udeřilo muže do hlavy. Alex věděl, že je vyrobené z kevlaru, ze stejného materiálu, který SAS používá na neprůstřelné vesty. Pro muže se samopalem to bylo stejné, jako by ho praštil kusem železa. Okamžitě se zhroutil, ale prst měl stále na spoušti. Z ústí samopalu vyšlehl záblesk. Kulky se zaryly do paluby člunu, roztříštily přední sklo a zasáhly řidiče. Ten sebou škubl a skácel se na kormidlo. Člun se vymkl kontrole.

Alex si dal prkno zpátky pod sebe a podařilo se mu zasunout chodidla do poutek těsně předtím, než dopadl do vln.

Jedna Bella 620 DC teď vezla pasažéra v bezvědomí a mrtvého řidiče, který bezvládně ležel na kormidle. Člun udělal na hladině dokonalé esíčko, zatočil nejdřív doprava, pak zpátky doleva, ujel ještě několik metrů a potom v plné rychlosti narazil do druhého člunu.

Čluny se střetly. Do vzduchu vyletěly kusy plechu a laminátu a druhá loď se vymrštila do vzduchu. Pár vteřin tam visela a Alex zahlédl zděšený výraz řidiče, který se hlavou dolů díval do tváře vlastní smrti. Potom člun dopadl s obrovským šplouchnutím do vody.

Tím to skončilo. Alex se díky drakovi opět zachránil. Najednou byl sám.

Ale ne dlouho. Princess V55 se držel vzadu a čekal, až rychlé motorové čluny dokončí práci. Teď vyrazil dopředu. Kromě řidiče na něm seděli tři muži se samopaly. Všichni viděli, co se stalo; budou opatrnější. Stačí, aby se dostali na dostřel, a sejmou ho.

Na další výskok už Alex sílu neměl. Barbados ležel přímo před ním, jenže vítr náhle utichl, jako by se mu vysmíval. Alex cítil, že ztrácí rychlost. Stáhl draka co nejniž, ale nepomohlo to. Nic jiného dělat nemohl.

Obrnil se a čekal na výstřely samopalů a na smrt, která přijde potom.

Náhle se ozval další výbuch. Objevil se oblak kouře a hořícího benzínu. Alexe rána ohlušila a ztratil rovnováhu. Na okamžik mu blesklo hlavou, že ho zasáhli. Zatímco kolem něho jako hejno vos létaly úlomky roztříštěného, spáleného laminátu, dopadl do vody. Už neměl sílu držet se řídicí tyče. Ponořil se pod hladinu a bezmocně, zoufale se zmítal v moři.

Když vyplaval, Princess V55 hořel. Řidič a jeho tři ozbrojení kolegové zmizeli. Člun, za kterým se táhl oblak černého dýmu, prudce změnil směr a začal se potápět.

Alex se dusil. Vykašlal vodu a otočil se. Spatřil další člun, námořní plavidlo. Na přídi stál muž s bazukou v ruce. Alex poznal světlé vlasy a ostře řezané rysy Eda Šulského, agenta CIA, s nímž se setkal v New Yorku. „Alexi!“ vykřikl Šulský. „Chceš svézt?“ Alex byl příliš vysílený, než aby mu odpověděl. Ramena a obličej měl spálené od sluníčka, ale třásl se zimou. Člun zastavil vedle něho a posádka ho vytáhla z vody. Na palubě bylo dvanáct mužů, všichni mladí a od pohledu drsní. Jeden z nich přinesl obrovskou osušku a zabalil ho do ní.

„Celou dobu jsme ostrov sledovali,“ řekl Šulský. „Viděli jsme, že se blížíš, i když jsme zpočátku netušili, že jsi to ty. Abych byl upřímný, nemohli jsme tomu, co se před námi odehrává, uvěřit. Pořád tomu nevěřím! A tak jsme se ti vydali na pomoc...“

Tohle vysvětlení Alexovi úplně stačilo. „Drevin má Tamaru Knightovou,“ vyhrkl. „Vězní ji. A měli byste vědět ještě něco –“ A v tu chvíli se to stalo.

Oslivé světlo, tak jasné, až se zdálo, že zastínilo samotné slunce, vysálo z moře i oblohy modrou barvu, takže celý svět zbělel. Ozvalo se burácení jako při výbuchu, jenže bylo desetkrát hlasitější a nepřestávalo. Nárazová vlna rozbouřila moře a vytvořila na hladině nové vlny, které teď zběsile bušily do člunu. Zdálo se, že vibruje samotný vzduch, a Alex ucítil prudkou bolest v uších.

Když se otočil, spatřil, jak se k obloze řítí stříbrná tužka. Z dolního konce jí šlehaly plameny a stoupala vzhůru jakoby na kouřovém polštáři. Byla titěrná, vzdálená deset mil, ale i přesto Alex cítil její obrovskou sílu a majestát. Sledoval, jak hladce pronikla do vysoké atmosféry a zmizela. Dorazil pozdě. *Gabriel 7* byl vypuštěn. Bomba, která způsobí, že se Vesmírná archa zřítí na Washington, už je na cestě.

ČERVENÉ TLAČÍTKO

Občas Alexovi připadalo, že se proti němu všechno spiklo. Při útěku z Ostrova plameňáků málem zahynul. Byl to vyčerpávající boj s časem, přírodními živly a Drevinovými muži.

A teď se tam vrací.

Kvůli agentovi CIA Edu Šulskému.

„Alexi, ty to místo znáš. Potřebuju, abys mi řekl, kde Tamaru drží. Můžeš mi poskytnout plán ostrova. Navíc nemáme moc času. Tys všechno viděl na vlastní oči. Raketa je ve vzduchu, a jestli je to, cos mi řekl, pravda...“

„Je to pravda.“ Alex ucítil záchvěv podrážděnosti. Proč by měl ten Američan pochybovat, třebas jen na okamžik, o tom, co mu řekl? Snad proto, že je mu teprve čtrnáct?

Šulský si jeho reakce všiml. „Promiň. To nebylo fér. Ale ten Drevinův plán, Vesmírná archa, Washington...“ Potřásl hlavou. „To je horší než všechno, co jsme si dokázali představit. Proto musíme Drevina zlikvidovat. Hned teď. Nemáme čas vysadit tě na Barbadosu.“

„Vždyť už je stejně pozdě,“ namítl Alex. „Gabriel 7 je ve vzduchu. Co chcete dělat? Sestřelit ho?“

Šulský se usmál. „To nebude třeba. Stačí, když najdeme červené tlačítko.“ Alex se zatvářil zmateně. „Sebedestrukce! Drevin si určitě připravil nouzové řešení pro případ, že by se při startu něco zvrtilo. Dokážeme zničit raketu dřív, než doletí k Vesmírné arše.“

Alex stál na přídi obrněného plavidla pro zvláštní operace Mark V, štíhlé, aerodynamické lodi, kterou používají příslušníci SEAL k přepravě na místo úkolu. Byla na ní děla Gatling ráže 7,62 mm a řízené střely Stinger a vezla dvanáct po zuby ozbrojených mužů ze speciálních jednotek, kteří se chystali vylodit na ostrov.

Alex měl na sobě oblečení speciálních jednotek, které mu bylo trochu velké; náhodou objevili na palubě rezervní. Teď sledoval, jak se ostrov blíží, jak se před ním objevuje jeho důvěrně známá silueta. Kupodivu v hloubi duše věděl, že by se sem chtěl vrátit, i kdyby mu to Šulský zakázal. Čekala na něj Tamara Knightová. A pak tu byl

Paul. Alex se mu chtěl omluvit. Měl výčitky svědomí, že mu ublížil. „Dvě minuty!“ vykřikl Šulský.

Muži si začali kontrolovat zbraně a výstroj. Mířili ke starému dřevěnému molu u domu. Šulský se chtěl dostat k řídicímu centru přes deštný prales. Znamenalo to, že je čeká ostrý pochod z jednoho konce ostrova na druhý a celá akce potrvá déle, ale když Alex Šulskému raketovou základnu popsal, agent CIA usoudil, že čelní útok by byl příliš riskantní. Na pobřeží se nebylo kam schovat; nepřátelé by je sejmuli hned po vylodění.

Šulský přistoupil k Alexovi, který stál na přídi. „Chci, abys zůstal během celé operace na palubě,“ oznámil.

„Jak to myslíte?“ protestoval Alex. „Říkal jste, že potřebujete moji pomoc.“

„Vždyť jsi nám pomohl. Díky tobě víme, kam plujeme a co uděláme. Při té akci půjde o život, Alexi. Nemůžu si dovolit ten luxus, aby se o tebe mí muži během operace starali. Zůstaneš prostě na lodi.“

Na dohady už bylo pozdě. Dorazili k přístavnímu molu a Alex musel připustit, že Šulský měl v jedné věci pravdu. Tahle strana ostrova byla opuštěná. Drevin je zřejmě viděl připlouvat a přesunul své muže na raketovou základnu; Mark V bez problémů zakotvil u mola. Alex sledoval, jak se třináct Američanů vylodí na břeh. Přeběhli pláž a zmizeli mezi palmami. Alex litoval, že nemůže jít s nimi. Řekl jim, kde najdou Tamaru, ale mrzelo ho, že ji nemůže osvobodit právě on.

Zůstal na lodi. Opuštěný. V dálce viděl Drevinův dům, od jehož oken se odráželo sluneční světlo. Někdo nechal na písku vodní lyže a dvě tažná lana, ale jinak byla pláž prázdná. Na mělčině se pohupovala Cessna 195. Pilota nikde neviděl.

Cessna.

Když Alex opouštěl ostrov, nebyla tu. Zmocnilo se ho zlé tušení. Jestliže Drevin ví, že jsou Američané na cestě, určitě se bude snažit zachránit si život. Šulský a jeho muži odešli, aniž hydroplánu věnovali pozornost. Nejdřív ho měli vyřadit z provozu.

Rozhlédl se a pátral po nějaké zbrani nebo čemkoli jiném, co by k tomu mohl použít. Jenže Američané všechno odnesli a Alex tušil,

že z děl Gatling se mu vystřelit nepodaří. Co dál? Nic. Byly tu jen dvě kánoe, které se mírumilovně kolébaly na hladině vedle přístavního mola, vodní lyže a pelikán, jenž ho v dálce pozoroval z dřevěného kůlu.

Ticho přerušilo rachocení výstřelů ze samopalu a pelikán vyděšeně odlétl. Boj začal. Alex poslouchal, jak palba sílí. Ozval se výbuch a těsně nad stromy se objevil ohnivý sloupec. Alexe upoutal pohyb. Po silnici se blížil elektromobil. Krátce ho zahlédl mezi palmami. Když vozidlo vyjelo na otevřenou plochu, Alex strnul. Elektromobil řídil Nikolaj Drevin. Byl sám.

Alex usoudil, že Drevin se bude chtít dostat k hydroplánu, ale pokračoval v cestě k domu. Třeba tam má sejf. Třeba si potřebuje vyzvednout posledních pár věcí. Nebo se vrátil pro Paula. Alex se snažil vymyslet, co podnikne. Ještě víc teď litoval, že ho Šulský nevzal s sebou – nebo alespoň nezanechal na lodi jednoho ze svých mužů.

O pět minut později dorazil Drevin k domu.

Alex tušil, že dělá chybu, ale musel zjistit, co má Drevin za lubem. Navíc bylo proti jeho přirozenosti krčit se v americké lodi, zatímco kolem něho zuří bitva. Cítil zápach spáleniny. Nad lesem se vznášel černý kouř. Ozvaly se další výstřely. Alex se rozběhl přes rozžhavený písek a věděl, že hra se blíží ke konci. Zbývalo několik posledních tahů.

Doběhl k budově a přitiskl se zády ke zdi. Terasu, na níž s Drevinem a Paulem snídali, měl přímo nad sebou. Z pláže na ni vedlo točité schodiště, a právě když Alex přemítal, jestli ho má použít a podívat se oknem dovnitř, vyšel zpoza rohu Drevin s kufříkem v jedné ruce a revolverem v druhé.

Jakmile Alexe spatřil, zastavil se. „Alex Rider!“ vykřikl. Oči měl podivně prázdné. Alexovi připadalo, jako by se během několika posledních hodin scvrkl. „Proč ses vrátil?“

Alex pokrčil rameny. „Zapomněl jsem vám poděkovat za vaši pohostinnost.“

„Jsem rád, že tě zase vidím. Marně přemýšlím, co nás dva svedlo dohromady. Byl to osud? Souhra okolností?“

„Řekl bych, že to byl Alan Blunt.“

„MI-6? No, mají smůlu. *Gabriel 7* zanedlouho doletí k Vesmírné arše. Nedá se zastavit. Bomba vybuchne a zničí Washington i všechny důkazy proti mně.“

„Teď už proti vám žádné důkazy nepotřebují,“ namítl Alex. „Všichni vědí, že jste blázen.“

„Ano. Musím zmizet. Ale není nic jednoduššího. Člověk s mým bohatstvím, s mými kontakty...“

„Svět je moc malý na to, aby se v něm schoval někdo takový jako vy.“

„Uvidíme.“ Drevin zvedl revolver. „Ale jedno je jisté. My dva se už nepotkáme.“

A po těch slovech vypálil.

Alex to předpokládal a vrhl se do písku. Cítil, že první sprška kulek mu prolétla jen pár centimetrů nad hlavou – a věděl, že druhé se už vyhnout nedokáže.

Náhle Drevin zasténal.

Byl to ten nejděsivější zvuk, jaký kdy Alex slyšel, zvířecí výkřik, který jako by vycházel ze samého dna lidské duše. Zvedl hlavu a vytřel si písek z očí. Drevin tam ochable stál a zíral. Alex se ohlédl.

Paul vyšel z domu. Musel jejich rozhovor slyšet a vynořil se zpoza rohu právě v okamžiku, kdy Drevin vypálil. Alex se výstřelům vyhnul, ale Paul takové štěstí neměl. Kulky ho zasáhly. Ležel na zádech, paže a nohy měl rozhozené a do písku se vsakovala jeho krev.

„Ty...!“ zavyl Drevin a začal něco blábolit. Ne anglicky, ale rusky. Byl bílý jako stěna, zdrcený bolestí a nenávistí. Z očí mu tekly slzy. Znovu namířil revolver na Alexe, ale ten na to byl tentokrát připravený.

Než stačil stisknout spoušť, Alex se začal kutálet k domu. Kulky zvedly do vzduchu písek a pak se zavrtaly do nejbližší zdi. Ale Drevina jeho reakce vyvedla z míry a Alex během několika vteřin zmizel v mezeře pod základovou deskou domu. Byla tam zima a vlhko a určitě tam sídlili pavouci a škorpioni. Nicméně se ocitl ve tmě, mimo dostřel. Nějakou dobu byl v bezpečí.

Drevin jako by si jeho zmizení nevšiml. Pálil na dům, dokud mu revolver necvakal v ruku naprázdno. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, že mu došly náboje. Potom zaklel, odhodil zbraň na zem a klopýtavým krokem zamířil k synovi. Paul se nehýbal. V dálce se ozývala střelba. Deštným pralesem se blížil elektromobil. Drevin se náhle otočil a rozběhl se přes pláž k čekajícímu letadlu.

Alex ležel na písku pod budovou a mezerou se díval ven. Když Drevin doběhl na břeh, pochopil, že se nevrátí. Pomalu, protože se děsil toho, co najde, se vyplazil zpod domu a došel k Paulovi.

Všude byla spousta krve. Alex byl přesvědčený, že je Paul mrtvý, a zaplavil ho pocit smutku a provinilosti. Ale v tu chvíli k jeho obrovskému překvapení otevřel oči. Alex si k němu klekl. Takhle zblízka bylo zřejmé, že zranění – přestože silně krvácelo – není tak vážné, jak se obával. Dvě kulky zasáhly Paula do ramene a do paže, ale zbytek mu očividně přeletěl nad hlavou. „Alexi...“ zasténal Paul.

„Nehýbej se,“ nařídil mu, Alex. „Moc mě to mrzí, Paule. Tohle všechno je moje vina. Neměl jsem sem nikdy jezdit.“

„Ne. Spletl jsem se...“ Paul se snažil dokončit větu, ale nedokázal to.

Alex uslyšel hučení motoru, a když se otočil, viděl, jak se letadlo vzdaluje od přístavního mola. Pilotoval je Drevin. Alex za předním sklem rozeznal jeho tvář zkřivenou šílenstvím. V tu chvíli zastavil před domem se skřípěním brzd elektromobil a vyskočil z něho Ed Šulský se dvěma muži. Alexovi spadl kámen ze srdce, když zjistil, že je s nimi Tamara. Byla stále bledá, ale vypadala lépe než posledně. „Alexi!“ vykřikla, pak se zarazila a pohlédla na Paula. Šulský dal rukou znamení a muži se rozběhli ke zraněnému chlapci a cestou vytahovali lékárnicky. „Co se tu stalo?“ zeptal se.

„Drevin,“ vysvětlil Alex. „Trefil Paula místo mě.“

„Je to vážné?“ Šulský se otočil k mužům.

„Bude v pořádku,“ odpověděl jeden z nich a Alexe zaplavila úleva. „Ztratil hodně krve. Musíme ho co nejrychleji dopravit do nemocnice. Ale přežije to.“

Šulský se obrátil zpátky k Alexovi. „Máme ostrov pod kontrolou,“ oznámil mu. „Drevinovi muži se skoro nebránili. Ale Drevin nám utekl. Nevíš, kde je?“

Alex ukázal na moře. Cessna 195 konečně nabrala rychlost a hladce se vznesla do vzduchu. Vzápětí se absurdně, jako by zázrakem, zvedly z vody obě kánoe a zamířily do oblak spolu s ní.

„Co to –?“ začal Šulský.

To byla jediná věc, kterou Alex za tu dobu stihl. Použil tažná lana od vodních lyží a přivázal kánoe k plovákům hydroplánu. Původně chtěl cessnu připoutat k přístavnímu molu, ale toho by si Drevin všiml. Tak trochu doufal, že se letadlo nedokáže odlepit od země, ale mýlil se. Letělo už vysoko ve vzduchu a se dvěma kánoemi, které se pod ním houpaly, na ně byl bizarní pohled. Alexe napadlo, jestli si toho Drevin vůbec všiml. No, v každém případě bude díky tomu hydroplán na obloze nápadnější, a až bude přistávat, s trochou štěstí by se mohl kvůli kánoím převrátit.

Ale pak Drevin udělal svou poslední chybu.

Alex se nikdy nedozví, co měl Rus v úmyslu. Domníval se, že je jeho syn mrtvý? Domníval se, že za to může Alex? Vypadalo to, že se rozhodl pomstít. Letadlo se otočilo a náhle mířilo zpátky k nim. Bez varování, aniž se ozval jakýkoli zvuk, se kolem nich zvedl písek a Alexovi došlo, že na ně Drevin pálí z kulometu v letadle. Výstřely zarachotily o pár vteřin později. Všichni se vrhli do úkrytu; dva muži Šulského se přikrčili u raněného chlapce a chránili ho vlastními těly. Kulky se zaryly do stěny domu; do okolí se rozlétly třísky a jedno velké okno popraskalo a pak se vysypalo rámu. Hydroplán jim s řevem přeletěl nad hlavou a pokračoval směrem k deštnému pralesu. Těsně pod trupem se mu kývaly a otáčely kánoe.

Drevin je při prvním přeletu minul, ale Alex věděl, že podruhé takové štěstí mít nebudou. Pohlédl na Šulského a blesklo mu hlavou, co má asi agent CIA v plánu. Možná by stihli doběhnout do domu. Ale co Paul? Kdyby s ním nešetrně pohnuli, mohli by mu ublížit. Letadlo se začalo otáčet. Drevin byl přímo nad pralesem a o kánoích nic netušil, takže neměl zdání, jak jsou nízko.

Na kraji pralesa stály těsně vedle sebe tři stromy. Alex – se záchvěvem hrůzy – sledoval, jak do nich kánoe narazily a uvízly mezi kmeny.

Letoun se prudce zastavil. Vypadalo to, jako by zakotvil ve vzduchu. Pak se ozvalo praskání dřeva. Kánoe se roztrhly – stejně jako plováky. Ve skutečnosti se utrhl celý podvozek letadla a Drevin seděl pouze na řídkém vzduchu, protože se pod ním propadla podlaha. Jednu chvíli letěl dopředu, a vzápětí se prostě otočil o devadesát stupňů a řítil se kolmo k zemi. Zbytek motoru hlasitě řval a vrtule se točila naprázdno. Alex viděl, jak letadlo zmizelo v pralese. Ozvala se rána a pak, o pár vteřin později, se vznesla do vzduchu ohnivá koule. Vylétěla k nebi, skoro jako by se snažila z té zkázy pod sebou uniknout. Další dva výbuchy – a pak se rozhostilo ticho.

Nekonečně dlouho zíral k místu katastrofy. Mezi stromy stále zuřil požár a Alexovi blesklo hlavou, jestli nezachvátí celý ostrov. Ale plameny začaly postupně skomírat a zhasínat a posléze je nahradil oblak kouře, který stoupal k obloze ve tvaru vykřičníku. Drevin zahynul. O tom nebylo pochyb.

Alexe se zmocnila nepředstavitelná únava. Připadalo mu, že všechno, co se stalo od chvíle, kdy se v londýnském hotelu Waterfront setkal s Nikolajem Drevinem, nějak směřovalo k tomuhle okamžiku. Vzpomněl si na luxus v Neverglade, na závody motokár, na fotbalové utkání, které skončilo vraždou, na let do Spojených států. Drevin byl zrůda a zasloužil si zemřít. Washington je v bezpečí. *Gabriel 7* i bomba vybuchnou dávno předtím, než doletí k Vesmírné arše.

Jenže Alex neměl pocit vítězství. Ohlédl se na Paula. Oba agenti ho zručně ošetřovali, a zatímco mu jeden připevňoval na rameno tlakový obvaz, druhý mu zaváděl do paže jehlu s infuzí. Paul měl zavřené oči. Milosrdně omdlel, takže to, co se právě stalo, neviděl. Alex se otočil zpátky a sledoval, jak do vzduchu stoupá kouř, a najednou zatoužil být daleko od Ostrova plamenáků. Chtěl být s Jack. Nasednout s ní do letadla a odletět domů.

Konečně bylo po všem.

Uvědomil si, že ho Šulský a Tamara pozorují.

„Co se děje?“ zeptal se.

Agenti CIA si vyměnili pohled. Pak Šulský řekl: „Škoda, že to takhle dopadlo. Chtěli jsme si s Drevinem popovídat.“

Alex pokrčil rameny. „Pochybuj, že se tu chtěl zdržet na pokec.“

„Asi máš pravdu,“ přisvědčil Šulský. „Ale stejně jsme s ním potřebovali mluvit.“ Odmlčel se. „Vzpomínáš si na to červené tlačítko, o kterém jsem ti říkal?“

Alex přikývl. „Vzpomínám.“

„No, vypadá to, že jsem se spletl. Neexistuje. Nemůžeme *Gabriela 7* zničit. Nedokážeme ho zastavit.“

„Cože?“ Alexovi se zatočila hlava. „Ale právě jste říkal, že máte ostrov pod kontrolou. Musí přece existovat nějaké řešení.“

Tamara zavrtěla hlavou. „Drevin po startu zablokoval veškeré počítačové systémy,“ vysvětlila. „Byl to jediný člověk, který znal přístupová hesla. Není to tvoje vina, Alexi. Než bychom ho chytili, bylo by už stejně pozdě. Ale *Gabriel 7* je na cestě a my s ním nedokážeme komunikovat. Neumíme ho otočit zpátky ani změnit dráhu jeho letu. Za tři hodiny se spojí s Vesmírnou archou. Bomba má časový spínač. Všechno proběhne přesně tak, jak Drevin naplánoval.“

„Co teda uděláte?“ zeptal se Alex.

Tamara mu to nedokázala říct. Pohlédla na Šulského.

„Alexi,“ řekl. „Bohužel potřebujeme tvoji pomoc.“

VESMÍRNÁ ARCHA

„Ne,“ odpověděl Alex. „V žádném případě. To pusťte z hlavy. Odpověď zní ne!“

„Co kdybychom si o tom popovídali?“ navrhl Ed Šulský.

Seděli v řídicím centru na západním pobřeží Ostrova plameňáků. Alexe sem přivezli od Drevinova domu a bylo jasné, že celý areál mají pod kontrolou muži Šulského. Centrum bylo skoro nedotčené. Strážní budku a bránu vyhodili do vzduchu – to byl ten výbuch, který Alex slyšel –, ale jinak se zdálo, že se Drevinovi lidé téměř okamžitě vzdali. Nikdo z nich prý netušil, co měl jejich zaměstnavatel doopravdy v plánu. Zaplatil jim, aby poslali raketu do vesmíru, a oni nevěděli, co *Gabriel 7* skutečně ponese na palubě.

Alespoň že z toho vyvázl Paul. Přiletěla pro něj helikoptéra, která ho dopravila na Barbados do nemocnice královny Alžběty v Bridgetownu. Alexovi se ulevilo, když se dozvěděl, že bude v pořádku. Dostal krevní transfuzi a teď lékaři čekali, až se jeho stav stabilizuje, aby ho mohli převézt do Spojených států. Jeho matka už pravděpodobně byla na cestě za ním. Alexe napadlo, jestli se s ní někdy seznámí. Nějak o tom pochyboval.

V místnosti byli pouze čtyři lidé a obklopovaly je počítače, monitory a blikající světla na elektronickém řídicím pultu. Na velkém jednacím stole byly rozloženy plány a nákresy. Zachycovaly celkový vzhled Vesmírné archy s nejrůznějšími moduly – bylo jich dvanáct –, které trčely všemi směry, nahoru i dolů. Celá konstrukce připomínala obrovskou, složitou hračku.

Alex měl dosud na sobě vypůjčené oblečení speciálních jednotek a zamračeně se hrbil na židli. Ed Šulský s Tamarou Knightovou seděli naproti němu. Tamara vypadala vyčerpaně, šedivá bolestí a únavou. Nechala si píchnout morfiiovou injekci, ale nic víc. Nehnula se od Alexe, dokud nepadlo rozhodnutí.

Čtvrtou osobou v místnosti byl profesor Sing Ju-čan, muž, který měl start *Gabriela 7* na starosti. Ředitel vesmírných letů vypadal jako naprosto jiný člověk. Jeho klid a sebedůvěra zmizely a zdálo se, že každou chvíli dostane infarkt. Byl bledý, silně se potil a neustále si otíral čelo velkým bílým kapesníkem. Stejně jako všichni ostatní

tvrdil, že o bombě, o Drevinových skutečných plánech, nic nevěděl. Slíbil, že bude spolupracovat, že udělá všechno, co CIA požaduje, a Šulský se prozatím přikláněl k tomu, že je skutečně nevinný. Jenže Alex si tím tak jistý nebyl. Drevin profesora najal; ten muž zodpovídal za operaci od samého začátku. Alex byl přesvědčený, že ví víc, než přiznává.

„Situace je taková,“ spustil Šulský. „*Gabriel 7* se dnes v půl třetí odpoledne spojí s Vesmírnou archou. Má na palubě bombu, která vybuchne přesně dvě hodiny poté.“ Pohlédl na Alexe. „To už ostatně víš od Drevina.“ Alex přikývl. „Jo. V půl páté. Taky mi to řekl.“

„Z plánů je jasné vidět, že raketa může na Vesmírné arše přistát na třech místech.“ Šulský ukázal na nákres. „Dvě z nich se nacházejí přímo v centru... zde. Ale *Gabriel 7* míří jinam, protože kdyby bomba vybuchla tady, jednoduše by celou vesmírnou stanici rozmetala.“ Natáhl paži a poklepal na sektor na opačné straně, na konci dlouhé chodby. „*Gabriel 7* přistane tady,“ vysvětlil. „Na kraji.“

„Ano – na samém kraji!“ přisvědčil profesor. Alex si všiml, že má obrovské, roztěkané zorničky. Dával si pozor, aby se nikomu nepodíval přímo do očí. „Takhle jsme to naplánovali. Na tomhle pan Drevin trval.“

„Bomba se musí nacházet uvnitř řídicího modulu,“ pokračoval Šulský. „Ale většina síly exploze bude směřovat ven. Výbuch vychýlí vesmírnou stanici z oběžné dráhy, takže se nakonec zřítí na Zem.“ Zhluboka se nadechl a na okamžik se mu v očích mihl výraz, který připomínal paniku. „Problém je v tom, že tomu nedokážeme zabránit. Nemůžeme *Gabriela 7* vyhodit do vzduchu. A podle profesora Singa se ani nemůžeme dostat do počítačů a přeprogramovat je.“

„Přesně tak!“ Profesor opět vytáhl bílý kapesník. „Hesla znal pouze pan Drevin. Jenom pan Drevin –“

„Prověřila jsem to, Alexi,“ ozvala se Tamara. „Profesor má pravdu. Drevin celý systém zamkl. Trvalo by nám dlouhé dny – možná dokonce týdny –, než bychom se do něho dostali.“

„Vím, že to zní šíleně, ale zbývá nám pouze jedna možnost,“ prohlásil Šulský. „Musíme někoho vyslat na Vesmírnou archu. Věř mi, Alexi, že je to jediná šance. Někdo musí najít bombu a

deaktivovat ji – zneškodnit. A kdyby to nešlo, tak ji musí přemístit. Musí ji odnést do středu vesmírné stanice a nechat ji tam. Takhle bude mít síla výbuchu naprosto jiný účinek. Zničí celou Vesmírnou archu. Zbýlé trosky se rozlétnou a shoří ve vesmíru.“

„Vy zničíte Vesmírnou archu!“ Profesor Sing ta slova zašeptal, jako by nedokázal uvěřit vlastním uším.

„Vesmírná archa je mi ukradená, profesore!“ téměř vykřikl Šulský. „Pro mě je důležitý Washington.“

„Přemístit bombu, nebo ji zneškodnit – není to jedno?“ zeptal se Alex. „Jak se tam ten člověk dostane?“

„To právě uslyšíš,“ pokračoval Šulský. „Sojuz-Fregat je připravený ke startu. Měl do vesmíru vynést Arthura.“ Odmlčel se. „Ale nevidím důvod, proč by tam nemohl dopravit tebe.“

„Mě? Vy mě fakt chcete poslat do vesmíru?“

„Ano.“

„Nejsem orangutan.“

„Já vím. Ale snaž se to pochopit! To, o čem teď mluvíme, není tak složité, jak si myslíš. Raketa je velice jednoduché zařízení. Něco jako jímka. To znamená, že se tam nebudeš muset o nic starat – všechno se řídí tady odsud.“ Šulský ukázal rukou po místnosti. „K letovým programům Sojuz-Fregatu naštěstí přístup máme. Počítače označené slovem ŘÍZENÍ raketě řeknou, co má dělat. Kontrolují přistání, návrat... všechno. A ty, které jsou označené slovem DÁLKOVÉ MĚŘENÍ, nám umožní monitorovat fyzický a psychický stav pasažéra. Tebe.“

„Mě ne.“

„Nikoho jiného nemáme,“ namítl Šulský a Alex zaslechl v jeho hlase zoufalství. „Jde totiž o to, Alexi, že my jsme dospěli. Jsme moc velcí!“ Otočil se k profesorovi Singovi.

„Pomozte mi!“

Sing přikývl. „Pan Šulský má pravdu. Chtěli jsme vyslat do kosmu Arthura – lidoopa. Všechny výpočty jsem dělal já osobně. Start, přiblížení k vesmírné stanici, přistání – všechno. Ale prvním koeficientem je hmotnost. Hmotnost pasažéra. Když se hmotnost změní, pak se musí upravit i všechny výpočty, a to by trvalo několik dní.“

„Proč myslíte, že vážím stejně jako Arthur?“ Profesor rozhodl ruce. „Vážíš skoro stejně a s jistou tolerancí pracovat můžeme. To možné je. Ale nejde jen o hmotnost. Svou roli hraje i velikost.“

„Kosmická kabina je tak malá, že se do ní nikdo z nás nevejde,“ vysvětlil Šulský. „Jsi jediný, kdo může letět, Alexi. Věř, že za jiných okolností bych tě o to nežádal. Ale jiné řešení není. Musíš to být ty.“

Alexovi se točila hlava. Už skoro třicet hodin nespál; napadlo ho, jestli celý tenhle rozhovor není jen nějaká halucinace. „Ale jak tu bombu najdu?“ zeptal se. „A když se mi to podaří, jak budu vědět, kam ji mám přemístit?“

„Dáš ji sem.“ Šulský opět ukázal na jeden modul na nákresu. „To je spací sektor. Budeš jím procházet cestou ke *Gabrielovi 7*. Nachází se přesně ve středu Vesmírné archy. Tady musí bomba při výbuchu ležet. Prošel jsem to s profesorem, a ten souhlasí. Jestli dojde k explozi tady, Washington bude zachráněn.“

„Takže ji mám pouze přenést z jednoho místa na druhé?“

„Bude lehká jako pírko,“ připomněl mu Sing. „Ve vesmíru je nulová gravitace!“

Alex byl zoufalý. Chtěl něco namítnout, ale věděl, že ho stejně nebude nikdo poslouchat. Už se rozhodl.

Tamara se natáhla a vzala ho za ruku. „Alexi, kdyby to šlo, letěla bych já,“ řekla. „Jsem drobná a myslím, že vážíme zhruba stejně. Ale asi bych to nezvládla. Ne s tou kulkou v rameni...“

„Myslel jsem si, že většina dětí by si nechala uříznout pravou paži, aby se mohly podívat do vesmíru,“ dodal Šulský bezmocně. „Copak jsi nikdy nesnil o tom, že se staneš astronautem?“

„Ne,“ odpověděl Alex. „Vždycky jsem chtěl být strojuvůdcem.“

„Statisticky jsou rakety Sojuz nesmírně spolehlivé,“ podotkla Tamara. Alex si vzpomněl, že si v Drevinově letadle četla o cestách do vesmíru. „Vypustili jich do kosmu stovky a vyskytlo se jen pár drobných potíží.“

„Za jak dlouho doletí Sojuz-Fregat k Vesmírné arše?“ zeptal se Šulský. Pokud šlo o něho, Alex už se svým úkolem souhlasil.

„Vystřelíme ji na orbitu,“ odpověděl profesor. „Teď vám to nemůžu podrobně vysvětlovat, ale bude sledovat dráhu, která přesně

odpovídá inklinaci Vesmírné archy. Za osm minut po startu opustí zemskou atmosféru a za necelé dvě hodiny přistane.“

„Je raketa připravená k vypuštění?“

„Ano, pane. Je.“

To připadlo Alexovi zvláštní. Věděl, že se chystá vypuštění druhé rakety – ale proč chtěl vůbec Drevin poslat do vesmíru lidoopa, navíc pár hodin po Gabrielovi 7? Kdyby mu jeho plán vyšel, Vesmírná archa by explodovala chvilku po příletu druhé rakety. Alex si opět uvědomil, že existuje něco, o čem nevědí, něco, co všichni přehlédli. Ale měl v hlavě takový zmatek, že nedokázal zjistit, co to je.

Tamara ho stále držela za ruku. „Vím, že by ses chtěl na spoustu věcí zeptat,“ řekla. „Vím, že se ti do toho nechce. Ale, věř mi, kdyby existovalo jiné řešení, nežádali bychom tě o to. Neboj se, dobře to dopadne. Vrátiš se. Vím, že se vrátíš.“ Náhle všichni ztichli a dívali se na něj. Alex přemýšlel o bombě, která se právě teď blíží k Vesmírné arše. Přemýšlel o výbuchu v kosmu a o tom, jak se vesmírná stanice zřítí na Washington. Cože to Drevin říkal? Že ze stanice zbude čtyři sta tun. Nárazová vlna zničí většinu města. Přemýšlel o Jack Starbrightové, která je tam někde na návštěvě u rodičů. A věděl, že – stejně jako Arthur – nemá na vybranou. Přikývl. „Tak jdeme na to,“ řekl Ed Šulský.

* * *

Od té chvíle dostaly události rychlý spád. Alex si připadal jako ve snu. Uvědomoval si jednotlivé útržky, ale nic souvislého. Ode dne, kdy se zapletl s MI-6, se mnohokrát přistihl, že nedokáže uvěřit tomu, co se kolem něho děje. Ale tohle bylo zase něco jiného. Zdálo se mu, že ztratil vlastní identitu. Rozhodovali o něm ostatní, on sám neměl nad ničím kontrolu a každou vteřinu se blížil k něčemu, co ho naplňovalo hrůzou, jakou ještě nikdy nezažil.

Když se osprchoval, oblékli ho do úboru, který zahlédl v budově, v níž ho s Tamarou věznili: bílého trička a modré teplákové soupravy s logem Vesmírné archy na rukávu. Tepláky měly gumu přes paty, aby se mu nevyhrnovaly, a na bundě bylo šest kapes

opatřených zipem. Náhle ho obklopili neznámí lidé a všichni mu radili a připravovali ho na nebezpečnou cestu, která ho čekala.

„Musíš si dávat pozor na jev, kterému říkáme fenomén odpoutání!“ řekl mu dlouhovlasý muž v brýlích. Byl to nějaký psycholog. „Jedná se o pocit euforie. Může se ti zalíbit natolik, že se nebudeš chtít vrátit.“

„O tom pochybuju,“ odsekl Alex.

„Připevníme na tebe čidla EKG a biosenzorů...“

„Píchnu ti injekci.“ To pronesla plavovlasá žena v bílém plášti. V ruce držela injekční stříkačku. „To je fenegan. Budeš se po něm líp cítit.“

„Je mi fajn.“

„Až se dostaneš do stavu beztlíže, skoro určitě budeš zvracet. Stejně jako většina astronautů.“

„Tohle jsem ve Star Treku nikdy neviděl,“ zamumlal Alex. „Tak dobře.“ Rezignovaně si vzdychl a vyhrnul si rukáv.

„Ne do paže, Alexi. Do hýždě...“

Přemítal, proč mu nedali klasický skafandr, který viděl ve starých filmech o přistáních na Měsíci. Profesor Sing mu to vysvětlil.

„Skafandr nepotřebuješ, Alexi. Ani Arthur by ho nepotřeboval. Budeš v neprodyšně uzavřené kosmické kajutě. Je pravda, že kdyby netěsnila, pak bys skafandr potřeboval. Ale to se nestane, slibuju. Věř mi!“

Alex se podíval do mžourajících tmavých očí za brýlemi. Věděl, že Sing se snaží získat přízeň CIA, přesvědčit je, že o Drevinových plánech neměl tušení. Věděl, že Ed Šulský s Tamarou budou profesora celou dobu sledovat. Ale stejně mu nevěřil. Byl přesvědčený, že něco tají.

Dali mu sluchátka, vysílačku a elektrody na srdce. Alex nemohl pochopit, že člověk může letět do vesmíru takhle, bez mnohaměsíčního výcviku. Tamara se od něho ani na okamžik nehnula a snažila se ho uklidnit. Čtrnáctiletý kluk je přizpůsobivější než dospělý člověk, tvrdila. Let do kosmu budou provázet prudké otřesy, ale on to vydrží, protože je mladý. A Ed Šulský má určitě pravdu. Bude mít o čem vyprávět. Na tohle dobrodružství nikdy v životě nezapomene. A pak seděl v elektromobilu s Tamarou a

profesorem Singem a měl nepříjemný pocit, protože hladká látka teplákové soupravy ho studila na nahé pokožce. Přímo před ním se tyčila raketa. Díval se na ni, ale neviděl ji. Jako by se mu přerušilo spojení mezi očima a mozkiem. Raketa byla obrovská. Kosmická kabina, v níž vyletí do vesmíru, se nacházela na samotné špici stříbrného trupu o výšce kancelářské budovy, který visel mezi dvěma rameny. Na zem dopadaly proudy vody. Copak prší? Ne, vypadalo to, že teče z rakety. Alex slyšel skřípění kovu, jako by ramena musela vynakládat obrovské úsilí, aby raketu udržela. Valil se z ní bílý kouř – pára z pohonu. Alex si všiml, že od odpalovací rampy se táhne hluboký příkop k moři. Usoudil, že zřejmě odvede plameny z pomocných motorů. Nemohl uvěřit, že se tahle obrovská rachejtla skutečně odlepí od země a vynese ho do vesmíru. Ve výťahu, který se šplhal stále výš a výš, byl s Tamarou a profesorem. Viděl z něho celý ostrov, fantasticky modré moře – a v dálce Barbados. Oba mu nepřetržitě dávali rady. Příliš mnoho slov. Alex je ve skutečnosti nevnímal. Jen kolem něho poletovaly jako obtížný hmyz.

„...dělej všechno zvolna, pomalu. Nedívej se přímo do Slunce. Oslepi tě. Nedívej se ani na mraky kolem Země. Sluneční světlo se odráží... V některých částech Vesmírné archy bude horko, jinde zima. Měli jsme problém s klimatizací... Budeš se cítit divně. Nevylekej se, když ti naběhne nebo oteče obličej. Když se ti napne páteř. Když budeš potřebovat na záchod. Všichni astronauti prožívají totéž. Tvoje tělo si musí zvyknout na stav beztlíže...“

Kdo z nich mluví? Opravdu to myslí vážně? Jak můžou věřit, že to dokáže?

„Budeš se muset dostat do řídicího modulu Gabriela 7, kde je umístěná bomba. Je tam padací poklop. Viděl jsi ho na nákresu. Odneseš bombu na místo, které ti ukázal Ed, a pak se vrátíš do kosmické kabiny, která tě dopraví zpátky na Zem. Neplýtvej časem. Všechno budeme řídit odsud. Ucítíš, že se kabina odpojila...“

A pak se ocitl uvnitř. Pokud šlo o velikost kabiny, měli rozhodně pravdu. Dospělý člověk by se do ní nevešel. Alex ležel na zádech v kovové jímce, která vypadala jako nějaká složitá pračka nebo nádrž na vodu; nohy měl skrčené, takže se kolena dotýkal brady a chodidla mu trčela do vzduchu. Na obou stranách byla malá

okna, ale zakrývala je nějaká látka, takže jimi neviděl ven. Chyběly tu ovladače. Samozřejmě. Orangutan Arthur by je nepotřeboval. Profesor Sing mu připevnil na tělo elektrody. Další čidla. Teď se potil Alex. Řekli mu, že v kosmu se bude potit ještě víc. Vzhledem ke kolísající hladině tekutin se v těle naruší koncentrace solí. Alex se na to snažil nemyslet. Dokonce ani nevěřil, že se na Vesmírnou archu dostane. Byl přesvědčený, že cestu nepřežije.

Tamara Knightová se k němu naklonila. Alex byl připoutaný v sedadle. Břicho měl skrčené a špatně se mu dýchalo. Mohl hýbat pažemi, ale to bylo všechno. Už teď, před startem, se cítil mizerně. Tamara k němu přiblížila obličej, až zaplnil celé jeho zorné pole.

„Hodně štěstí, Alexi,“ zašeptala. Nic víc. A zamávala rukou s překříženými prsty.

„Uslyšíš odpočítávání,“ řekl profesor Sing. Stál někde za ní. „Nemusíš se ničeho bát, Alexi. Budeme s tebou neustále v kontaktu přes vysílačku. Dohlédneme na tebe.“

Pak zavřeli dveře. Alex cítil, jak se vzduch uvnitř kabiny stlačil. Polkl, protože mu zalehly uši. Kromě vlastního dechu nic neslyšel. Všude panovalo ticho.

Byl sám.

„T-minus třicet.“ Šumění a atmosférické poruchy. Ze sluchátek se linula neznámá slova. Co znamenají? Třicet minut do startu. Za třicet minut opustí Zemi! Alex se snažil udělat si pohodlí, ale nemohl se hýbat.

„Jak se cítíš, Alexi?“ To mohl být Ed Šulský. Alex nevěděl. Hlasy se mu v hlavě s ozvěnou rozléhaly a všechny zněly stejně. „T-minus dvacet pět... T-minus dvacet...“ Odpočítávání pokračovalo a Alex nemohl dělat nic jiného, než tam zkroucený, připoutaný sedět a čekat. Měl pocit, jako by se nějak zdeformoval i čas. Každá minuta mu připadala dlouhá jako půlhodina. Přesto půlhodina ubíhala pouze po minutách. Soustředil se na dýchání. „T-minus patnáct.“

Ed Šulský byl v řídicím centru a pozoroval Singa a jeho třicetičlenný tým, jak dokončují poslední přípravy. Náhle přistoupil k profesorovi. V pouzdru, které mu viselo přes košili, měl zbraň.

„Neberte to jako výhrůžku, profesore,“ poznamenal. „Ale chci, abyste věděl, že jestli to Alex Rider nepřežije, osobně vám podříznu krk.“

„Samozřejmě!“ Sing se nervózně usmál. „Nemusíte se o něj bát. Bude v pořádku!“

Tamara Knightová seděla bez hnutí před prosklenou stěnou. Z deštného pralesa, v místě, kde se zřítila cessna, stále stoupal dým. Nikde nebyl vidět jediný pták. Celý ostrov jako by se soustředil na okamžik startu. „T-minus pět.“

Co se stalo s T-minus deset? Alexovi bylo špatně. Ta injekce, co dostal, nezabrala. V dálce uslyšel dunění. Může za to jeho představivost, nebo hluboko pod ním něco burácí? „T-minus čtyři... tři... dva... jedna.“ Start.

Nejdřív to bylo pomalé. Alex cítil chvění, zpočátku slabé, ale postupně stále intenzivnější. Celá kosmická kabina se prudce otřásala. Netušil, jestli se pohybuje, nebo ne. Náhle uslyšel ránu, jak se ramena držící raketu uvolnila. Chvění zesílilo. Teď celá kajuta vibrovala tak šíleně, že Alexovi cvakaly zuby o sebe. Zesílil i rámus; změnil se v řev, který do něho bušil neviditelnými pěstmi, ale vzhledem k tomu, že ležel připoutaný na zádech s nohama ohnutýma pod bradou, nemohl nic dělat. Byl bezbranný. A zhoršovalo se to.

Nicméně už stoupal k obloze; cítil mocný tah rakety. Odstředivá síla ho tiskla do sedadla – netiskla, drtila ho! Skoro neviděl. Cítil nemilosrdný tlak na oční bulvy. Snažil se otevřít ústa a vykřiknout, ale všechny svaly měl ochromené. Připadalo mu, jako by se mu odtrhával obličej.

A pak se ozvala ohlušující detonace. Alex sebou škulbl na sedadle dopředu, krk se mu napnul a pásy se mu zařízly do hrudníku. Zmocnila se ho panika, protože si myslel, že se start nepovedl, že část rakety vybuchla a on v příští vteřině shoří, nebo se zřítí zpátky na Zem. Jenže pak si vzpomněl, co mu řekli. První stupeň rakety shořel a oddělil se. Tohle právě teď slyšel a cítil. Proboha, skutečně letí do kosmu. Za osm minut zrychlí z nuly na 17,5 tisíce mil za hodinu.

Všechno propočítali. V orbitálním modulu měl být lidoop – místo toho v něm sedí kluk. Počítačům to bylo jedno. Vzápětí se

vzňal druhý stupeň rakety a akcelerace Alexe opět katapultovala dopředu. Kolik času uplynulo od chvíle, kdy skončilo odpočítávání? Je už ve vesmíru? Připadalo mu, že otřesy jsou silnější než dřív. Kosmická kabina se proměnila v záplavu klikatých, mihotajících se čar, které připomínaly obraz na porouchané televizní obrazovce. Působilo na něj maximální přetížení, seděl na 450 tunách třaskaviny a dvacetipětinasobnou rychlostí zvuku se řtil po obloze. Hlavní motor spaloval každou vteřinu přes tisíc galonů pohonné hmoty. Jestli Sojuz vybuchne, pak k tomu dojde právě teď. Raketa hoří! Do kosmické kabiny náhle dopadlo oslepující světlo. Nukleární exploze. Ne. Kryty na oknech odpadly. Už nebyly zapotřebí. Alex se díval na Slunce, jehož paprsky proudily dovnitř a oslňovaly ho. Je to modrá obloha, nebo moře? Jak dlouho ještě vydrží tyhle otřesy? Alexe napadlo, že nic na světě, žádný výcvik, by ho na něco takového nemohl připravit.

Raketa se zastavila. Alespoň to tak vypadalo. Řev utichl a Alexe se zmocnil naprosto odlišný pocit: houpal se mu žaludek a dostal závrať, jako by se vznášel – pochopil, že se ocitl ve stavu beztlíže. Chtěl si to ověřit, ale v tu chvíli se vzňal třetí stupeň rakety a akcelerace ho opět vymrštila dopředu. Tentokrát zavřel oči, protože to už nedokázal dál snášet, a tak propásl okamžik, kdy proletěl slupkou zemské atmosféry a přesunul se z modrého prostoru do černého.

Nakonec oči otevřel. Toužil se protáhnout, ale nemohl. Když se podíval z okna, spatřil hvězdy... tisíce hvězd. Miliony.

Opět necítil žádný pohyb. Je skutečně ve stavu beztlíže? Zašátral rukou v jedné kapse kalhot a vytáhl z ní několik centimetrů dlouhou tužku. Pustil ji. Tužka se mu vznášela před očima. Alex na ni okouzleně zíral. Než si uvědomil, co dělá, rozesmál se. A nemohl přestat. Připomínalo mu to jeden z těch levných speciálních efektů v hollywoodském filmu. Ale nebyly tu žádné kabely. Nešlo o žádný počítačový trik. Odehrávalo se to přímo před jeho očima.

„Alexi? Jak se cítíš? Slyšíš mě dobře?“ V uchu mu zapraskal hlas Eda Šulského a kupodivu zněl naprosto stejně, blízko – přestože Alex byl už skoro sto mil od zemského povrchu.

„Jsem v pořádku,“ odpověděl a hlas měl plný úžasu. Přežil start. Letěl do kosmu.

„Blahopřeju. Právě jsi překonal světový rekord. Jsi nejmladší člověk ve vesmíru...“

Je v kosmu! Když šok ze startu pominul, Alex se snažil uklidnit, aby si ten úžasný pohled užil. Ale okna byla moc malá a na nevhodném místě. Země se nacházela mimo dohled, ale všude kolem byly hvězdy a nekonečná temnota. Tenhle pocit, že letí do neznáma, byl nesmírně zvláštní. Před očima se mu stále vznášela tužka. Dotkl se jí prstem a sledoval, jak se otáčí. Stále dokola. Alexe ten pohled fascinoval. Zdálo se, že nic jiného se nehýbá. Tohle nemělo s letem nic společného. Alexovi připadalo, jako by se všechno, celý jeho život, zastavilo.

A pak spatřil Vesmírnou archu.

Nejdřív se v periskopu přišroubovaném k oknu kosmické kabiny objevilo těleso, které připomínalo pavouka. Vypadalo jako hvězda, ale zářilo mnohem jasněji než ostatní. Neustále se přibližovalo. A náhle je viděl zřetelně, futuristickou konstrukci stříbrných modulů a tunelů, které se křížily, proplétaly a visely na jakési věži jeřábu s mohutnými panely, jež se táhly na všechny strany a absorbovaly sluneční světlo. To těleso bylo obrovské; vážilo skoro 700 tun. Ale lehce se vznášelo v obrovské prázdnotě vesmíru a Alex si musel připomenout, že všechny jeho součásti pracně zkonstruovali lidé na Zemi a pak je sem jednu po druhé dopravili a smontovali dohromady. Šlo o technické dílo, které přesahovalo vše, co si kdy dokázal představit.

Vesmírná archa postupně zaplnila celé jeho zorné pole. Sojuz-Fregat i vesmírná stanice se pohybovaly rychlostí 17,5 tisíce mil za hodinu, tak rychle, že to Alex nedokázal pochopit. Ale jemu samotnému připadalo, že stojí na místě. Pak se vzňala raketa s přidavnými motory, Sojuz akceleroval a zamířil do centrálního přístavního doku. Teprve teď mohl Alex sledovat svůj let vesmírem... metr za metrem se blížil k tělesu. Rakety řídil tým na Ostrově plameňáků, ale pohybovaly se s přesností na zlomek milimetru. Alex viděl ohnuté kovové pláty a složité spoje, které tvořily vesmírnou stanici. Spatřil namalovanou vlajku Spojených

států amerických a slova VESMÍRNÁ ARCHA, napsaná šedivým písmem.

Připadalo mu, že poslední úsek cesty trvá celou věčnost. Vesmírná stanice ho spolkla a Alexovi blesklo hlavou, že jestli se teď něco zvrtně, náraz bude stejný, jako když autobus najede v plné rychlosti do zdi.

Kosmická kabina sebou trhla – úplně jinak než dosud. A bylo to. Ve sluchátkách zapraskal hlas a Alex měl dojem, že slyší potlesk – pokud to nebyly atmosférické poruchy. Ať měl o profesoru Singovi jakékoli pochybnosti, zdálo se, že ředitel vesmírných letů nelhal. Alex dorazil na místo.

Podíval se na hodinky. Někdo mu je přinesl, když se připravoval na start. Tři hodiny. Má hodinu a půl na to, aby našel bombu a buď ji deaktivoval, nebo přemístil. Ale něco se dělo. Alexe se na okamžik zmocnila panika. Přerušila se dodávka kyslíku? Třikrát čtyřikrát s námahou polkl a zalapal po dechu. Cítil, že mu srdce buší jako zvon, a byl přesvědčený, že zemře. Ale mýlil se. V modulu byla spousta vzduchu – stačilo se jen nadechnout. Alex se přinutil uklidnit. Co to bylo?

Ale jistě. To ticho. Nikdo na něj nemluvil. Buď byl na odvrácené straně planety, mimo dosah řídicího centra, nebo se porouchala vysílačka. To ticho bylo totální, absolutní. Ještě nikdy si nepřipadal osamělejší, opuštěnější. Ale na tom nezáleží. Nepotřebuje, aby s ním někdo komunikoval.

Ví, co musí udělat.

Odepnul si pásy a natáhl paži ke kruhovému poklopu, který měl přímo nad hlavou. Byla to jeho první zkušenost se stavem beztláku a okamžitě mu došlo, že situaci nezvládl. Zvedl se ze sedadla příliš rychle, takže udeřil hlavou do kovové stěny a odrazil se od ní zpátky. Ocid se na původním místě – ale s boulí na čele a pachutí krve v ústech. Spatný začátek.

Všechno musí dělat pomalu. Znovu zvedl ruku a nahnal rukojeť. Pak ji pevně sevřel a otočil s ní. Poklop se otevřel směrem ven.

Alex sebral veškerou svou odvahu. Jestli došlo k nějaké chybě, jestli není přetlaková komora neprodyšně uzavřená, ocitne se v tom

nejnebezpečnějším prostředí, jaké člověk zná. A čeká ho strašlivá smrt. Podtlak mu vysaje vzduch z plic a začne se mu vařit krev. Všechny vnitřní orgány mu vypoví službu a vzduchoprázdno vesmíru ho roztrhne na tisíc kousků. Snažil se na to nemyslet. Prostě se to nestane. Za necelých devadesát minut bude na zpáteční cestě domů.

Zjistil, že se dívá do tunelu, který je asi osmdesát centimetrů široký a dva metry dlouhý. Byl to spojovací průchod – říkali mu uzal – mezi kosmickou kabinou a recepcí Vesmírné archy. Na obličeji ucítil závan studeného, suchého vzduchu. Lehounce se odstrčil nohama a okamžitě se odpoutal od sedadla. Bylo to přesně tak, jak viděl v mnoha filmech. Vznášel se.

Uzal vedl do prvního modulu. Vesmírná archa byla postavena pro turisty. Nazývali ji vesmírným hotelem. Ale ve skutečnosti šlo samozřejmě o vesmírnou stanici, která se velice podobala Miru nebo ISS, protože v ní bylo nesmírně málo místa a každíčký centimetr prostoru zaplňovaly skříňky, zásuvky a všechny ty kabely, hadičky, ciferníky, měřicí přístroje, spínače, obvody a další nezbytná zařízení potřebná k tomu, aby osazenstvo hotelu zůstalo naživu. Jednotlivé sekce tvořily válce asi o velikosti obytného přívěsu, které osvětlovalo tvrdé bílé světlo, a tři stěny měly přecpané vybavením a madly. Na čtvrté se nacházela další madla a látková poutka. Alexovi došlo, že do nich bude muset zaháknout ruce nebo nohy, aby se udržel na jednom místě.

Očekával, že uvnitř Vesmírné archy bude panovat ticho. Místo toho slyšel hučení klimatizace, rytmický chod pump, které stěnami rozváděly chladicí kapalinu, skřípání kovu o kov..., mnoha tun kovu sešroubovaného k sobě ve chvíli, kdy kroužil na oběžné dráze kolem Země. Alex se zhluboka nadechl. Vzduch byl nesmírně suchý. Blesklo mu hlavou, odkud se asi bere. Pochází z nádrže, nebo na Vesmírné arše existuje nějaký přístroj na jeho výrobu?

Alex se vznášel ve vzduchu – nebo se o to snažil. Opět se odstrčil nohama moc prudce, a zatímco se bezmocně, nekontrolovatelně otáčel kolem své osy, celá místnost se obrátila vzhůru nohama. Navzdory injekci trpěl tím, co NASA nazývala kosmický adaptační syndrom. Jinými slovy, chtělo se mu zvracet.

Pokusil se něčeho zachytit. Jednou rukou se dotkl stěny, ale odrazil se od ní zpátky. Už nevěděl, kde je nahoře a kde dole. Dokonce ani neviděl kosmickou kabinu, v níž sem přiletěl.

Natáhl paži a podařilo se mu zaháknout prst do jednoho poutka. To ho zpomalilo. Ale až dosud to byl příšerný zážitek. Alex viděl Hvězdné války. Sledoval Harrisona Forda, jak se pohybuje vesmírem, a jako miliony jiných diváků té představě uvěřil. Skutečnost však byla zcela jiná. Tělo mu vysílalo do mozku podivné signály. Potil se. Ztratil pojem rovnováhy. Kosti, nyní nepotřebné, vylučovaly vápník. Záda ho bolela, protože měl protaženou páteř. V břiše se mu bezmocně vznášely vnitřnosti, a protože mu kolísala hladina tekutin v těle, chtělo se mu akutně na záchod. Harrison Ford nic z toho nikdy nezažil.

A bylo to čím dál horší. Alex se přestal točit a vznášel se uprostřed modulu. Buď se pohyboval příliš pomalu, nebo se nepohyboval vůbec. Madla a poutka mu teď visela vysoko nad hlavou. Natáhl paže a zjistil, že stěny jsou pár centimetrů mimo jeho dosah. Připadal si jako v nějakém zlém snu. Pokaždé, když se napnul dopředu, se jeho tělo posunulo dozadu. Do slova a do písmene uvízl na místě, bezmocně se vznášel ve vzduchu a nemohl se hnout.

Co teď? Jak se dostane nahoru nebo dolů? Škulbl tělem a zahýbal nohama. Nepomohlo to. Snažil se mávat pažemi jako pták v mizerném animovaném filmu. Nic.

Alexe se zmocnila panika. Na tohle ho nikdo neupozornil. Trčel ve stavu beztlíže a začal si dělat starosti, jestli tu takhle nezůstane až do chvíle, kdy Vesmírná archa vybuchne. Vždyť se nedokáže hnout z místa!

Trvalo mu celou věčnost, než našel řešení. Ohromilo ho, že si v tu chvíli dokázal vzpomenout na jednu deštivou středu v Brooklandu a na hodinu fyziky, která mu teď mohla zachránit život. Sundal si boty a vši silou je odhodil. Pohyb vpřed vyvolal opačnou reakci, tak trochu jako zpětný náraz pistole. Alex odlétl dozadu a podařilo se mu chytit madla. Chvilku se ho držel a namáhavě lapal po dechu. Má za sebou ošklivou chvilku a bude si muset dávat velký pozor, aby se už neopakovala. Musí vyrazit. Řídící modul a zbývající části *Gabriela 7* na opačné straně vesmírné stanice neviděl, ale věděl, že tam jsou.

Raketa přistála skoro před hodinou a obsahovala časovanou bombu. Opět pohlédl na hodinky. Uběhlo pětadvacet minut! Zbývala mu sotva hodina. Když bomba vybuchne ve správném čase na správném místě, Alex se odpaří a řízená střela o hmotnosti 400 tun zahájí svou zkázonosnou cestu zpátky na Zem. Vybavil si mapu Vesmírné archy, kterou mu ukázali, a věděl, že na místo určení musí projít řadou vzájemně propojených modulů. Vzpomněl si, co mu řekl Ed Šulský.

„Nesnaž se bombu zneškodnit, pokud si nebudeš jistý, že víš, jak na to, Alexi. Když zmáčkneš špatné tlačítko, uděláš za Drevina jeho práci. Radši ji přenes do spacího sektoru. To je všechno. Přenes ji a pak odtamtud vypadni. Co nejrychleji.“

Bomba celou dobu tikala. Alex si ji dokázal představit. Byli tu jen oni dva. On a bomba na vesmírné stanici, která obíhá kolem Země.

Právě chtěl vyrazit, když vtom uslyšel zařinčení. Poklop průlezu se uzavřel. Bylo to naprosto jasné. Alex strnul a natáhl uši. Ticho. Co to bylo? Marťani? Určitě se mu to jen zdálo. Alex se co nejjemněji odstrčil nohama od stěny a snažil se kormidlovat svoje tělo k dalšímu modulu. I tentokrát to udělal moc prudce. Ramenem narazil do stropu – nebo do podlahy – uzlu a opět se nekontrolovatelně roztočil. Natáhl paže před sebe, aby se zastavil, a chytil se páky, která trčela ze stěny. Byl to ovladač sluneční clony. Alex nedokázal ovládnout zvědavost a zatáhl za něj, protože ho zajímalo, jestli spatří Zemi. Jenže vesmírná stanice byla právě otočená na opačnou stranu. Alex prudce couvl, protože ho oslnilo ostré světlo, které proudilo do modulu. Profesor Sing ho varoval, aby se nedíval přímo do Slunce. Dokonce i během tohoto kratičkého okamžiku ho téměř oslepilo.

Opět clonu zatáhl, a když se znovu rozkoukal, vplul do spacího sektoru. Lůžka byla svisle připevněna na stěnách a opatřena popruhy, aby posádka stanice nebo hosté hotelu neodletěli. V kosmu může člověk spát v jakékoli poloze, ve stoje nebo hlavou dolů; je to úplně jedno. Přímo před ním se táhla dlouhá, jasně osvětlená chodba, kterou tvořilo čtyři nebo pět propojených modulů. Všechno bylo bílé. Nacházel se v centru Vesmírné archy s jídelnou, tělocvičnou, sprchami a toaletami, společenskou místností a dvěma laboratořemi,

vše umístěné jedno vedle druhého. *Gabriel 7* bude na opačném konci.

Alex se napnul a připravil se k dalšímu skoku. Natáhl ruce před sebe – a ztuhl.

V chodbě se objevil muž, který byl oblečený stejně jako on. Na hlavě měl čepici, ale když ho spatřil, strhl si ji, takže Alex uviděl zmenšenou kopii světa, který se nacházel tři sta mil pod nimi.

Kaspar. Samozřejmě.

Alex na něj zapomněl. Stejně jako všichni ostatní. Ale profesor Sing určitě věděl, že Kaspar je na palubě *Gabriela 7* – to byl ten střípek informace, kterou si nechal pro sebe. Proč? Copak se Kaspara tak bál, že se jim neodvážil říct pravdu?

To se Alex zřejmě nikdy nedozví. Kaspar ho zahlédl. Byl jen dvacet metrů od něho, na opačném konci chodby. Mlčel, ale teď – zkušeně, jako by absolvoval astronautický výcvik – se odstrčil a plul vzduchem přímo k němu. Byl sebejistý. Vše měl pod kontrolou.

A v ruce držel nůž.

NÁVRAT NA ZEM

Připomínalo mu to noční můru, všechny noční můry spojené v jednu. Ta ohavně tetovaná tvář, nůž, Vesmírná archa, vesmír... Alex jen bezmocně sledoval, jak se k němu Kaspar blíží, jak k němu pluje ve vodorovné poloze s nataženými rukama a nohama. Co tady dělá? A náhle všechno pochopil.

Druhá raketa, orangutan, Drevinův takzvaný experiment ve stavu beztlíže – všechno to bylo součástí plánu. Nešlo o experiment. Nikdy žádný neexistoval.

Kaspar se dostal nahoru v *Gabrielovi 7*. A Alex věděl proč. Po svém zážitku v raketě mu mělo dojít, že by bylo naprosto šílené poslat do vesmíru časovanou bombu. Prudké vibrace by ji odpálily dřív, než by opustila atmosféru. Mohla být aktivována teprve v kosmu, což znamenalo, že tam s ní musel někdo letět. Kaspar. Ale teď se potřeboval dostat zase zpátky. Proto ta druhá raketa. Profesor Sing všechno tohle zcela jistě věděl. Sojuz ho sem přiletěl vyzvednout. A Kaspar určitě zanechal na Zemi pokyny. Kdyby se něco zvrtilo, kdyby raketa nedorazila, jeho muži by profesora zabili. Není divu, že se Sing choval tak nervózně! Nakonec dospěl k rozhodnutí. Vypustí raketu a nechá je, aby si to vyřídili mezi sebou. Alex pochopil ještě něco. On a Kaspar jsou na vesmírné stanici. Ale na Zem se může vrátit jenom jeden z nich.

Kaspar proplul prvním uzlem, kde ho na okamžik zalilo měkké růžové světlo, a vstoupil do bílé záře dalšího modulu. Vypadalo to, že přesně ví, jak se ve stavu beztlíže chovat. Pečlivě nasměroval tělo a lehce se odrazil. Jednou rukou se dotkl stěny, aby směr zkorigoval; v druhé stále svíral nůž. Nespěchal – dobře věděl, že se Alex nemá kam schovat. Do chvíle, kdy se ocitnou tváří v tvář v modulu, do kterého se oba dva stěží vejdou, chybělo jen pár vteřin.

Alex kolem sebe zašátral po zbrani, po čemkoli, co by mohl použít na svou obranu. Ale všechno bylo připevněné ke stěnám. Skříňky a zásuvky byly zamčené. Stále se mu chtělo zvracet, točila se mu hlava a při každém pohybu, který udělal, hrozilo, že se jeho tělo vydá špatným směrem. Když nad sebou ztratí kontrolu a opět se roztočí, bude v koncích. Kaspar ho rozseká na kusy.

Kaspar proplul dalším uzlem. Během chvilky se ocitne ve stejném modulu jako Alex. Ve spacím sektoru. Profesor Sing a Ed Šulský ho Alexovi ukázali na nákresu. Srdce Vesmírné archy. Příhodné místo k setkání. Třeba dokáže Kaspara přesvědčit. Tahle operace je už zbytečná – copak to není jasné?

Jenže v hloubi duše o tom pochyboval. Kasparovi se zračilo v očích šílenství a na tváři mu pohrával děsivý úsměv. V ruce svíral nůž Sabatier, který měl asi deset centimetrů dlouhou čepel z ručně leštěné nerezové oceli s vysokým obsahem uhlíku. Kde ho sebral? Určitě si ho sem nepřivezl ze Země. Pak si Alex vzpomněl. Vesmírná archa měla sloužit jako hotel. Jednou tu mohl šéfkuchař připravovat svíčkový steak pro nějakého amerického multimilionáře a někdo se postaral, aby k tomu měl vhodné náčiní. Kaspar musel ten nůž sebrat, když procházel kuchyní.

Jakmile Kaspar vstoupil do spacího sektoru, Alex udělal to jediné, co mohl. Přikrčil se, vykopl nohy a několik centimetrů nad podlahou vyrazil dopředu, jako by plaval pod vodou v bazénu. Kaspar jeho pohyb nečekal a proplul kolem něho. Alex si uvědomil, že jednu věc ve stavu beztlíže udělat nelze: změnit směr. Kaspar pokračoval v cestě k protější stěně, ale když ho míjel, ohnal se po něm nožem. Alex ucítil, že mu špičkou rozsekl oblek mezi lopatkami. Měl štěstí. Stačilo pár milimetrů a poranil by ho. Nůž látku rozřízl, ale jemu neublížil.

Kaspar dorazil k protější stěně a chytil se jednoho madla. Alex vplul do sousedního modulu, kde se mu podařilo zastavit. Zjistil, že je v posilovně. Spatřil rotoped, posilovač paží, veslovací stroj – ale nic, co by mohl po Kasparovi hodit. Kde jsou činky? Jasně, činky jsou v místě, kde panuje stav beztlíže, k ničemu. Zašátral po jedné skřínce a dveře se otevřely. Uvnitř leželo nářadí: kladivo, rohatka zvláštního tvaru, šroubovák. Alex uchopil kladivo, vytáhl je ven a napřáhl je před sebe.

Když se otočil, spatřil, že se Kaspar chystá k dalšímu útoku. Vypadal jako zdrogovaný. Možná je. Nebo mu možná pobyt ve vesmíru připadal stejně šílený jako Alexovi. „Kaspare!“ Alex nevěděl, jak mu má říkat. Jak se jmenuje doopravdy? Magnus Payne? Ale pod tímhle jménem se vzájemně neznali. „Skončilo to,“

pokračoval. „Nemá to smysl. Drevin je mrtvý. CIA má ostrov pod kontrolou.“

„Lžeš!“

„A jak jsem se sem podle vás dostal? Nemůžete nic dělat. Je zbytečné shodit Vesmírnou archu na Washington. Drevin nežije.“

„To není pravda!“

Když Kaspar vystartoval, tentokrát napříč modulem, dva kontinenty na jeho lebce se zkroutily hněvem a nevírou. Alex pochopil, že nemá smysl ho přesvědčovat. Ať se stalo na Ostrově plamenáků cokoli, Kaspar Sojuz potřebuje. Alex mu stojí v cestě. A tak musí zemřít.

Kaspar mířil přímo na něj. Alex se rozmáchl a vší silou po něm kladivo hodil. Na okamžik si myslel, že se bude pohybovat pomalu. Copak to neviděl ve filmech? Ale mýlil se. Kladivo se mihlo vzduchem jako blesk a zasáhlo Kaspara do ramene. Ale může mu nějak ublížit, když nic neváží? Alex si opět vzpomněl na hodinu fyziky. Kladivo získalo díky pohybu energii; až se zastaví, energie se rozptýlí. V tomhle případě se zastavilo nárazem do Kaspara. Kaspar zavyl a pustil nůž z ruky. Rozptýlená energie se rovná bolesti!

Ale odstředivá síla byla natolik silná, že Alex zavrával dozadu a na okamžik ztratil kontrolu nad tělem. Narazil rameny do stěny. Nebo možná do stropu či do podlahy. To nehrálo roli. Kaspar se vrhl dopředu. Řítil se jako dělová koule a vzápětí přistál na Alexovi.

Alex měl jeho modro-zelený obličej jen pár centimetrů před sebou. Zíraly na něj oči plné nenávisti. Kaspar mu stiskl rukama krk a začal sevření utahovat. Ten muž ho škrtil. A Alex nemohl nic dělat. Neměl žádné šikovné věcičky, žádné zbraně. Dokonce se nemohl ani hýbat. Pod rameny cítil kovové pláty a jedna skříňka ho tlačila do zad. Kaspar se nad ním vznášel ve vodorovné poloze a s Alexem ho spojovaly pouze jeho ruce. Alex se nedokázal nadechnout; stisk byl příliš silný. Točila se mu hlava. Za pár vteřin omdlí.

Bezmocně tápal kolem sebe, když vtom si odřel klouby na ruce o nějakou páku. Co to je? Vzpomněl si právě v okamžiku, kdy ho začalo opouštět vědomí. Věděl, k čemu ta páka slouží, ale teď ji nemohl znovu nahmatat. Zoufale máchl rukou a náhle držel páku v dlani. Prudce jí škulbl.

Clona zmizela a v modulu opět explodovalo světlo, které Alexe před chvílí málem oslepilo. Okno mířilo přímo na Slunce a světlo, které proudilo dovnitř, mělo nepředstavitelnou sílu. Alex cítil, jak mu spaluje šíji a ramena. Připadalo mu, jako by se celý modul rozpadl na oslňující bílé a stříbrné střípky. Všechny ostatní barvy zmizely.

Když světlo Kaspara udeřilo do očí, vykřikl bolestí. Měl pocit, jako by ho do tváře uhodilo samotné Slunce. Okamžitě Alexe pustil a instinktivně zvedl ruce, aby si chránil zrak. Alex skrčil nohy a vykopl je; zasáhl Kaspara do žaludku. Zády narazil do stěny a Kaspar se řítíl na opačnou stranu modulu. Nůž byl přímo za ním.

Vznášel se ve vzduchu a jeho smrtící špička mířila Kasparovi na krk. Jak Kaspar plul pozpátku modulem, nůž jeho pohyb kopíroval, ale pak narazila rukojeť do stěny. Čepel propíchl Peking, pokračovala v cestě a zabořila se do zemského povrchu. Kaspar sebou zaškubal, jako by ho právě popravili na elektrickém křesle. Potom znehybněl.

Alex vše nevěřícně sledoval. Kasparovy bezvládné paže se ho téměř dotýkaly. Muž se vznášel uprostřed modulu, ničeho se nedotýkal, jednoduše tam visel. Náhle se objevila šňůra zářivě červených kuliček a začaly mu kroužit kolem hlavy. Neustále se zvětšovaly, až byly velké jako golfové míčky, a rudě se leskly. Nůž mu přerízl tepnu. Kolem se vznášela Kasparova krev jako groteskní vánoční výzdoba.

To Alexovi stačilo. Modul se rychle ohříval, protože do něho stále proudily sluneční paprsky, a tak zvedl ruku a clonu zatáhl. Na Kasparův obličej dopadl stín. Kuličky ztmavly.

Alex měl husí kůži. Chtěl se od toho ohavného vznášejícího se těla dostat okamžitě pryč, proto po řadě madel přeruškoval do sousedního modulu. Ocitl se hned vedle kosmické toalety, šedivého plastového boxu s nějakým kuželovitým zařízením na konci trubky. Potřeboval ji použít. Chtělo se mu zvracet. Namáhavě polkl a snažil se nevolnost potlačit. Nechtěl vidět, jak vypadají zvratky ve vesmíru.

Bomba...

Kolik mu zbývá času? Alex se podíval na hodinky. Jsou čtyři hodiny a jedna minuta. Má už jen dvacet devět minut. Musí si pospíšet. Teď, když se dostal tak daleko, když toho tolik prožil, umřít

nemůže! Přinutil se soustředit, kontrolovat své pohyby. Vzpomněl si na nákres, který mu ukázali v řídicím centru. Věděl, kam musí jít.

Průlez vedoucí do modulu, který vynesl Kaspára do vesmíru, byl otevřený, a Alex bombu okamžitě spatřil. Vypadala jako torpédo, černá, se šesti tlačítka a skleněným panelem s digitálním displejem. Celá ta věc byla pomocí popruhů připoutaná ke stěně. Alex, vyděšený a současně fascinovaný, vklouzl do modulu a doplul vedle ní. Panel měl šestimístný displej, na kterém se rychle střídaly číslice: 27:07:05. Alex údaj zkontroloval s časem na svých hodinkách. Ano. Jsou tři minuty po čtvrté. Má už jen dvacet sedm minut.

Dokáže ji deaktivovat? Alex prozkoumal tlačítka, ale nebyly na nich žádné symboly, nic, co by mu napovědělo, jakou mají funkci. Odváží se některé z nich zmáčknout? Jestli udělá chybu, bomba ho roztrhá na cimprcampr. Natáhl prst. V ústech mu vyschlo. Těsná blízkost bomby ho naplňovala hrůzou. Ale musí to zkusit, ne? Dřevin myšlenku Vesmírné archy zneužil, přesto je vesmírná stanice technologickým zázrakem, zcela unikátní, první hotel na světě, který krouží na oběžné dráze kolem Země. Může Alex skutečně dopustit, aby byla zničena? Jeho prst spočinul na horním tlačítku. Stačilo je zmáčknout. Možná tím bombu deaktivuje, ale možná ji odpálí. Otázka zní, odváží se riskovat?

Číslice na displeji se stále měnily. Nyní ukazovaly
25:33:00.

Alex zaklel. Proč tu nemají nějaký shoz na odpadky? Pak by se mohl bomby zbavit, vyhodit ji do vesmíru. Na Vesmírné arše byla zcela jistě přetlaková komora, jenže Alex stejně neměl rušení, jak se obsluhuje. Na druhou stranu, nebyl na to čas. Prstem se stále dotýkal tlačítka. Jednoho ze šesti tlačítek. Měl naději 1:6, že si vybral správně.

Nic moc.

Alex si dlouze, roztřeseně vydechl a spustil ruku dolů. Uchopil tikající bombu, opatrně ji uvolnil z popruhů, proplul s ní průlezem a vydal se zpět do centra vesmírného hotelu. Ed Šulský mu řekl, kam ji má odnést, ale Alex se rozhodl jinak. Dá ji na toaletu. Nějak mu to připadalo jako příhodný konec. Položil ji špičkou do mísy a nechal ji tam. Byl čas odejít.

Co nejjemněji se odstrčil a pomalu, opatrně zamířil k čekajícímu modulu Sojuz. Cestou podplul Kaspara, ale nahoru se nepodíval. Za několik minut se tomu muži dostane jedné z nejúžasnějších kreací, jakou si kdo dokáže představit. Bylo to víc, než si zasloužil.

Přístavní dok měl přímo před sebou – ale musel udělat ještě jednu věc. Pohlédl na hodinky. Čtyři hodiny jedenáct minut. Zbývalo mu pouhých devatenáct minut a Alex věděl, že je šílenství promarnit třeba jen pár vteřin. Jenže takováhle příležitost se mu už nikdy nenaskytne. Na straně odvrácené od Slunce našel další okno, vytáhl clonu a podíval se ven. A byla tam.

Planeta Země. Při pohledu z vesmíru. Nejdřív mu blesklo hlavou, jak je veliká; potom, jak je malá. Samozřejmě, že znal snímky Země, které z kosmu přivezli astronauti. Ale tohle bylo jiné. Viděl ji na vlastní oči. A z oběžné dráhy. Zatímco se krčil u okénka, pohyboval se tak rychle, že by ji přesně za devadesát minut obletěl. Není divu, že mu připadala malá. A přesto zaplňovala celé jeho zorné pole. Byl na ní koncentrován veškerý život ve vesmíru, pět miliard lidí. Ta představa ho fascinovala.

Ohromily ho barvy. Zádně fotografie ho nepřipravily na to, jak planeta září. Vypadala, jako by byla osvětlená zevnitř. Zpočátku mu všechno připadalo modro-bílé – většinu planety tvoří voda – a Alex si vzpomněl, jak lehával v dětství na zádech a pozoroval letní oblohu. Kdyby ji mohl proměnit v míč, díval by se právě na něj. Ale zatímco shlížel dolů, začal postupně rozeznávat obrysy pobřeží, tenkou linii smaragdové zeleně; a pak spatřil výběžek pevniny, Afriky – byla před ním celá Afrika – a náhle ho udeřila do očí sytě zlatá, žlutá a červená... hory a pouště, ale žádná města. Nic se nehýbalo. Alexe napadlo, zda kdyby byl mimozemšťan a spatřil Zemi, mohl by ji minout, aniž by mu došlo, že je plná života?

Jenže pak se den změnil v noc a Alex se ocitl nad západním pobřežím Středozemního moře, a dokonce i ze vzdálenosti 300 mil dokázal rozeznat tisíce světél, která musela být dílem lidských rukou. Španělsko a Gibraltar, Turecko, Tunisko, Alžírsko a Libanon – náhle je všechny viděl, zatímco ta titěrná světýlka blikala jako světlušky. Nad Evropou zuřily bouřky. Alex zahlédl mezi oblaky mihotání blesků.

Nešlo jen o to, že na Zemi byl život. Celá Země žila. Alex vnímal, jak pod ním pulzuje, a zničehonic si uvědomil, že Vesmírná archa je přes veškerou svou technologii sterilní, mrtvé místo, a bylo mu úplně jedno, že za chvíli přestane existovat. Rozhodl se správně. V ten moment cítil osamělost, kterou si bude pamatovat po celý zbytek života. Toužil se vrátit domů.

Pokračoval v cestě k modulu rakety Sojuz a snažil se kontrolovat své pohyby, nicméně neustále narážel do stěn.

Jedině díky tomu, že se přidržel madel, se opět divoce neroztočil. Měl příšernou žízeň a litoval, že se před odchodem nepodíval po něčem k pití. Co se stane, když si ve vesmíru otevřete plechovku koly? To nikdy nezjistí.

Nějak se mu podařilo dostat do kosmické kabiny a nasoukat se do ní. Jednal zcela automaticky. Hlavně aby už byl pryč. Natáhl paže, zavřel poklop a otočil pákou, aby modul před startem neprodyšně utěsnil. V téhle části rakety se dostal nahoru. Ale ta tady zůstane. Pod sebou spatřil další poklop, otevřel ho a vplul do modulu, který ho dopraví zpátky na Zem. Bylo tu víc místa. Samozřejmě. Tenhle modul musel být natolik velký, aby se do něho vešel Kaspar. Připoutal se k sedadlu, objevil další sluchátka a nasadil si je. Byl zvědavý, jestli budou fungovat.

„Alexi? Jak jsi na tom?“ zeptala se Tamara. Ještě nikdy nebyl šťastnější, že někoho slyší.

„Bomba je aktivní,“ odpověděl a podíval se na hodinky. Byly čtyři hodiny dvacet pět minut. „Profesor Sing nám lhal,“ pokračoval Alex. „Byl tu Kaspar. Do výbuchu zbývá pět minut. Dostaňte mě odsud.“

V sluchátkách zapraskalo. Odhmotněný hlas mumlal útržky slov, která nedávala smysl. Vysílačka se zřejmě porouchala. Alexovi blesklo hlavou, co přijde dál. Jak dlouho tu bude muset sedět a čekat, než modul vyrazí na zpáteční cestu k Zemi? A co se stane, když se start nezdaří? Vteřinová ručička na jeho hodinkách se neúnavně posouvala dopředu. Alexovi připadalo, že se mu vysmívá a pohybuje se rychleji, než by měla. Byly čtyři hodiny dvacet osm minut.

Už se potil. Ležel se skrčenýma nohama na zádech, nic neviděl a neměl tušení, kam až se na oběžné dráze kolem Země dostal. Čtyři

hodiny dvacet devět minut. Má před sebou posledních šedesát vteřin života?

Náhle ucítil šubnutí. Na okamžik si zděšeně pomyslel, že bomba vybuchla. Pak si uvědomil, že to není možné, protože nic neslyšel. A zničehonic mu došlo, že se musely zažehnout raketové motory modulu. Otočil hlavu a podíval se periskopem. Vesmírná archa byla už míli od něho a mizela ve vesmíru jako oblázek vhozený do studny.

A pak explodovala.

Bomba vybuchla; vyšlehl oranžový plamen, který vesmírnou stanici roztrhal na kusy a poslal jednotlivé segmenty všemi směry. Ramena se slunečními panely se utrhla. Došlo k dalším dvěma explozím. Sprška zářivých jisker a oslepující výbuch bílého světla v naprostém tichu.

Alexe se zmocnila euforie. Dokázal to! Položil bombu na správné místo, a ta Vesmírnou archu jednoduše zničila, místo aby ji nasměrovala nad Washington. Po hotelu nic nezbylo. Ve vesmíru se vznášelo jen pár úlomků, které však zanedlouho shoří. Konečně bylo po všem.

Alex klesal.

Praskání ve vysílačce náhle ustalo. Alex se ocitl v tichu tak totálním, až mu blesklo hlavou, že možná zemřel, a musel si připomenout, že je dosud na cestě. Řítil se dolů nohama napřed a pohyboval se rychlostí 18 tisíc mil za hodinu. Pět mil za vteřinu. Tohle byla nejnebezpečnější část celého letu do vesmíru. Jestliže se v řídicím centru spletli ve výpočtech, Alex shoří. Za oknem už viděl růžovou zář, jak se modul začal třít o zemskou atmosféru.

A potom se Alex ocitl v plamenech. Celý svět se ocitl v plamenech. Samotný vzduch se rozkládal, rozpadal se na atomy, elektrony se oddělovaly od jádra. Modul se proměnil v ohnivou kouli a Alex věděl, že jeho život závisí na stovkách žáruvzdorných obkladů, které ho obklopovaly. Nacházel se uprostřed pekla.

Vykřikl. Nedokázal se ovládnout.

Potom červená barva zmizela, jako by se roztáhla opona.

Spatřil modř.

Znovu ucítil prudké škubnutí, jak z modulu vystřelil padák. Svět na opačné straně okna jako by se mihotal a Alex pod sebou spatřil Tichý oceán.

Šplouchnutí. Pára. Vlny narážející do oken. Sluneční světlo, které měnilo vodu v diamanty.

A nakonec ticho.

Kolébal se na hladině 100 mil od východního pobřeží Austrálie. Na opačné straně světa – ale to nebylo důležité.

Alex Rider se vrátil.

ANTHONY HOROWITZ je jedním z nejpopulárnějších a nejpłodnějších současných spisovatelů literatury pro mládež. V roce 2003 obdržel za Ostrov kostlivců Red House Children's Book Award, cenu, o které rozhodují výhradně děti; Stormbreaker na ni byl nominován v roce 2000 a Akademie Point Blanc o rok později.

Autor v současné době pracuje na sérii fantasy knih, která se jmenuje „Síla Pětice“. Její první díl – Krkavčí bránu – charakterizoval slovy: „Alex Rider™ mezi dábly a čaroději.“ Druhý díl se jmenuje Zlověstná hvězda. Kromě literatury pro mládež se věnuje televizním scénářům; píše například pro oblíbené seriály, jako jsou Vraždy v Midsomeru, Poirot a Foylova válka. Jeho manželkou je televizní producentka Jill Greenová a spolu se dvěma syny, Nicholasem a Cassianem, a psem Loopym žijí v severním Londýně.

Vrátil se.

ALEX RIDER™ je v nemocnici a rozhodl se, že pověsí práci špiona na hřebík - ale když dovnitř vnikne skupina nebezpečných ekoteristů, nedobrovolný pubertální superšpion je nucen jít opět do akce. Alex se náhle ocitne uprostřed války, která nějakým způsobem souvisí s Vesmírnou archou, převratným hotelem v kosmu.

Tentokrát si bude muset sáhnout až na dno svých sil – a ještě dál.

V ŠESTÉM DOBRODRUŽSTVÍ

pošle Anthony Horowitz svého hrdinu do nebezpečného vesmíru. „Příběh zachycuje působivý útěk z hořícího věžáku a divokou honičku na vodě (přestože Alex nemá člun...).“ Pokud jde o Alexovu budoucnost, Horowitz říká: „Vždycky jsem tvrdil, že v posledním díle série oslaví Alex patnácté narozeniny. Nebojte se, dožije se jich!“